IAN FLEMING

# JAMES BOND

007

## ÎN SERVICIUL SECRET AL MAIESTĂȚII SALE

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional. Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea..

Informaţii suplimentare despre Ian Fleming şi despre opera sa pot fi găsite accesând: www.ianflemingcentre.com

Ian Fleming

JAMES BOND[007]

# În Serviciul Secret al Maiestății Sale

Traducere din limba engleză şi note de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

*În Serviciul Secret*
*al Maiestății Sale*
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, 1963
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**
**FLEMING, IAN**
**În serviciul secret al Majestății Sale** / Ian Fleming ;
trad. de Anacaona Mîndrilă Sonetto. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92729-1-6

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

*Lui Sable Basilisk Pursuivant şi lui Hilary Bray, care au venit în ajutorul misiunii*

CAPITOLUL 1

# Peisaj marin cu siluete

Era o zi de septembrie din cele care dau impresia că vara nu se va sfârşi niciodată.

Promenada lungă de opt kilometri a staţiunii Royale-Les-Eaux, mărginită de peluze îngrijite, împodobite la intervale regulate cu straturi tricolore de salvie, ciucuşoară şi lobelia, era însufleţită de steaguri, iar pe plajă – cea mai lungă din nordul Franţei – pavilioanele vesele continuau să stea de strajă, înşirate până la linia fluxului în mari batalioane aducătoare de bani. Din difuzoarele aflate în jurul piscinei de dimensiuni olimpice răsuna muzica, un vals legănat la acordeon, iar din când în când, pe fundalul muzicii, o voce de bărbat dădea de veste, prin sistemul de anunţuri publice, că Philippe Bertrand, de şapte ani, îşi caută mama, că Yolande Lefevre îşi aşteaptă prietenii sub ceasul de la intrare sau că doamna Dufours e căutată la telefon. Dinspre plajă şi mai ales din vecinătatea celor trei terenuri de joacă îngrădite – „Joie de Vivre", „Helio" şi „Azur" – se auzeau ciripeala şi strigătele copiilor, când mai tare, când mai încet, în funcţie de gradul de entuziasm al jocurilor; mai încolo, pe nisipul tare dezvelit de refluxul mării acum îndepărtate, fluierul strident al instructorului de educaţie fizică ghida adolescenţii ce participau la ultima oră de sport a zilei.

Era una dintre acele panorame de litoral frumoase şi naive oferite de Bretania şi Picardia – sursă de

inspirație pentru cei care le-au imortalizat, Boudin, Tissot, Monet – încă de la nașterea obiceiului plajei și băii în mare, cu peste un secol în urmă.

Pentru James Bond, așezat pe banca unuia din umbrarele de beton, cu fața spre soarele ce stătea să apună, peisajul avea ceva impresionant și efemer. Îi amintea aproape prea viu de copilărie – de senzația catifelată a nisipului fin, încins de soare, de rosătura dureroasă a nisipului ud între degetele tălpilor fragede când venea timpul să-și încalțe ciorapii și pantofii, de grămăjoara prețioasă de scoici și alge interesante de pe pervazul camerei lui („Nu, scumpul meu, nu le putem lua cu noi, au să-ți murdărească valiza!"), de micii crabi care fugeau care încotro din calea degetelor neliniștite ce bâjbâiau prin iarba de mare, în ochiurile de apă dintre stânci, de înotul fără sfârșit în valurile dănțuitoare – ce păreau mereu luminate de soare – și apoi de enervantul, inevitabilul „E timpul să ieși din apă!". Totul era prezent – întreaga sa copilărie, desfășurată în fața lui ca s-o mai privească o dată. Cât de îndepărtate erau vremurile jucatului în nisip! Ce cale lungă făcuse din epoca pistruilor, a ciocolatei cu lapte Cadbury și a limonadelor acidulate! Enervat, Bond aprinse o țigară, își îndreptă cu forța umerii și trânti amintirile sentimentale, dulcege, înapoi în dosarul lor de mult timp închis. Își spuse că e adult, un bărbat cu ani întregi de amintiri murdare și periculoase – un spion. Că nu șade în ascunzătoarea aceea de beton ca să-l apuce sentimentalismele din cauza unei turme de copii zdrențăroși și neplăcut mirositori, pe o plajă presărată cu capace de sticle și cu bețe de acadea, mărginită de o mare îngroșată de uleiul de plajă și de dejecțiile mizerabile ale rețelei de canalizare din Royale. Că se află acolo, a ales să se afle acolo, pentru a spiona. Pentru a spiona o femeie.

Soarele începea să coboare. Puteai să simți deja mirosul răcorii de septembrie care stătuse toată ziua ascunsă în spatele căldurii aprige. Cohortele

de amatori de plajă începeau să se retragă cu iuțeală, strângându-şi micile tabere şi prelingându-se pe trepte în sus, spre promenadă, iar de acolo, în adăpostul oferit de oraş, unde luminile se aprindeau deja în cafenele. Crainicul de la piscină îşi hărțuia clienții:

— *Allo! Allo! Fermeture en dix minutes! A dix-huit heures, fermeture de la piscine!*[1]

Conturate pe poteca desenată de soarele pe cale să apună, cele două bărci de salvare Bombard, al căror steag avea o cruce albastră pe fond galben, se îndreptau cu viteză spre nord, către adăpostul lor îndepărtat, în susul fluviului, în Vieux Port. Ultimul dintre velierele de nisip vesele, asemănătoare cu nişte girafe, fugea la marginea apei spre țarcul lui aflat între dune, iar cei trei polițişti pe bicicletă răspunzători de parcări se îndepărtau spre secția de poliție din centrul oraşului, pedalând de zor printre şirurile de maşini. În câteva minute, vasta întindere de nisip – marea, în reflux, se retrăsese deja cam un kilometru şi jumătate – avea să rămână în seama pescăruşilor, care aveau să se adune în scurt timp, cu sutele, ca să caute resturile de mâncare lăsate de oameni. Apoi mingea portocalie a soarelui se va cufunda în mare, făsâind, şi o vreme plaja va rămâne complet pustie, până când iubiții furişați vor veni, sub pavăza întunericului, să se zvârcolească scurt pe nisip, în ungherele întunecate dintre pavilioanele de plajă şi dig.

Pe porțiunea de nisip bătătorit din dreptul lui James Bond, două fete cu piele aurie, în costume de baie incitante, strânseră jocul de Jokari pe care-l jucaseră în chip provocator şi se luară la întrecere pe scări în sus, spre umbrarul unde stătea Bond. Îşi etalară ostentativ corpul în fața lui, se opriră la o şuetă ca să vadă dacă-l impresionează, după care, văzând



[1] Alo! Alo! Închiderea în zece minute! La ora optsprezece, piscina se închide! (fr.).

că nu obţin nicio reacţie, plecară mai departe, spre oraş, la braţ, lăsându-l să se întrebe cum se făcea că franţuzoaicele aveau buricul mai proeminent decât oricare alte fete. Oare medicii francezi încercau să sporească, până şi în această privinţă, atractivitatea sexuală viitoare a fetiţelor nou-născute?

De-a lungul plajei, salvamarii îşi trâmbiţară sirena pentru ultima oară, ca să anunţe că ies din tură, muzica din jurul piscinei se opri la jumătatea unei melodii şi marea întindere de nisip rămase brusc pustie.

Dar nu complet pustie! La o sută de metri mai spre marginea apei, întinsă pe burtă pe un pareo în dungi, alb cu negru, pe peticul de nisip tare pe care se instalase cu o oră înainte, fata stătea în continuare nemişcată, aliniată cu James Bond şi cu soarele ce apunea, transformând în hieroglife roşii ca sângele micile ochiuri şi firişoare de apă lăsate în urmă de reflux. Bond continuă s-o supravegheze – cu un strop de încordare în plus acum, în tăcerea plajei pustii. Aştepta ca fata să facă ceva – să se întâmple ceva, fără a şti ce anume. Mai corect spus, o *veghea*. Simţea instinctiv că o pândeşte un pericol. Sau poate că simţea doar mirosul pericolului din aer? Nu ştia. Ştia doar că nu trebuie s-o lase singură, mai ales acum, că toată lumea plecase.

James Bond se înşela: nu plecase toată lumea. În spatele lui, de cealaltă parte a promenadei, în Café de la Plage, doi bărbaţi îmbrăcaţi în impermeabile şi cu şepci de culoare închisă pe cap şedeau la o masă izolată, la marginea trotuarului. Aveau în faţă câte o ceaşcă de cafea pe jumătate goală şi nu vorbeau. Şedeau doar şi urmăreau forma neclară, conturată prin peretele de sticlă mată al umbrarului, care constituia capul şi umerii lui James Bond. Urmăreau de asemenea, dar cu mai puţină vigilenţă, forma albă, îndepărtată de pe nisip – fata. Neclintirea lor şi hainele nepotrivite cu sezonul ar fi lăsat o impresie neliniştitoare oricărui om care s-ar fi întâmplat să-i

urmărească la rândul lui. Dar nu exista un astfel de om, în afară de chelner, care-i plasase pur şi simplu în categoria „aducători de necazuri" şi spera că-şi vor vedea de drum în curând.

Când marginea de jos a soarelui portocaliu atinse marea, păru că fata a auzit un semnal. Se ridică încet în picioare, îşi trecu mâinile prin păr şi porni cu paşi egali, hotărâți, spre soare şi spre spuma îndepărtată a malului mării, de care o despărțea mai bine de un kilometru şi jumătate. Umbrele violete ale înserării aveau să se fi înstăpânit când ajungea la apă; ai fi crezut că e ultima ei zi de vacanță şi ultima ei baie în mare.

James Bond avea însă altă părere. Ieşi din umbrar, coborî treptele în fugă şi porni după ea pe nisip, cu viteză. În spatele lui, de cealaltă parte a promenadei, cei doi bărbați în impermeabil păreau să aibă şi ei altă părere. Unul dintre ei aruncă la repezeală câteva monede pe masă, se ridicară amândoi şi, păşind în cadență strictă, traversară promenada, intrară pe plajă şi se luară iute după Bond, cu un fel de precizie militară imperativă.

Modelul ciudat desenat de siluetele în mişcare pe vasta întindere de nisip pustie, cu pete sângerii, deveni straniu de bătător la ochi – şi totuşi părea evident că nu trebuie perturbat. Avea un iz neplăcut, tainic. Fata cea albă, bărbatul tânăr, cu capul descoperit, cei doi urmăritori îndesați care mărşăluiau în spatele lor – formația asta avea ceva ce sugera un joc de copii, dar unul mortal. În cafenea, chelnerul adună monedele şi se uită în urma siluetelor îndepărtate, conturate de ultimul sfert al soarelui portocaliu. Îi mirosea a treabă polițienească – sau de celălalt fel. Îşi zise că va păstra cele văzute pentru sine, dar va ține minte. Poate că-şi va vedea numele în ziare.

James Bond se apropia cu repeziciune de fată. Acum ştia că va o ajunge din urmă chiar la malul mării. Începu să se întrebe ce-i va spune, cum să se exprime. Nu putea să spună „Am bănuit că ai de

gând să te sinucizi, aşa că am venit după tine, ca să te opresc". „Voiam să fac o plimbare pe plajă şi mi s-a părut că te recunosc. Bei un pahar cu mine după ce-ţi faci baia în mare?" ar fi sunat pueril. În cele din urmă se hotărî să exclame „O, Tracy!", iar după ce fata se întorcea spre el să adauge: „Îmi făceam griji pentru tine". Asta ar fi fost inofensiv şi, la drept vorbind, adevărat.

Mai jos de orizontul trandafiriu, marea devenise de un cenuşiu închis. Se stârnise un vânt slab dinspre vest, care mâna spre larg aerul cald de deasupra uscatului, stârnind valuri mici ce se rostogoleau, albe, cât vedeai cu ochii. La apropierea fetei, cârdurile de pescăruşi argintii se ridicară în aer, apoi coborâră la loc pe nisip; aerul era plin de ţipetele lor şi de plescăitul nesfârşit al vălurelelor. Amurgul blând, violet adăuga o notă de melancolie solitudinii pustii a plajei şi a mării, aflată acum la o depărtare considerabilă de luminile puternice, liniştitoare şi de agitaţia de vacanţă a „Reginei Coastei de Opal", numele elegant pe care şi-l luase staţiunea Royale-les-Eaux. Bond abia aştepta s-o ducă pe fată înapoi la acele lumini puternice. Se uită la silueta zveltă, aurie, îmbrăcată în costum de baie întreg, alb, şi se întrebă cât de curând îi va putea auzi ea vocea pe fundalul zarvei pescăruşilor şi a zgomotului mării. Apropiindu-se de malul mării, fata încetinise puţin pasul şi capul ei, cu casca pletelor blonde, grele, lungi până la umăr era uşor plecat, ca şi cum ar fi fost îngândurată sau poate obosită. Bond iuţi mersul până ajunse la zece paşi în spatele ei.

— Hei! Tracy!

Fata nu tresări şi nici nu se răsuci repede pe călcâie. Mersul îi şovăi, apoi se opri; cu un val mic rostogolindu-se şi topindu-se la picioarele ei, se întoarse încet şi rămase faţă-n faţă cu el. Ochii umflaţi şi umezi de lacrimi se uitară întâi pe lângă el, apoi îi întâlniră privirea.

— Ce-i? întrebă ea aton. Ce vrei?

— Îmi făceam griji pentru tine. Ce faci aici? Ce-i cu tine?

Ocolindu-i iarăşi privirea, fata duse la gură mâna dreaptă, strânsă pumn, şi rosti pe sub ea ceva ce Bond nu reuşi să înţeleagă. În clipa următoare, o voce aflată în spatele lui, foarte aproape, zise încet, pe un ton catifelat:

— Nu mişca; altfel o încasezi în dosul genunchiului.

Bond se răsuci iute şi se lăsă pe vine, cu mâna dreaptă sub haină. Ochii argintii neclintiţi ai celor două puşti automate îl priveau dispreţuitor.

Încet, Bond se ridică şi-şi lăsă mâna pe lângă corp; respiraţia reţinută îi ieşi printre dinţi cu un şuierat slab. Cele două feţe absolut neutre, de profesionişti îi spuneau chiar mai mult decât ochii argintii ai puştilor. Pe ele nu se citea pic de încordare sau de însufleţire; surâsurile vagi erau relaxate, mulţumite. În ochi nu li se vădea nici măcar circumspecţie, expresia lor era aproape plictisită. Bond mai privise multe alte chipuri asemănătoare. Cei doi aveau o misiune de rutină şi erau asasini – asasini profesionişti.

— Pune mâinile la ceafă.

Vocea catifelată, răbdătoare trăda proveniența sudică, mediteraneană. Se potrivea cu feţele celor doi – cu piele aspră, gălbui-măslinie, cu pori dilataţi. Marseiezi poate – sau italieni. Mafia? După înfăţişare puteau fi agenţi de calitate ai unei poliţii secrete sau infractori duri. Rotiţele minţii lui Bond se învârteau cu viteză maximă, ca un computer IBM care selectează cartele. Oare ce duşmani avea în regiunea respectivă? Se putea să fie Blofeld? Se întorsese prada împotriva vânătorului?

N-avea idee cine sunt cei doi, pentru cine lucrează şi ce vrea să însemne situaţia. În virtutea teoriei că îngrijorarea e un dividend plătit catastrofei înainte de termen, îşi relaxă conştient muşchii şi-şi alungă din minte toate întrebările. Rămase în picioare, aşteptând.

Când situația e disperată, când totul pare pierdut, exact acela e momentul când trebuie să fii calm, să demonstrezi autoritate – sau cel puțin indiferență. Bond zâmbi, privindu-l în ochi pe cel care vorbise.

— Nu cred că mamei dumitale i-ar plăcea să știe ce faci astă-seară – ești catolic? –, așa că am să fac ce-mi ceri.

Ochii individului scânteiară. *Touché!* Bond își duse mâinile la ceafă, cu degetele împletite. Bărbatul se dădu la o parte, ca să aibă câmp de tragere liber, în timp ce adjunctul lui scoase pistolul Walther PPK al lui Bond din tocul de piele moale, băgat sub cureaua pantalonilor, și-l pipăi cu gesturi experte de-a lungul trunchiului, de-a lungul brațelor până la încheietura mâinilor și pe partea interioară a coapselor. Apoi adjunctul se retrase, băgă în buzunar pistolul Walther și-și scoase din nou propria armă.

Bond aruncă o privire peste umăr. Fata nu scosese o vorbă, nu exprimase nici surprindere, nici alarmare. Acum stătea cu spatele la grup, privind spre mare, aparent relaxată și deloc îngrijorată. Ce Dumnezeu se petrecea? Oare fusese fata folosită ca momeală? Dar de către cine? Și acum ce urma? Va fi executat, cadavrul lui fiind lăsat pe plajă, să-l ducă fluxul înapoi spre uscat? Părea singura soluție. Dacă se punea problema vreunui fel de îndoială, era imposibil să se întoarcă toți patru spre oraș, pe plaja lată de un kilometru și jumătate, și să-și ia politicos la revedere pe treptele promenadei. Nu, se aflau în punctul terminus. Oare? Dinspre nord răsuna, prin amurgul indigo închis, uruitul rapid al unui motor de barcă extern; sub ochii lui Bond apăru spuma albă a unui val lat de prova, urmată de conturul bondoc al unei bărci de salvare Bombard, una din bărcile de cauciuc cu fundul plat și un singur motor Johnson la pupa plată și ea. Așadar, fuseseră zăriți? Poate de paza de coastă? Iată, soseau salvatorii! Bond își jură în fața lui Dumnezeu că-i va prăji pe cei doi gangsteri când ajungeau la poliția

portuară din Vieux Port. Dar ce poveste să le îndrug polițiștilor despre fată?

Se întoarse cu fața spre cei doi și înțelese imediat că situația era cum nu se poate mai proastă. Indivizii își suflecaseră pantalonii până la genunchi și așteptau, calmi, cu încălțările într-o mână și puşca în cealaltă. Barca n-avea rol salvator, ci făcea parte din manevră. „Eh, așa să fie!" Fără să le acorde atenție celor doi, Bond se aplecă, își suflecă pantalonii, așa cum făcuseră și ei, și, în timp ce-și scotea pantofii și ciorapii, palmă unul din cele două cuțite ascunse în tocul încălțărilor; întorcându-se pe jumătate spre barca oprită acum în apa puțin adâncă, îl băgă în buzunarul drept al pantalonilor.

Nimeni nu scoase o vorbă. Fata urcă în barcă prima, urmată de Bond, iar la urmă, cei doi bărbați, care ajutară motorul împingând de la pupa. Barcagiul, care arăta aidoma oricărui pescar francez la mare adâncime, roti botul rotunjit al bărcii, schimbă viteza și porniră spre nord, peste valurile care-i zguduiau. Părul auriu al fetei flutura, biciuind ușor obrazul lui James Bond.

— Tracy, ai să răcești! Uite, ia haina mea.

Își scoase haina; fata întinse o mână ca să-l ajute s-o îmbrace, și făcând asta, îi găsi mâna și i-o strânse. „Ce naiba?!..." Bond se apropie de ea și-i simți corpul cum răspunde apropierii. Se uită la cei doi indivizi: stăteau ghemuiți ca să se apere de vânt, cu mâinile în buzunare, atenți, dar cumva lipsiți de interes. În spatele lor, șiragul de lumini al stațiunii Royale se depărta cu iuțeală, până ajunse doar o lucire aurie la orizont. James Bond pipăi cu mâna dreaptă cuțitul liniștitor din buzunar și-și trecu degetul mare peste lama tăioasă ca briciul.

În timp ce se întreba cum și când s-ar fi putut ivi prilejul de a-l folosi, restul minții sale revedea ultimele douăzeci și patru de ore și le cernea, în căutarea prafului de aur al adevărului.

Capitolul 2

# Gran Turismo

Cu aproape douăzeci şi patru de ore în urmă, James Bond îşi conducea maşina, bătrânul Bentley Continental – cu şasiu tip R, motor mare, cu şase cilindri şi raport 13:40 între spate şi osie – pe care-l avea de trei ani, pe porţiunea rapidă, dar plictisitoare a şoselei N1 între Abbeville şi Montreuil care-l duce pe turistul englez înapoi în ţara lui, prin intermediul Companiei aeriene Silver City, de la Le Touquet, sau cu feribotul, de la Boulogne ori Calais. Rula rapid, însă prudent, cu viteza între o sută treizeci şi o sută patruzeci şi cinci, conducând cu ajutorul pilotului automat ce există în toţi şoferii de clasa piloţilor de raliu, având mintea ocupată pe de-a-ntregul cu redactarea demisiei sale din Serviciul Secret. Scrisoarea, adresată „Pentru M., personal", ajunsese în următorul stadiu:

„Domnule,

Am onoarea de a vă solicita să-mi acceptaţi demisia din Serviciu, cu intrarea în vigoare imediat.

Motivele mele de a demisiona, pe care le prezint cu mare regret, sunt următoarele:

(1) Până acum circa douăsprezece luni, îndatoririle mele în cadrul Serviciului au avut legătură cu Departamentul zero-zero, iar dumneavoastră, domnule, aţi avut bunătatea de a vă exprima din când în când mulţumirea faţă de modul în care mi-am îndeplinit

respectivele îndatoriri, care, în ce mă priveşte, mi-au făcut plăcere. Totuşi, spre adânca-mi mâhnire [Bond era încântat de această expresie aleasă], la încheierea cu succes a operaţiunii „Thunderball" am primit personal instrucţiuni de la dumneavoastră de a-mi concentra toate eforturile, fără o dată terminus [altă expresie potrivită], asupra urmăririi lui Ernst Stavro Blofeld şi a capturării lui, împreună cu oricare alţi membri ai SPECTRE[1] – adică „Gruparea executivă specială pentru contraspionaj, terorism şi extorcare" –, în cazul în care a fost re-creată după distrugerea ei, la apogeul operaţiunii „Thunderball".

(2) Dacă vă aduceţi aminte, am acceptat misiunea cu şovăială. Aveam impresia – pe care mi-am exprimat-o la momentul respectiv – că aceasta e o chestiune strict de investigaţie, care ar fi putut foarte bine să fie abordată, prin metode poliţieneşti directe, de alte departamente ale Serviciului – birourile locale, serviciile secrete străine aliate şi Interpolul. Obiecţiile mele au fost trecute cu vederea şi timp de aproape douăsprezece luni am fost implicat într-o activitate rutinieră de detectiv, pretutindeni în lume – activitate care s-a dovedit lipsită de succes în cazul fiecărui zvon cât de vag, al fiecărei piste. Nu am găsit nici urmă din acest om şi nici urmă de o SPECTRE revenită la viaţă, dacă aceasta există.

(3) Numeroasele mele rugăminţi de a fi eliberat din această misiune obositoare şi sterilă, chiar şi atunci când v-au fost adresate personal, domnule, au fost ignorate sau, ocazional, înlăturate cu bruschete, iar frecventele mele observaţii critice [încă una bună!] cum



[1] Acronim de la „Special Executive for Counterintelligence, Terrorism, Revenge and Extortion".

că Blofeld e mort au fost tratate cu o politețe pe care o pot descrie doar ca „foarte sumară". [Abilă partea asta! Poate un pic prea abilă!"]

(4) Nefericitele circumstanțe descrise mai sus au atins recent apogeul în misiunea mea sub acoperire (Referință: S PX 437/007 Departamentul R) în Palermo, pe urmele unui vânat de o falsitate revoltătoare. Acest animal a luat forma unui oarecare „Blauenfelder", un cetățean german absolut respectabil, care se ocupă cu viticultura – mai concret, cu altoirea strugurilor de Mozela pe soiurile siciliene, pentru a îmbunătăți conținutul de zahăr ale celor din urmă, care, pentru informarea dvs. fugitivă [Uşurel, amice! Ai face bine să reformulezi toată partea asta!], tind să fie acri. Investigațiile pe care le-am făcut asupra acestui individ m-au adus în atenția Mafiei, iar plecarea mea din Sicilia a fost ignobilă, ca să nu spun mai mult.

(5) Date fiind, domnule, cele de mai sus şi în mod deosebit folosirea constantă, în manieră nepotrivită, a calităților – modeste cum sunt – care anterior m-au făcut apt pentru îndatoririle mai dificile şi, pentru mine, mai recompensatoare asociate cu activitatea Secției zero-zero, vă implor să-mi acceptați demisia din Serviciu.

Al dumneavoastră slujitor supus,
007"

Orientând botul lung al maşinii printr-un viraj complicat în S, Bond îşi zise că, desigur, va trebui să reformuleze o mare parte din scrisoare. Pe alocuri era niţel cam arogantă şi avea vreo două fisuri care trebuiau fie umplute, fie atenuate. Dar asta era, în esență, ceea ce-i va dicta secretarei lui peste două zile, când se va întoarce la birou. Iar dacă aceasta izbucnea în plâns, s-o ia naiba! Vorbea serios

– Dumnezeu îi era martor. Se săturase până peste cap să vâneze fantoma lui Blofeld. Acelaşi lucru era valabil şi în privinţa SPECTRE. Organizaţia cu pricina fusese făcută zob. Nici măcar un om cu geniul lui Blofeld – în eventualitatea improbabilă că acesta ar fi rămas în viaţă – n-ar fi reuşit într-o mie de ani să repună în funcţiune o maşinărie de calibrul respectiv.

Şi tocmai atunci, pe o porţiune de drum drept prin pădure, lungă de cincisprezece kilometri, se întâmplă întâmplarea. Un claxon triplu îşi ţipă notele disonante de bocitoare în urechea lui şi un automobil Lancia Flaminia Zagato Spyder sport, scund, cu acoperişul pliat, se băgă obraznic în faţa lui şi se îndepărtă, bubuitul sexy al ţevilor de eşapament gemene răsunând între copaci. Iar la volan se afla o fată, o fată cu părul acoperit de o eşarfă roz, şocantă, ce lăsa în urmă o micuţă coadă roz pe care vântul o făcea să fluture la orizontală.

Dacă exista vreun lucru care să-l pună cu adevărat pe James Bond în mişcare – cu excepţia schimburilor de focuri –, acela era faptul de a fi depăşit la viteză mare de o fată frumoasă; şi experienţa îi spunea că fetele care şofează competitiv sunt întotdeauna frumoase – şi incitante. Şocul claxonului îl îndepărtase complet pe pilotul automat, alungase din mintea lui Bond absolut toate celelalte gânduri şi-l făcuse să preia controlul manual al maşinii. Cu un zâmbet încordat, apăsă cu putere pe acceleraţie, îşi încleştă ferm mâinile pe mijlocul volanului, în poziţii paralele, şi se luă după ea.

O sută şaizeci, o sută şaptezeci şi cinci, o sută optzeci şi cinci, şi tot nu reuşea s-o ajungă! Bond întinse mâna şi apăsă pe un comutator roşu de pe bord. Şuierul subţire, înalt al mecanismelor torturate îi atacă timpanele şi Bentley-ul ţâşni aproape perceptibil. O sută nouăzeci, două sute! O ajungea categoric din urmă. Cincizeci de metri, patruzeci, treizeci! Acum putea să-i vadă ochii în oglinda ei

retrovizoare. Numai că porțiunea de drum bun era pe terminate. Un indicator cu semn de exclamare, pe care francezii îl folosesc pentru a anunța pericolul, trecu fulgerător prin dreapta lui. Dincolo de culmea unui deal apăru o turlă de biserică, iar la poalele dealului destul de abrupt, grupul de case ale unui sătuc și indicatorul șerpuit ce semnala încă o curbă în S. Ambele mașini încetiniră – o sută patruzeci și cinci, o sută treizeci, o sută zece. Bond văzu cum stopurile fetei se aprind scurt, o văzu cum duce mâna spre schimbătorul de viteze, aproape simultan cu el, și trece într-o treaptă inferioară. În clipa următoare se aflau în curbă, pe piatră cubică, iar el se văzu nevoit să frâneze, privind cu invidie cum axul marca de Dion al mașinii ei o ajută să străbată cu ușurință drumul prost, în timp ce axul lui mobil sălta și țopăia, silindu-l să smucească de volan cu putere. Ajunseră apoi la capătul satului; ieșind din curba în S cu o scurtă clătinare a spatelui mașinii, fata țâșni ca din pușcă pe porțiunea lungă de drum drept, ușor ascendent, iar el pierdu cincizeci de metri.

Și cursa continuă astfel, Bond reușind să obțină un mic avantaj pe porțiunile de drum drept, dar pierzându-l în sate în favoarea faimoasei adaptabilități la drum a automobilului Lancia – și, trebuia să recunoască, în favoarea stilului ei calm, minunat de a șofa. Trecând pe lângă un indicator Michelin mare, care spunea „Montreuil 5, Royale-les-Eaux 10, Le Touquet-Paris-Plage 15", se întrebă care o fi fost destinația fetei și dezbătu în sinea lui dacă n-ar fi cazul să lase baltă Royale și noaptea pe care și-o promisese la renumitul cazino din stațiune, s-o urmeze pur și simplu indiferent încotro mergea și să afle cine e dracul acela de fată.

Însă decizia încetă să-i mai aparțină. Montreuil e un oraș periculos, cu străzi întortocheate, pavate cu piatră cubică, și cu mult trafic agricol. La periferia orașului, Bond se afla la cincizeci de metri în urma fetei, însă nu putu să-i urmeze cu mașina lui

cea mare slalomul rapid prin traficul periculos, aşa că până să iasă din oraş şi să depăşească trecerea de nivel Etaples-Paris, ea dispăruse. Ajunse la cotitura spre stânga, în direcţia Royale. Oare stăruia puţin praf în aer? Bond făcu stânga, ştiind într-un fel sau altul că o va revedea.

Se aplecă în faţă şi apăsă pe comutatorul roşu. Geamătul ventilatorului se stinse şi în maşină se instăpâni liniştea. Mergând mai departe şi relaxându-şi muşchii încordaţi, se întrebă dacă supraalimentarea a vătămat motorul. În ciuda avertismentelor solemne primite de la reprezentanţii firmei Rolls-Royce, ceruse mecanicului său preferat de la parcul auto al sediului Serviciului să-i instaleze un compresor de supraalimentare Arnott, controlat printr-un cuplaj magnetic. Experţii de la Rolls-Royce spuseseră că rulmenţii arborelui cotit nu vor suporta încărcătura suplimentară, iar când le-a mărturisit ce a făcut, şi-au retras garanţia, cu regret, dar ferm şi şi-au spălat mâinile de copilul lor devenit bastard. Acum atinsese pentru prima oară două sute la oră, iar indicatorul de turaţii plutise periculos peste zona roşie, la 4 500. Însă temperatura şi uleiul erau în regulă şi nu auzea niciun zgomot rău prevestitor. În plus, se distrase pe cinste.

James Bond străbătu fără grabă regiunea frumoasă din apropiere de Royale, trecând printre mestecenii tineri şi pinii cu mireasmă puternică, aşteptând cu nerăbdare seara şi amintindu-şi de celelalte pelerinaje anuale ale sale în acest loc şi în special de marea bătălie purtată pe postavul verde, cu Le Chiffre, cu mulţi ani în urmă. Străbătuse cale lungă de atunci, evitase multe gloanţe, trecuse de multe ori pe lângă moarte şi iubise multe fete, dar acea aventură anume avusese un dramatism şi o intensitate care-l atrăgeau în fiecare an la Royale, la cazinoul staţiunii şi la crucea scundă de granit din micul cimitir, pe care scria simplu „Vesper Lynd. Fie-i ţărâna uşoară."

Se întrebă ce-i rezerva oare Royale de astă dată, în seara aceea frumoasă de septembrie. Un câştig mare? O pierdere dureroasă? O fată frumoasă – acea fată frumoasă?

Mai întâi trebuia să se gândească la joc. Weekendul respectiv era cel al *„cloture annuelle"*[1]. Seara aceea, tocmai acea seară de sâmbătă, era ultima din sezon la Casino Royale. Era de fiecare dată un eveniment important, la care erau aşteptaţi să participe chiar pelerini din Belgia şi Olanda, pe lângă obişnuiţii cei bogaţi din Paris şi Lille. În plus, conform tradiţiei, „Le Syndicat d'Initiative et des Bains de Mer de Royale"[2] îşi deschidea porţile pentru toţi contractorii şi furnizorii săi locali, oferind şampanie gratuită şi un imens bufet rece, spre a-i răsplăti pe locuitorii oraşului pentru munca lor de pe parcursul sezonului. Era un chef monstruos care doar rareori se termina înainte de ora micului dejun. Mesele de joc vor fi aglomerate şi se va juca la mize foarte mari.

Bond dispunea de un capital personal de un milion de franci – franci vechi, desigur –, adică vreo şapte sute de lire sterline. Îşi socotea întotdeauna fondurile personale în franci vechi, fiindcă asta-l făcea să se simtă foarte bogat. Pe de altă parte, cheltuielile oficiale şi le exprima în franci noi, deoarece astfel păreau mai mici – dar probabil nu şi pentru contabilul şef de la sediu. Un milion de franci! În seara aceea era milionar! Îşi dori ca lucrurile să stea la fel şi a doua zi dimineaţă.

Intră pe Promenade des Anglais şi văzu faţada în fals stil Empire a hotelului Splendide. Şi, Dumnezeule mare, pe aleea de pietriş din dreptul scării hotelului se afla mica Lancia albă şi un băiat de bagaje, cu vestă în dungi şi şort verde, urca treptele spre intrare, cu două valize Vuitton!



[1] Închiderea anuală (fr.).

[2] Sindicatul iniţiativei balneare Royale (fr.).

Aşa deci!

James Bond îşi încadră maşina în şirul de vehicule din parcare ce valora, probabil, un milion de lire, spuse aceluiaşi băiat de bagaje, care scotea acum din Lancia obiecte mai mici, valoroase, să-i aducă genţile, intră în hotel şi se duse la recepţie. Cu un aer menit să facă impresie, managerul luă locul recepţionerului şi-l salută pe Bond cu o efuziune care-i dezveli dinţii îmbrăcaţi în aur, însemnându-şi totodată în minte să câştige o bilă albă de la comandantul poliţiei anunţându-i sosirea lui Bond, astfel încât comandantul să poată, la rândul lui, să câştige o bilă albă de la *Deuxième*[1] şi de la SDT transmiţând vestea la Paris, cu ajutorul teleimprimatorului.

— Apropo, *monsieur* Maurice, cine e doamna care tocmai a sosit cu Lancia albă? întrebă Bond. S-a cazat aici?

— Da, într-adevăr, *mon commandant*. (Zâmbetul entuziast oferit lui Bond dezveli încă doi dinţi.) Doamna este o bună prietenă a noastră. Tatăl este un foarte mare industriaş din sud. Ea este contesa Teresa di Vicenzo. *Monsieur* a citit precis despre ea în ziare. *Madame la comtesse* este o doamnă... cum să mă exprim? (Zâmbetul deveni tainic, ca de la bărbat la bărbat.) O doamnă care, să spunem aşa, trăieşte viaţa din plin.

— Ah, înţeleg! Mulţumesc. Cum a fost sezonul?

Conversaţia de circumstanţă continuă în timp ce managerul îl conduse personal pe Bond în lift, iar de acolo, într-una din frumoasele camere Directoire decorate în cenuşiu şi alb, cu acea cuvertură roz închis pe pat de care Bond îşi amintea atât de bine. Apoi, după un ultim schimb de politeţuri, James Bond rămase singur.

Se simţea uşor dezamăgit. Din cele ce aflase, fata părea cam prea de rang pentru el; în plus, nu-i

[1] *Deuxième Bureau*, agenţia franceză de spionaj militar intern.

Nenumăratele „Hostellerie"[1], „Vieille Auberge"[2] şi „Relais Fleuris"[3] – se săturase de toate! Se înfruptase din „Bonnes Tables"[4] oferite de ele şi din „Fines Bouteilles"[5]. Gustase „specialitatea maestrului bucătar" – în general un sos consistent, cu smântână şi vin şi câteva ciuperci, menit să ascundă calitatea inferioară a cărnii sau peştelui. Avusese de a face cu întregul ritual al plescăitului din buze ca expresie de admiraţie faţă de calitatea vinurilor şi a mâncărurilor şi, întâmplător, se săturase de tabletele de Bisodol[6] care le însoţeau!

Religia franţuzească a pântecelui îi administrase ultima lovitură cu o seară înainte. Dorind să evite Orleans, se oprise la sud de acest oraş care nu-l inspira deloc şi alesese un fals han breton, pe malul sudic al Loarei, în ciuda abundenţei de jardiniere de la ferestre şi a grinzilor false, ignorând pisica de porţelan ce urmărea pasărea de porţelan pe acoperişul abrupt, din simplul motiv că se afla aproape de Loara – probabil fluviul său preferat din întreaga lume. Acceptase cu stoicism oalele de încălzit din aramă bătută, ustensilele de gătit din alamă şi restul ciudăţeniilor care acopereau pereţii holului de la intrare, îşi lăsase valiza în cameră şi plecase să facă o plimbare plăcută pe malul fluviului cu ape leneşe, deasupra cărora zburau săgetat rândunelele. Din sufrageria în care se mai aflau doar câţiva turişti răsunase gongul. Deasupra unui cămin plin cu buşteni electrici, cu vătraie excesiv de lustruite, stătea agăţată o placă de ghips colorată, purtând inscripţia oribilă: „ICI DOULCE FRANCE"[7]. Toate farfuriile, făcute din-

[1] Hotel-restaurant tradiţional şi elegant, situat de obicei la ţară (fr.).

[2] Han vechi (fr.).

[3] Popas pitoresc (fr.).

[4] Meniul zilei (fr.).

[5] Butelie de vin ales (fr.).

[6] Tablete pentru indigestie şi arsuri gastrice.

[7] Aici, dulcea Franţă (fr.).

tr-un porțelan local hidos, purtau logoul enervant de impenetrabil „Jamais en Vain, Toujours en Vin"[1], iar chelnerul cel morocănos, fără pic de interes acum, la sfârșitul sezonului, îl servise cu pateul casei (trimis înapoi la bucătărie, ca să i se aducă o felie proaspătă) și un *Poulard a la creme*[2] care fusese singurul obiect vechi autentic din local. Bond ajutase mâncarea jalnică să-i alunece pe gât cu un vin Pouilly-Fuisse care părea a fi fost obținut pe loc și-și primise insulta finală a doua zi dimineață: nota pentru masă se ridica la peste cinci lire.

Tocmai pentru a șterge toate aceste amintiri dispeptice, Bond ședea acum la fereastră, bea cu înghițituri mici din Taittinger și cântărea argumentele pro și contra privind restaurantele locale, întrebându-se pe care preparate ar fi cel mai bine să mizeze. În cele din urmă alese unul din restaurantele sale franțuzești preferate – un local modest, așezat deloc promițător chiar față-n față cu gara Etaples, îl sună pe vechiul său prieten, monsieur Becaud, ca să rețină o masă, iar două ore mai târziu se întorcea cu mașina la cazino, cu stomacul plin cu calcan înăbușit, sos *mousseline*[3] și jumătate din cea mai bună prepeliță friptă din câte mâncase în viață.

Încurajat considerabil și stimulat și mai tare de jumătate de sticlă de Mouton Rothschild din 1953 și un pahar de coniac Calvados vechi de zece ani, pe lângă cele trei cești de cafea, urcă vesel treptele aglomerate ale cazinoului, cu convingerea absolută că va avea parte de o noapte memorabilă.



[1] Niciodată în van, mereu în vin (fr.).

[2] Pui cu smântână (fr.).

[3] Sos din ou și unt, la care se adaugă suc de lămâie și smântână.

CAPITOLUL 3

# Manevra dezonoarei

(Barca Bombard înconjurase între timp baliza de semnalizare sonoră, al cărei clopot suna melancolic, şi urca încet pe râul Royale, în contra curentului. Luminile vesele ale micului port de iahting, paradisul iubitorilor de iahting prin Canalul Mânecii, apărură pe malul drept, la mare distanţă; lui Bond îi trecu prin minte să aştepte până-l depăşeau puţin, după care să înfigă cuţitul în laterala şi în fundul bărcii de cauciuc şi să pornească înot spre port. Numai că auzea deja în minte bubuitul puştilor şi şuieratul şi plescăitul gloanţelor pe lângă capul lui, până când apărea, probabil, marea explozie de lumină şi ultimul gând fulgerător – că de astă dată, în sfârşit, s-a zis cu el. Şi oricum, cât de bine ştia fata să înoate, mai ales în curenţii aceia? Lui Bond îi era foarte frig. Se lipi mai tare de ea şi se întoarse la aducerile aminte despre seara precedentă, căutând minuţios indicii în amintiri.)

După plimbarea lungă prin sala de la intrare, pe lângă vitrinele magazinelor Van Cleef, Lanvin, Hermes şi celelalte, urmă scurta pauză pentru identificare în dreptul biroului cel lung în spatele căruia se aflau şiruri de fişete, achitarea unei „Carte d'Entree pour les Salles de Jeux"[1], cercetarea rapidă, aproape mecanică efectuată de fizionomistul de la intrare, înclinarea cu înfloriturі a uşierului în uniformă ţipătoare, şi James Bond pătrunse în pântecele frumoasei şi parfumatei maşinării.

[1] Permis de acces în sălile de jocuri (fr.).

Se opri câteva clipe lângă casierie, cu nările fremătând din cauza mirosului scenei aglomerate, electrice, elegante, apoi se îndreptă agale spre principala masă de chemin de fer, aflată lângă intrarea în barul luxos amenajat şi aprovizionat, şi surprinse privirea lui monsieur Pol, şeful de partidă al jocurilor la miză mare. Monsieur Pol vorbi cu un *huissier*[1] şi Bond fu condus la locul cu numărul şapte, rezervat printr-un jeton din buzunarul acelui *huissier*. Omul perie rapid postavul în interiorul liniei de demarcaţie – acea celebră linie de demarcaţie ce constituise motivul de dispută în cazul Tranby Croft[2], în care fusese implicat regele Eduard al II-lea –, lustrui o scrumieră şi trase scaunul, ca Bond să se aşeze. Acesta se aşeză. Cutia cu cărţi se afla în capătul celălalt al mesei, în dreptul locului numărul trei. Voios şi relaxat, examină feţele celorlalţi jucători, în timp ce responsabilul cu conversia banilor îi schimbă bancnotele în valoare de o sută de mii de franci pe zece jetoane roşii ca sângele, valorând fiecare zece mii de franci. Bond le stivui într-un teanc îngrijit în faţa lui şi urmări jocul, care, deduse el din anunţul atârnat între abajururile verzi de deasupra mesei, se juca pe minimum o sută de franci noi – sau zece mii de franci vechi. Observă însă că fiecare bancher începea partida cu până la cinci sute de franci noi – bani grei, echivalentul a, să zicem, patruzeci de lire sterline ca început.

Jucătorii alcătuiau obişnuitul amestec internaţional – trei mari industriaşi din domeniul textilelor din Lille, în smoching cu umerii căptuşiţi prea voluminos, două femei voinice, împodobite

[1] Cuvânt cu sensul propriu de „uşier", dar încetăţenit ca denumire pentru acel angajat al unui cazinou care îndeplineşte îndatoriri de picolo.

[2] Scandalul regal de bacara, numit şi scandalul Tranby Croft, a fost un scandal legat de jocurile de noroc produs în Anglia, la sfârşitul secolului al XIX-lea, şi în care a fost implicat viitorul rege Eduard al VII-lea.

cu diamante, care puteau fi belgiene, o englezoaică micuță, stil Agatha Christie, care juca potolit și cu succes și putea fi proprietară de vilă, doi americani de vârstă mijlocie, în costume de culoare închisă, care păreau voioși și ușor grizați, veniți probabil din Paris, și Bond. În jurul mesei, privitorii și pariorii ocazionali se adunaseră pe două rânduri. Nici urmă de fată.

Jocul era înțepenit. Cutia cu cărți făcea încet ocolul mesei, fiecare bancher pierzând, la rândul lui, la a treia mână, cea temută, care, dintr-un motiv sau altul, constituie bariera sonică la chemin de fer și pe care trebuie s-o spargi dacă e să ai o pasă norocoasă. De fiecare dată când îi venea rândul, Bond se întreba dacă să se încline în fața tiparului și să dea banca mai departe după a doua mână. De fiecare dată, timp de aproape o oră din partidă, își spunea cu încăpățânare că tiparul va ceda, și de ce să nu cedeze cu el? Cărțile nu au memorie, își zicea el, și a sosit momentul să înceapă să meargă bine. Și de fiecare dată pierdea la a treia mână, la fel ca toți ceilalți jucători. Cutia cu cărți își încheie primul circuit. Bond își lăsă banii pe masă și porni fără țintă printre celelalte mese, vizitând-o pe cea de ruletă, de *trente et quarante* și de bacara, ca să vadă dacă o găsește pe fată. În seara aceea, când îl depășise cu Lancia, reușise doar să zărească o șuviță de păr blond și un profil pur, cam autoritar. Știa însă că ar recunoaște-o pe dată, fie și numai cu ajutorul firului de magnetism animal care-i legase unul de altul în timpul cursei. Dar nici urmă de fată.

Se întoarse la masă. Crupierul introducea cele șase pachete de cărți în caseta lunguiață care avea să fie băgată în scurt timp în cutia ce aștepta. Cum Bond se afla lângă el, crupierul îi oferi cartea neutră, roșie, fără însemne, ca să taie cu ea cărțile. Bond o frecă între degete și, cu o deliberare amuzată, o strecură cât mai aproape putu de jumătatea teancului de cărți. Crupierul zâmbi văzându-i

deliberarea, efectuă mişcările abile care aveau să aducă, la momentul potrivit, cartea roşie în fanta cutiei, oprind partida când în cutie mai rămâneau exact şapte cărţi, introduse în cutie caseta lungă cu cărţi, inseră limba metalică ce le ţinea captive şi anunţă, tare şi răspicat:

— *Messieurs* [după tradiţie, *mesdames* nu sunt menţionate; începând din vremurile victoriene se presupune că doamnele nu joacă jocuri de noroc], *les jeux sont faits. Numero six a la main.*[1]

Şeful de partidă, aflat pe tronul lui, în spatele crupierului, repetă strigătul, *huissier*-ii îi mânară pe rătăciţi înapoi la locurile lor şi jocul reîncepu.

James Bond plăti cu încredere banca industriaşului din Lille aflat la stânga lui, făcu caniota cu câteva jetoane mici şi dublă miza la două mii de franci noi – două sute de mii din cei vechi.

Câştigă mâna aceea şi pe următoarea. Acum trebuia să treacă de obstacolul mâinii a treia şi se putea considera pornit în cursă. O câştigă cu un nouă natural! Opt sute de mii în bancă (după cum socotea el)! Câştigă iarăşi, de astă dată cu oarecare greutate – şasele lui faţă de un cinci. Apoi se hotărî să joace prudent şi să acumuleze ceva capital. Din suma de un milion şase sute de mii, ceru să i se pună cele şase sute de mii *„en garage"*[2], scoase din miză, banca rămânând astfel de un milion. Câştigă încă o dată şi puse de astă dată un milion *„en garage"*. Încă o dată, bancă de un milion, şi acum avea o saltea groasă de un milion şase sute de mii, care-i aparţinea oricum. Însă era tot mai greu să i se accepte miza. Cei de la masă începeau să fie circumspecţi faţă de englezul cel oacheş care juca atât de calm, circumspecţi faţă de surâsul de certitudine de pe buzele sale cu un aer cam crud. Cine era? De unde venea? Cu ce se ocupa? În jurul mesei se por-

[1] Domnilor, jocurile sunt făcute. Numărul şase începe. (fr.).

[2] În garaj (fr.), cu sensul figurat „la păstrare".

nise un zumzet de speculații aprinse. Șase mâini norocoase până în acel moment. Oare englezul va băga în buzunar mica avere câștigată și va da banca mai departe? Sau va continua s-o țină? Nu se putea să nu se schimbe sorții cărților! Dar James Bond se hotărâse. Cărțile nu au memoria înfrângerii și nu au nici memoria victoriei. Ținu banca preț de încă trei mâini, adăugând de fiecare dată un milion în al său „garage", după care micuța englezoaică bătrână, care lăsase până atunci mersul jocului pe seama celorlalți, interveni, îi plăti banca la a zecea mână și Bond îi zâmbi, știind că aceasta va câștiga. Și chiar câștigă, într-un mod umilitor, cu unu față de *„buche"* a lui Bond – trei popi, care totalizau zero.

În jurul mesei se auzi un oftat de ușurare – vraja fusese ruptă! – și o șoaptă de invidie când jetoanele grele, sidefii, în teancuri de aproape treizeci de centimetri, valorând patru milioane șase sute de mii de franci, mult peste trei mii de lire sterline, fură împinse de spatula crupierului spre Bond. Acesta îi aruncă crupierului un jeton de o sută de franci noi, primi tradiționalul „Mulțumesc, domnule! Pentru angajați!", și partida merse mai departe.

James Bond aprinse o țigară, fără să acorde atenție circuitului cutiei cu cărți în jurul mesei, departe de el. Drace, făcuse o grămadă de bani! O afurisită de grămadă! Acum trebuia să fie atent. Să-i păstreze. Dar nu prea atent, să nu-i păstreze pe toți! Era o seară splendidă. Abia trecuse de miezul nopții. Încă nu voia să se întoarcă în cameră. „Așa să fie!" Decise că-și va folosi banca atunci când ajungea la el, dar nu va accepta miza băncii celorlalți – a niciunuia. Cărțile se încinseseră. Runda lui o dovedise. Aveau să fie acum și alte runde norocoase și putea să se frigă dacă încerca să se implice.

Avea dreptate. Cutia cu cărți ajunse la numărul cinci, la unul dintre industriașii din Lille, ce ocupa al treilea scaun la stânga lui Bond – un jucător cu maniere proaste, guraliv, care fuma trabuc dintr-un

porttigaret din chihlimbar şi aur şi smulgea cărţile cu degetele-i spatulate, atent manichiurate şi le trântea pe masă ca un jucător german de tarot; acesta trecu rapid de a treia mână şi se puse pe treabă. În conformitate cu planul făcut, Bond îl lăsă în pace, iar la a treia mână banca se ridica la douăzeci de mii de franci noi – douăzeci de milioane din cei vechi – şi masa redevenise circumspectă. Fiecare jucător îşi păzea straşnic banii. Crupierul şi şeful de partidă îşi făcură strigările răsunătoare.

— *Un banco de vingt mille! Faites vos jeux, messieurs. Il reste a completer! Un banco de vingt mille!*[1]

Şi în clipa aceea se ivi ea! Apăruse ca din senin şi stătea lângă crupier, iar Bond apucă doar să vadă nişte braţe aurii, o frumoasă faţă cu piele aurie, ochi albaştri scânteietori şi buze şocant de roz, o rochie albă simplă, o cască de păr auriu până la umeri; apoi răsună cuvântul.

— Bancă!

Toţi se uitară la ea şi se lăsă o clipă de tăcere, după care crupierul anunţă:

— *Le banco est fait.*[2]

Monstrul din Lille (cum îl vedea Bond acum) smulgea acum cărţile din cutie, iar cele ale fetei se îndreptau spre ea pe spatula crupierului. Fata se aplecă şi preţ de o clipă decolteul alb în V al rochiei ei lăsă să i se întrevadă discret pieptul.

— O carte.

Bond simţi că i se strânge inima. Precis, fata n-avea nimic mai bun decât un cinci. Monstrul îşi întoarse cărţile cu faţa în sus: şapte. Scoase o carte pentru ea şi i-o aruncă dispreţuitor. O caraghioasă de damă!

Crupierul întoarse delicat cu faţa în sus, cu spatula, celelalte două cărţi ale fetei. Un patru! Pierduse!

[1] Bancă de douăzeci de mii! Faceţi-vă jocurile, domnilor. Trebuie completat! Bancă de douăzeci de mii! (fr.).

[2] Banca este acoperită. (fr.).

Bond gemu în sinea lui şi se uită la ea, să vadă cum a încasat lovitura. Dar ceea ce văzu nu era deloc liniştitor. Fata îi şoptea ceva, imperios, şefului de partidă. Acesta clătina din cap, cu broboane de sudoare pe obraji. În tăcerea ce se înstăpânise în jurul mesei, acea tăcere care parcă-şi linge buzele simţind mirosul puternic al scandalului, miros ce încărca acum aerul de electricitate, Bond îl auzi pe şeful de partidă spunând ferm:

— *Mais c'est impossible. Je regrette, madame. Il faut vous arranger a la caisse.*[1]

Şi apoi cea mai cumplită dintre toate şoaptele dintr-un cazinou începu să circule printre privitori şi jucători, ca o reptilă şerpuitoare: *„Le coup du deshonneur! C'est le coup du deshonneur! Quelle honte! Quelle honte!"*[2]

„O, Dumnezeule! îşi zise Bond. A făcut-o! N-are banii! Şi, din cine ştie ce motiv, nu poate obţine credit de la casierie!"

Monstrul din Lille profita la maximum de situaţie. Ştia că, în cazul incapacităţii achitării obligaţiilor financiare, cazinoul va plăti. Şedea sprijinit de speteaza scaunului, cu ochii plecaţi, pufăind din trabuc – partea lezată.

Bond cunoştea însă stigmatul pe care fata avea să-l poarte tot restul vieţii. Cazinourile franceze formează un sindicat puternic – n-au încotro. A doua zi aveau să fie trimise telegramele: *„Madame la comtesse* Teresa di Vicenzo, paşaport numărul X, trebuie pusă pe lista neagră." Asta va pune capăt vieţii ei în cazinourile din Franţa, din Italia, probabil şi din Germania, Egipt şi, în prezent, în Marea Britanie. Era ca şi cum ai fi fost declarat risc mare la banca Lloyd sau la compania de brokeraj de

[1] Dar e imposibil. Regret, doamnă. Trebuie să aranjaţi cu casieria. (fr.).

[2] Manevra dezonoarei! E manevra dezonoarei! Ce ruşine! Ce ruşine! (fr.).

acțiuni Dun and Bradstreet. În cercurile americane ale jocurilor de noroc, fata ar fi putut chiar să fie lichidată. În Europa, soarta ei va fi aproape la fel de drastică. În cercurile în care probabil că se mişca va fi o piază-rea, o persoană murdară. „Manevra dezonoarei" pur şi simplu nu se făcea, pentru că însemna ostracizarea socială.

Fără să-i pese de ostracizarea socială, gândindu-se doar la fata cea minunată care-l învinsese pe şosea, între Abbeville şi Montreuil, arătându-i coada, James Bond se aplecă uşor în față şi aruncă în mijlocul mesei două dintre prețioasele jetoane sidefii, după care rosti pe un ton uşor plictisit, uşor nedumerit:

— Scuzați-mă! Doamna a uitat că am convenit să jucăm ca parteneri astă-seară. (Apoi, fără să se uite la fată, ci vorbindu-i autoritar şefului de partidă.) Vă cer iertare. Eram cu mintea în altă parte. Să continue jocul.

Încordarea din jurul mesei se relaxă. De fapt, trecu asupra altei ținte, uitând de fată. Oare erau adevărate spusele englezului? Trebuiau să fie! Nu plăteşti douăzeci de milioane de franci în locul unei fete! Dar înainte nu existase niciun fel de relație între ei – pe cât se putuse vedea. Şezuseră pe laturi opuse ale mesei. Nu schimbaseră niciun semn de complicitate. Iar fata? Ea nu vădise nicio emoție. Îl privise pe bărbat, o dată, în mod direct, apoi se depărtase fără zgomot de masă, îndreptându-se către bar. Era categoric ceva ciudat aici – ceva ce nu puteai înțelege. Însă partida mergea mai departe. Şeful de partidă îşi ştersese pe ascuns fața cu batista. Crupierul înălțase capul, după ce, înainte, păruse să-l plece sub un fel de ghilotină emoțională. Vechiul tipar se restabilise.

— *La partie continue. Un banco de quarante mille!*[1]

[1] Partida continuă. Bancă de patruzeci de mii. (fr.).

James Bond privi în jos, la grămada în continuare formidabilă de jetoane dintre brațele sale arcuite, relaxate. Ar fi fost plăcut să-şi recupereze cele douăzeci de milioane de franci. Puteau trece ore bune până ca o bancă de mărime egală să-i ofere şansa. În definitiv, juca folosind banii cazinoului! Profitul său reprezenta bani „găsiți", iar dacă pierdea, tot mai putea să plece cu un mic profit – mai mult decât suficient ca să-şi achite noaptea la Royale. Şi prinsese antipatie pe monstrul din Lille. L-ar fi amuzat să inverseze vechiul basm – întâi să salveze fata, iar pe urmă să răpună monstrul. Şi sosise timpul ca pe individ să-l lase norocul. În definitiv, cărțile nu au memorie!

James Bond n-avea suficiente fonduri ca să acopere întreaga bancă, ci doar jumătate – lucru cunoscut drept *„avec la table"*, „împreună cu masa" – ceea ce însemna că restul jucătorilor puteau să acopere cealaltă jumătate, dacă voiau. Uitând de strategia conservatoare pe care-şi jurase s-o urmeze cu doar jumătate de oră mai devreme, Bond se aplecă puțin în față, împinse peste linie douăzeci de mii de franci noi şi spuse:

— *Avec la table.*

Alți bani îi urmară pe ai lui pe masă. Nu era el englezul cu degete norocoase? Bond observă încântat că micuța englezoaică bătrână care aducea cu Agatha Christie îl sprijini cu zece mii. Semn bun! Se uită la bancher, omul din Lille. Trabucul acestuia se stinsese în porttigaret şi buzele, care strângeau muştiucul, erau albe. Năduşea abundent. Se întreba dacă să paseze mâna şi să plece cu profitul său gras ori să mai încerce o dată. Ochii pătrunzători, porcini țopăiau în jurul mesei, estimând dacă i s-au acoperit cele patruzeci de milioane. Voind să grăbească jocul, crupierul rosti ferm:

— *C'est plus que fait, monsieur.*[1]

[1] E mai mult decât acoperită, domnule. (fr.).

Omul din Lille se hotărî. Plesni cu mâna cutia cu cărți, își șterse palma de postavul verde și scoase cu forța o carte. Apoi una pentru el însuși, alta pentru Bond și a patra pentru sine. Bond nu întinse mâna ca să-și ia cărțile; așteptă să i le împingă ușor crupierul. Le ridică foarte puțin de pe masă, depărtându-le între mâini doar atât cât să le vadă valoarea, le aranjă din nou muchie la muchie și le lăsă ușor pe masă, cu fața în jos. Avea un cinci! Acea valoare îndoielnică, la care poți fie să mai iei carte, fie să nu iei! Probabilitatea de a-ți îmbunătăți mâna, mergând spre nouă, sau de a o înrăutăți, mergând spre punctaj mai mic, sunt egale.

— Nu, spuse el încet.

Se uită la dosurile roz, anonime ale celor două cărți din fața bancherului. Acesta le smulse de pe masă și apoi le aruncă dezgustat. Doi valeți. *„Buche"*! Zero!

Acum existau doar patru cărți care-l puteau învinge pe Bond și numai una, cea de cinci, care putea să-l egaleze. Inima îi bubuia cu putere. Omul umblă la cutia cu cărți, scoase una și o întoarse cu fața în sus. Un nouă, nouă de caro! Cea mai bună carte!

Întoarcerea cărților lui Bond cu fața în sus și dezvăluirea jalnicului cinci fură o simplă formalitate, însă în jurul mesei răsună un geamăt puternic.

— Ar fi trebuit să trageți carte, spuse cineva.

Numai că dacă ar fi făcut-o, ar fi tras el însuși nouăle și totalul lui ar fi scăzut la patru. Totul depindea de valoarea următoarei cărți, a cărei limbă roz se ascundea acum în gura tainică a cutiei. Bond nu așteptă să afle. Oferi celor de la masă un surâs de regret, drept scuză pentru cei care pierduseră alături de el, mătură restul jetoanelor sale în buzunarul hainei, dădu bacșiș *huissier*-ului care fusese atât de ocupat cu golirea scrumierei lui de-a lungul orelor de joc și plecă de la masă, spre bar, în timp ce crupierul anunța triumfător:

— *Un banco de quatre-vingt mille francs! Faites vos jeux, messieurs! Un banco de quatre-vingt mille Nouveaux Francs!*[1]

„S-o ia naiba!" îşi zise Bond. Cu jumătate de oră în urmă avea în buzunar o mică avere. Acum, printr-o combinaţie de atitudine romantică gen Don Quijote şi pură nebunie, pierduse totul. „Ei bine, am cerut o noapte memorabilă, îşi spuse el ridicând din umeri. Asta a fost prima parte. În ce va consta a doua?"

Fata şedea singură, având în faţă o sticlă de Bolinger de jumătate, şi privea fără ţintă, mohorâtă. Abia dacă ridică privirea când Bond se aşeză pe scaunul de lângă ea şi spuse:

— Ei bine, mă tem că sindicatul nostru a pierdut din nou. Am încercat să recuperez banii. Am mers *„avec"*. Ar fi trebuit să-l las în pace pe bruta aceea. Aveam cinci, el avea *„buche"* şi apoi a tras nouă.

— Ar fi trebuit să iei carte la cinciul acela, zise ea aton. Eu trag de fiecare dată. (Reflectă puţin.) Dar atunci ai fi avut patru. Ce era cartea următoare?

— N-am stat să văd. Am venit să te caut.

Ea îi aruncă o privire piezişă, evaluatoare.

— De ce m-ai salvat când cu „manevra dezonoarei"?

Bond ridică din umeri.

— Fată frumoasă la ananghie. În plus, ne-am împrietenit între Abbeville şi Montreuil, astă-seară. Conduci ca un înger! zise el zâmbind. Dar nu cred că m-ai fi depăşit dacă aş fi fost atent. Mergeam cu vreo o sută patruzeci şi nu mă oboseam să mă uit în oglindă. Şi mă gândeam la alte lucruri.

Stratagema funcţionă; chipul şi glasul fetei îşi recăpătară vioiciunea.

— O, ba da! Te-aş fi învins oricum. Te-aş fi depăşit în sate. În plus... (În vocea ei se strecură o undă

[1] Bancă de optzeci de mii de franci! Faceţi-vă jocurile, domnilor! Bancă de optzeci de mii de franci noi!

de amărăciune tăioasă.) Aş fi oricând capabilă să te înving. Tu vrei să rămâi în viaţă.

„O, Doamne! îşi zise Bond. Una dintre acelea! O fată cu aripa frântă – poate cu ambele aripi frânte!" Preferă să ignore remarca. Sticla de jumătate de Krug pe care o comandase sosi. După ce picoloul umplu paharul pe jumătate, el îl umplu până la buză şi-l ridică spre ea fără nicio notă de exagerare.

— Mă cheamă Bond, James Bond. Te rog să rămâi în viaţă, cel puţin astă-seară!

Goli paharul dintr-o singură înghiţitură prelungă şi-l umplu din nou. Fata îl privi cu un aer grav, cântărindu-l, apoi bău şi ea.

— Pe mine mă cheamă Tracy. Forma scurtă a tuturor numelor care ţi-au fost înşirate la recepţia hotelului. Teresa a fost o sfântă; eu nu sunt sfântă. Poate că managerul e un romantic. Mi-a spus că te-ai interesat de mine. Putem pleca? Nu mă interesează conversaţia. Iar tu ţi-ai câştigat recompensa.

Se ridică brusc; Bond făcu acelaşi lucru, confuz.

— Nu. Plec singură. Tu poţi veni mai târziu. Camera 45. Acolo, dacă doreşti, poţi face cea mai costisitoare dragoste din viaţa ta. Te va fi costat patruzeci de milioane de franci. Sper că va merita.

Capitolul 4

# Toate pisicile sunt cenuşii

Îl aştepta în patul mare, dublu, învelită până la bărbie cu un cearşaf. Părul bălai era răspândit ca nişte aripi de aur sub lumina singurei veioze de lectură, unica sursă de lumină din cameră, iar în ochii albaştri ardea o fervoare pe care, la alte fete, în alte paturi, James Bond ar fi interpretat-o. Dar fata de aici se afla în ghearele unor tensiuni pe care nu putea nici măcar să le presupună. Încuie uşa în urma lui, se apropie, se aşeză pe marginea patului şi-şi lăsă ferm mâna pe micuța colină a sânului ei stâng.

— Ascultă-mă, Tracy, începu el.

Intenționa să pună măcar vreo două întrebări, să afle câte ceva despre minunăția aceea de fată care comitea acțiuni isterice cum ar fi jucatul fără bani cu care să-şi acopere pariurile, conducea ca o posibilă sinucigaşă şi făcea aluzii cum că s-a săturat de viață. Dar fata ridică iute o mână ce mirosea a „Ode" de la Guerlain şi i-o lipi de buze.

— Am spus „fără conversație"! Scoate-ți hainele. Fă dragoste cu mine. Eşti frumos şi puternic. Vreau să-mi aduc aminte cum poate fi. Fă orice vrei. Şi spune-mi ce-ți place şi ce ai vrea de la mine. Fii dur cu mine! Tratează-mă ca pe cea mai de jos târfă de pe fața pământului. Uită tot restul. Fără întrebări. Ia-mă!

O oră mai târziu, James Bond se strecură din pat fără s-o trezească, se îmbrăcă la lumina becurilor de pe promenadă ce pătrundea printre perdele şi se întoarse în camera lui. Făcu duş, se băgă în

aşternutul franţuzesc aspru, răcoros din propriul pat şi-şi alungă gândurile de la ea. Singurul lucru pe care şi-l aminti înainte să-l cuprindă somnul fu ceea ce spusese fata când terminaseră: „A fost ca-n paradis, James! Te rog, vino înapoi când te trezeşti. Trebuie să mai am parte de asta o dată." Apoi se întorsese pe o parte, cu spatele la el şi, fără să răspundă la ultimele lui alinturi, adormise – dar nu înainte s-o audă că plânge.

„Ce naiba? Noaptea toate pisicile sunt cenuşii. Adevărat sau fals?"

Bond adormi.

La ora opt o trezi şi trăiră iarăşi aceeaşi experienţă splendidă. De astă dată însă, îi făcu impresia că ea îl ţine în braţe cu mai multă tandreţe, că-l sărută nu doar cu patimă, ci şi cu afecţiune. Dar după aceea, când ar fi trebuit să facă planuri pentru ziua respectivă, unde să mănânce, când să iasă la plajă, ea se arătă la început evazivă, iar apoi, la insistenţele lui, de o duritate puerilă.

— Pleacă naibii de lângă mine! Mă auzi?! Ai obţinut ce-ai vrut! Acum pleacă!

— N-ai vrut şi tu?

— Nu! Eşti un amant afurisit de jalnic! Ieşi!

Bond recunoscu nota tăioasă de isterie – sau cel puţin de disperare. Se îmbrăcă fără grabă, aşteptând să apară lacrimile, aşteptând să vadă cearşaful, care o acoperea acum cu totul, zguduindu-se de hohote. Dar lacrimile nu apărură. Semn prost! Într-un fel, fata aceea ajunsese la capătul puterilor – al tuturor puterilor. Simţi un val de afecţiune faţă ea, un imbold copleşitor de a o proteja, de a-i rezolva problemele, de a o face fericită.

— Tracy, lasă-mă să te ajut! Ai necazuri. Asta nu e sfârşitul lumii. Şi eu am necazuri. Toată lumea are.

— Du-te dracului!

În clipita cât deschise şi închise uşa, Bond se întrebă dacă s-o trântească, pentru a o scoate cu

forța din starea în care era, sau s-o închidă încet. O închise încet. Duritatea n-ar fi ajutat cu nimic în cazul fetei ăsteia. Cumva, la un moment dat, îi ajunsese – îi ajunsese până peste cap. Porni pe coridor, simțindu-se pentru prima oară în viață complet nepriceput.

(Barca de cauciuc urca fluviul, zgâlțâindu-se. Trecuse de portul de iahting și cum albia se îngusta, curentul devenea mai puternic. Cei doi mardeiași de la pupa stăteau în continuare cu ochii pe Bond, tăcuți. La prova, fata își oferea în continuare vântului profilul mândru, precum ornamentul de prova al unei corăbii cu pânze. Bond găsea căldură doar în contactul cu spatele ei și în mâna ce ținea cuțitul. Și totuși, într-un mod curios, se simțea mai apropiat de ea, mult mai apropiat, decât se simțise în extazul nopții dinainte. Ceva îl făcea să creadă că și ea e prizonieră, în egală măsură ca el. Cum? De ce? Mult în față, luminile Vieux Port, aflat cândva aproape de mare, dar depășit acum din cauza unui capriciu al curenților din Canalul Mânecii, care acumulaseră aluviuni la gurile fluviului, străluceau ici și colo. Nu peste mulți ani se vor stinge și un nou port, aflat mai aproape de gura fluviului, va fi construit pentru traulerele oceanice care aduceau în Royale limba de mare, homarii, crabii și crevetele. De această parte a luminilor, pe malul apei se vedeau ici și colo debarcadere mici, construite de proprietarii de iahturi personale. Dincolo de ele se aflau vile botezate cu nume ca „Rosalie", „Toi et Moi", „Nid Azur" și „Nouvelle Vague". James Bond își pipăi cuțitul și simți mirosul de „Ode" care ajungea la el pe fundalul duhorii de mâl și alge venită dinspre maluri. Înainte nu-i mai clănțăniseră niciodată dinții; acum îi clănțăneau. Le impuse să înceteze și se întoarse la amintirile sale.)

În mod normal, micul dejun constituia o parte importantă a zilei lui, dar în ziua aceea abia dacă băgă de seamă ce mănâncă, își devoră masa rapid și

se aşeză să privească pe fereastră, spre promenadă, fumând ţigară de la ţigară şi punându-şi întrebări despre fată. Numele ei evoca Mediterana, şi totuşi, categoric, nu era nici italiancă, nici spaniolă. Vorbea o engleză desăvârşită, iar hainele ei şi felul cum le purta erau produsele unui mediu costisitor – poate un liceu elveţian. Nu fuma, părea să bea doar foarte puţin şi nu existau semne cum că ar consuma droguri. Nu văzuse nici măcar somnifere lângă patul ei sau în baie. Avea maximum douăzeci şi cinci de ani, şi totuşi făcea dragoste cu fervoarea şi priceperea expertă a unei fete care „a făcut trotuarul". Nu râsese nici măcar o dată şi aproape că nici nu zâmbise. Părea prinsă în ghearele unei melancolii profunde, a unei forme de apatie spirituală care făcea ca viaţa să nu mai merite trăită, după cum recunoscuse chiar ea. Şi totuşi, nu exista niciunul dintre semnele pe care le asociezi cu isteria femeilor nevrotice – părul alandala şi machiajul neîngrijit, atmosfera de dezordine şi haos pe care le creează în jurul lor. Dimpotrivă, părea să aibă o voinţă rece ca gheaţa, autoritate asupra sieşi şi o idee precisă despre ceea ce vrea şi încotro se îndreaptă. Şi unde anume? După părerea lui Bond, fata avea intenţii disperate, cel mai probabil sinuciderea, iar seara precedentă constituise ultima ei aventură amoroasă.

Se uită în jos, la mica ei maşină albă, aflată acum destul de aproape de a lui în parcare. Cumva, va trebui să se ţină aproape de ea, s-o vegheze, cel puţin până se convingea că concluziile mortale la care ajunsese erau greşite. Ca primă măsură, sună la recepţie şi ceru o maşină Simca Aronde fără şofer. Recepţionerul îi spuse că va fi adusă imediat şi lăsată în parcare. El urma să-şi ducă la recepţie permisul de conducere internaţional şi cartea verde de asigurare, iar recepţionerul va avea amabilitatea de a efectua formalităţile.

Bond se bărbieri, se îmbrăcă, duse documentele la recepţie, apoi se întoarse în camera lui. Rămase

acolo, supraveghind intrarea şi mica maşină albă, până la patru şi jumătate după-amiaza. Atunci fata apăru, în sfârşit, într-un pareo cu dungi albe şi negre, iar Bond dădu fuga la lift. Nu-i fu deloc dificil s-o urmeze cât merse de-a lungul promenadei, lăsându-şi apoi maşina într-una din parcări, şi nici micul Citroen 2CV anonim care-l urmărea pe Bond n-avu nicio problemă.

Şi apoi se pusese în mişcare suita observatorilor şi a observaților, care se apropia acum de misteriosul ei punct culminant pe măsură ce mica barcă de cauciuc Bombard urca pe fluviul Royale sub lumina stelelor.

Ce să înțeleagă din toate astea? Oare fata fusese momeală, cu voie sau fără voie? Manevra era o răpire? Dacă da, răpirea unuia dintre ei sau a amândurora? Era şantaj? Răzbunarea unui soț sau a unui alt iubit? Sau scopul era crima?

Bond încă-şi mai storcea creierii în căutare de indicii când cârmaciul manevră barca într-un viraj larg, transversal față de curent, spre un ponton scheletic, ca vai de el, care ieşea în apă din malul mâlos. Trase în partea ferită de vânt, o lanternă puternică se abătu asupra lor din beznă, o parâmă fu coborâtă cu zgomot şi barca fu astfel trasă până la baza treptelor de lemn noroioase. Unul dintre mardeiaşi urcă primul, urmat de fată, fundul alb al costumului ei de baie ițindu-se lasciv de sub haina lui Bond; apoi urcă şi Bond, urmat de al doilea mardeiaş. După aceea, barca Bombard se depărtă rapid şi porni mai departe în amonte – probabil spre locul ei legitim de ancorare din Portul vechi, îşi zise Bond.

Pe ponton se aflau alți doi bărbați, cam de aceeaşi statură cu primii. Fără să scoată o vorbă, îi înconjurară pe fată şi pe Bond şi-i escortară pe un drumeag de pământ bătătorit care pornea de la ponton, printre dunele de nisip. La o sută de metri de fluviu, ascunsă într-o vale dintre dunele înalte,

se afla o lumină pâlpâitoare. Apropiindu-se, Bond văzu că provenea de la unul dintre acele uriaşe camioane de transport din plăci ondulate de aluminiu care, aşezate în spatele cabinei articulate a şoferului, mugesc pe marile şosele ale Franţei, slobozind fum de motorină şi sâsâind furioase din frânele hidraulice când şerpuiesc prin oraşe şi sate. Cel din faţa lor era sclipitor şi lustruit. Părea nou, dar se putea foarte bine să fi fost doar îngrijit ca lumea. La apropierea lor, bărbatul cu lanterna făcu un semnal; imediat, uşa ca de caravană din spatele vehiculului fu deschisă larg, revărsând o lumină gălbuie puternică. Bond îşi pipăi cuţitul. Avea şanse cât de cât rezonabile? Nu. Înainte să urce treptele ce duceau în interior aruncă o privire numărului de înmatriculare. Licenţa comercială spunea „Marseille-Rhone. M. Draco. Appareils Electriques. 397694". Aşa deci! Încă o enigmă!

Înăuntru era, slavă Domnului, cald. Un coridor ducea printre şirurile stivuite de cutii de carton marcate cu numele celebre ale fabricanţilor de televizoare. Falsuri? Mai existau nişte scaune pliante şi urmele unei partide de cărţi întrerupte. Probabil că spaţiul respectiv servea drept cameră de pază. Mai încolo, de o parte şi de alta, se vedeau uşile cabinelor. Tracy aştepta în dreptul uneia. Îi întinse haina, rosti un „mulţumesc" aton şi închise uşa, nu înainte ca el să apuce să zărească un interior luxos. Bond nu se grăbi să-şi îmbrace haina. Singurul bărbat înarmat care-l urmărea spuse nerăbdător:

— *Allez*![1]

Bond se întrebă dacă să sară pe el sau nu. Dar în spate aşteptau ceilalţi trei şi priveau. Se mulţumi cu un moderat *„Merde a vous!"*[2] şi merse înainte spre uşa din aluminiu care încuia, probabil, al treilea compartiment, cel frontal, al ciudatului vehicul.

[1] Mişcă-te! (fr.).

[2] Du-te dracului (fr.).

Dincolo de uşa aceea se afla răspunsul. Probabil că el consta într-un singur om – conducătorul. Aceea putea fi singura şansă. Mâna dreaptă a lui Bond ţinea deja strâns mânerul cuţitului din buzunarul pantalonilor. Întinse mâna dreaptă şi, cu o mişcare fulgerătoare de rotire, sări dincolo de uşă, o închise cu piciorul şi se lăsă pe vine, cu cuţitul pregătit de aruncare.

Simţi cum în spatele lui paznicul se aruncă în uşă, dar stătea cu spatele lipit de ea, aşa că uşa rezistă. Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, la zece metri, în raza facilă de acţiune a cuţitului, strigă ceva, un ordin – un ordin vesel, vioi, într-o limbă pe care Bond n-o mai auzise niciodată. Presiunea asupra uşii încetă. Bărbatul zâmbi cu un zâmbet larg, fermecător, care-i despică în două faţa încreţită ca o nucă. Se sculă în picioare şi ridică încet mâinile.

— Mă predau! Iar acum sunt o ţintă mult mai mare. Dar nu mă omorî, te implor! Cel puţin nu înainte să bem un whisky zdravăn cu sifon şi vorbim puţin. După aceea îţi voi da din nou opţiunea. De acord?

Bond se ridică şi el în picioare, zâmbind. Nu se putea abţine. Omul avea o faţă atât de fermecătoare, atât de luminată de umor, ironie şi magnetism, încât nu l-ar fi putut omorî – cel puţin nu în rolul pe care-l interpreta individul în acel moment –, cum n-ar fi putut-o omorî nici pe... hm, Tracy. Pe perete, lângă bărbatul străin se afla un calendar. Bond avea nevoie să se descarce de presiune cumva, indiferent pe ce ţintă, aşa că anunţă:

— Şaisprezece septembrie!

Îşi lansă mâna dreaptă în faţă, aruncând cuţitul pe sub mână. Cuţitul străbătu încăperea ca fulgerul, trecu la vreo treizeci de centimetri pe lângă bărbat şi se înfipse în calendar, tremurând, cam la jumătatea paginii. Bărbatul se întoarse şi privi cercetător calendarul, apoi râse tare.

— De fapt, cincisprezece, dar cât se poate de respectabil. Trebuie să te pun într-o zi la întrecere cu oamenii mei. Şi s-ar putea chiar să pariez pe dumneata. Le-ar fi învăţătură de minte!

Ieşi de după masa de lucru: un bărbat mărunt, de vârstă mijlocie, cu o faţă tăbăcită şi ridată. Purta un costum bleumarin comod, de genul celor purtate şi de Bond. Avea pieptul şi braţele foarte musculoase. Bond remarcă lărgimea răscroielii hainei la subsuoară. Prevăzută pentru arme? Bărbatul întinse o mână caldă, fermă şi uscată.

— Mă cheamă Marc-Ange Draco. Ai auzit vreodată numele ăsta?

— Nu.

— Aha! Dar eu am auzit de al dumitale: comandantul James Bond. Ai o decoraţie care se cheamă CMC. Eşti membru – unul important – al Serviciului Secret al Maiestăţii Sale. Ai fost luat de la îndatoririle dumitale obişnuite şi acum te afli în misiune temporară în străinătate. (Faţa de drăcuşor se încreţi de încântare.) Corect?

Ca să-şi mascheze confuzia, James Bond se duse la calendar, se convinse că a străpuns chiar data de cincisprezece, scoase cuţitul şi-l băgă la loc în buzunarul pantalonilor. Se răsuci pe călcâie şi întrebă:

— Ce te face să crezi asta?

Bărbatul nu-i răspunse, ci-l invită:

— Vino, vino şi ia loc! Am multe de discutat cu dumneata. Dar mai întâi, whisky cu sifon. Da?

Arătă spre un fotoliu comod, aflat de cealaltă parte a mesei de lucru faţă de propriu-i fotoliu, aşează în faţa lui o cutie mare de argint ce conţinea tot felul de ţigări, se duse la un fişet metalic de lângă perete şi-l deschise. Fişetul nu conţinea dosare, ci era un bar compact şi complet. Cu mişcări eficiente, de gospodină, omul scoase o sticlă de Pinchbottle Haig, una de whisky I. W. Harper, două pahare ce păreau a fi cristal Waterford, un vas cu cuburi de

gheață, un sifon și o carafă cu apă rece ca gheața. Le așează una câte una pe masa de lucru, între fotoliul propriu și cel al lui Bond. Apoi, în timp ce Bond își turnă un whisky zdravăn, cu apă și cu gheață din belșug, se duse și se așeză, întinse mâna după sticla de Haig și spuse, privindu-l pe Bond drept în ochi:

— Am aflat cine ești de la un bun prieten din *Deuxième*, din Paris. E plătit să-mi ofere astfel de informații când am nevoie de ele. Am aflat azi-dimineață, foarte devreme. Eu mă aflu într-o tabără opusă față de a dumitale – nu diametral opusă, ci să spunem la un unghi tangențial în domeniu.

Se opri, ridică paharul și spuse foarte serios:

— Acum voi crea o bază de încredere cu dumneata. Prin singurul mijloc posibil: îmi voi pune încă o dată viața în mâinile dumitale.

Bău din pahar; Bond făcu același lucru. În fișet, în răcitorul acestuia, uruitul generatorului întrerupse momentul despre care Bond știa, dintr-o dată, că va fi un moment important al adevărului. Nu știa în ce va consta adevărul; nu credea că va fi de rău. Dar instinctul îi spunea că, într-un fel sau altul, poate pentru că începea să simtă respect și afecțiune față de acest om, adevărul va însemna implicare profundă din partea lui.

Generatorul tăcu.

Ochii de pe fața ca de nucă îi susțineau privirea.

— Sunt capul Union Corse[1].



[1] Sindicatul Corsican – organizație de tip mafiot.

cunoştea secretul acestei comori? El fusese oare răspunzător de uciderea celor doi scafandri? Sătucul Calenzana din Balagne se lăuda că a produs mai mulţi gangsteri decât oricare alt sat din Corsica şi că, drept urmare, e unul dintre cele mai prospere. Primarul lui s-a aflat în funcţie vreme de cincizeci şi şase de ani – primarul cu cel mai îndelungat mandat din Franţa. Precis că Marc-Ange era fiu acelei mici comunităţi, cunoştea tainele acelui primar faimos – o ştia, de pildă, pe cea a marelui gangster american care tocmai se întorsese în sat, ca pensionar discret, după o carieră extrem de profitabilă în State.

Bond îşi spuse că ar fi amuzant să rostească unele din aceste nume, ca din întâmplare, în cămăruţa tăcută – ar fi amuzant să-i spună lui Marc-Ange că ştie de vechiul ponton abandonat, numit Port Crovani, din apropierea satului Galeria, şi de vechea mină de argint numită Argentella, aflată în dealurile din spatele pontonului, mină al cărei labirint de tuneluri subterane deserveşte unul dintre cele mai mari puncte de joncţiune mondiale ale traficului cu heroină. Da, ar fi fost amuzant să-şi sperie capturatorul, în schimbul spaimei pe care i o trăsese acesta. Dar era mai indicat să-şi păstreze în rezervă muniţia, până ieşeau mai multe la iveală! Deocamdată era interesant de remarcat că vehiculul în care se aflau reprezenta sediul mobil al lui Marc-Ange Draco. Contactul lui la Deuxième era probabil un informator esenţial. Bond şi fata fuseseră aduşi într-un scop care încă nu fusese anunţat. „Împrumutarea" bărcii de salvare Bombard fusese probabil o simplă chestiune de a da bani unde trebuie, poate însoţiţi de o vadră cu vin pentru paza de coastă, ca să închidă ochii. Paznicii erau corsicani. Dacă se gândea puţin, aşa şi arătau. Întreaga operaţiune era simplă pentru o organizaţie cu puterea Sindicatului – tot atât de simplă în Franţa cum ar fi fost pentru Mafie aproape oriunde în Italia. Şi

urmau să fie ridicate şi alte văluri! James Bond luă o înghiţitură din pahar şi privi cu respect chipul celuilalt. În faţa lui se afla unul dintre marii profesionişti din lume!

(„Cât de tipic corsican e faptul că banditul lor de frunte poartă numele unui înger!" îşi zise Bond. Îşi amintea că pe alţi doi gangsteri corsicani faimoşi îi chemase „Gracieux" şi „Toussaint" – „Cel cu har" şi „Toţi Sfinţii".) Marc-Ange începu să vorbească. Vorbea o engleză excelentă, dar ocazional stângace, ca şi cum ar fi fost învăţat bine, numai că avusese prea puţine ocazii de a folosi această limbă.

— Dragul meu comandant, te rog ca tot ce voi discuta cu dumneata să rămână după al dumitale *herkos odonton*. Cunoşti expresia? Nu? (Zâmbetul cel larg îi luminã faţa.) Atunci, dacă-mi permiţi s-o spun, educaţia dumitale a fost incompletă. Expresia provine din greaca veche şi înseamnă literal „gardul viu al dinţilor tăi". Era echivalentul expresiei „strict secret" la greci. Suntem de acord?

Bond ridică din umeri.

— Dacă-mi dezvălui secrete care-mi afectează profesia, mă tem că va trebui să le transmit mai departe.

— Asta înţeleg perfect. Ceea ce doresc să discutăm e o chestiune personală. O priveşte pe fiica mea, Teresa.

„Dumnezeule mare! Intriga chiar se complică!" Bond îşi ascunse surprinderea.

— Atunci sunt de acord. „*Herkos odonton*" să fie, zise el zâmbind.

— Mulţumesc. Eşti un om demn de încredere. E şi firesc să fii, dată fiind profesia pe care o ai, dar o văd şi pe faţa dumitale. Aşa...

Aprinse o ţigară Caporal, se lăsă pe spetează scaunului şi-şi aţinti privirea într-un punct de pe peretele de aluminiu aflat mai sus de capul lui Bond, privind în ochii acestuia doar ocazional, când voia să sublinieze ceva.

— Am fost căsătorit o singură dată, cu o fată englezoaică, guvernantă. Era o romantică. Venise în Corsica să caute bandiți (zâmbi), cam așa cum unele englezoaice se aventurează în deșert ca să caute șeici. Mi-a explicat mai târziu că pesemne o posedase dorința inconștientă de a fi violată. Ei bine... (acum nu mai zâmbea) m-a găsit în munți și a fost violată – de mine. Am avut poliția pe urme o vreme – mi-au fost pe urme aproape toată viața – și fata reprezenta o complicație serioasă. Dar, din cine știe ce motiv, a refuzat să mă părăsească. Avea o latură sălbatică, o dragoste față de neconvențional și, Dumnezeu știe de ce, i-au plăcut lunile în care am fost vânați de la o peșteră la alta, în care ne obțineam mâncarea furând, noaptea. A învățat chiar să jupoaie și să gătească un muflon – astea sunt oile noastre de munte – și chiar să-l mănânce, deși animalul e tare precum pingeaua și cam la fel de gustos. În lunile acelea de nebunie am ajuns s-o iubesc pe fata asta, așa că am scos-o pe ascuns de pe insulă, am dus-o la Marsilia și m-am însurat cu ea. (Se opri și-l privi pe Bond.) Rezultatul, dragul meu comandant, a fost Teresa, unicul meu copil.

„Așa deci, își zise Bond. Asta explică combinația ciudată a fetei – firea de «lady» sălbatică atât de nedumeritoare la ea. Ce mai complex de soiuri de sânge și temperamente! Englezoaică și corsicană. Nu-i de mirare că n-am putut să-i definesc naționalitatea!"

— Soția mea a murit acum zece ani (Marc-Ange ridică mâna în semn că nu vrea compătimire), iar eu am aranjat ca fata să-și încheie educația în Elveția. Eram deja bogat și la vremea respectivă am fost ales Capu, adică șeful Sindicatului, și am devenit infinit mai bogat – pe căi pe care le poți presupune, dragul meu comandant, dar pe care nu trebuie să le cercetezi. Fata era... cum spuneți voi? expresia aceea fermecătoare, „lumina ochilor mei", așa că

i-am oferit tot ce-a vrut. Însă era sălbatică, o pasăre sălbatică, fără un cămin potrivit – sau, mai bine zis, fără supravegherea potrivită, din moment ce eu mă aflam mereu pe drumuri. Prin intermediul şcolii din Elveţia a intrat în acel anturaj internaţional al vieţii mondene de înaltă clasă despre care citeşti în ziare – milionarii sud-americani, prinţii indieni, englezii şi americanii din Paris, playboy-ii din Cannes şi Gstaad. Intra mereu în situaţii stânjenitoare şi în scandaluri, iar când pledam şi protestam în faţa ei ori îi tăiam banii de buzunar, comitea o nebunie şi mai flagrantă – ca să-mi facă în ciudă, presupun. (Se opri şi se uită la Bond; pe chipul cel fericit se citea acum o nefericire cumplită.) Şi totuşi, în tot acest timp, în spatele bravadei, sângele moştenit de la maică-sa o făcea să se urască, să se disprețuiască tot mai mult şi, aşa cum văd acum, viermele distrugerii de sine a pătruns cumva în ea şi, în spatele faţadei de fată nebunatică şi petrecăreaţă, s-a apucat să roadă ceea ce nu pot descrie altfel decât sufletul ei. (Se uită la Bond.) Ştii că acest lucru se poate întâmpla, prietene – se poate întâmpla şi bărbaţilor, şi femeilor. Îşi irosesc inima, o pierd, trăind cu prea multă lăcomie, şi dintr-o dată îşi examinează viaţa şi văd că e complet lipsită de valoare. Au avut totul, s-au înfruptat din toate dulcețurile vieţii la un singur mare ospăţ şi nu le-a mai rămas nimic. Ea a făcut ceea ce acum înţeleg că a fost o încercare disperată de a reveni pe calea cea bună, ca să zic aşa. A plecat fără să-mi spună şi s-a măritat, poate în ideea de a se aşeza la casa ei. Dar bărbatul, un italian de nimic pe nume Vicenzo, contele Giulio di Vicenzo, a luat din banii ei cât de mult a putut şi a părăsit-o, lăsând-o cu un copil, o fetiţă. Am plătit divorţul, i-am cumpărat fiicei mele un mic castel în Dordogne şi am instalat-o acolo, şi o vreme, cu copilaşul şi cu o grădină frumoasă de care să se îngrijească, a părut aproape împăcată. Dar pe urmă, prietene, acum şase luni, copilaşul a

murit – a murit de cea mai cumplită dintre bolile copiilor: meningită spinală.

În mica încăpere cu pereți metalici se lăsă tăcerea. Bond se gândi la fata aflată la câțiva metri mai departe. Da, fusese aproape de adevăr în privința ei. Văzuse o parte din această poveste tragică în disperarea calmă a fetei. Ajunsese într-adevăr la capătul drumului!

Marc-Ange se ridică încet de pe fotoliu, ocoli masa de lucru și reumplu cu whisky paharul propriu și pe cel al lui Bond.

— Iartă-mă, nu sunt o gazdă bună! zise el. Dar faptul că am istorisit unui alt om această poveste, pe care am păstrat-o mereu în mine, mi-a adus o mare ușurare. (Își lăsă mâna pe umărul lui Bond.) Înțelegi lucrul ăsta?

— Da, îl înțeleg. Dar e o fată de ispravă, are în față aproape toată viața! Te-ai gândit la psihanaliză? La biserica din care face parte? E catolică?

— Nu, maică-sa n-a acceptat. E presbiteriană. Dar așteaptă să termin povestea.

Se întoarse la fotoliu și se așeză greoi.

— După tragedie, ea a dispărut: și-a luat bijuteriile și a plecat cu mașinuța aceea a ei. Ocazional aflam vești despre ea: își vindea treptat bijuteriile și trăia frenetic, cu furie, prin toată Europa, cu vechii ei amici. Firește, i-am luat urma, am pus să fie urmărită când am putut, dar mi-a evitat toate încercările de a mă întâlni cu ea și a discuta. Apoi am aflat de la unul dintre agenții mei că și-a rezervat o cameră aici, la Splendide, pentru seara trecută, și am venit într-un suflet de la Paris, cu vehiculul ăsta (făcu un semn cu mâna în jur), fiindcă aveam presentimentul unei tragedii. Vezi dumneata, aici ne-am petrecut verile cât ea a fost mică și i-a plăcut mereu. Înoată excelent și e îndrăgostită de mare, aproape la propriu. Iar când am primit vestea, mi-a revenit brusc în minte o amintire îngrozitoare, amintirea unei zile în care făcuse obrăznicii și

fusese încuiată în cameră toată după-amiaza, în loc să meargă la plajă. În seara aceea i-a spus mamei ei, foarte calm: „M-ai făcut foarte nefericită ținându-mă departe de mare. Într-o zi, dacă am să devin grozav de nefericită, voi înota în larg, pe poteca lunii sau a soarelui, şi voi continua să înot până mă scufund. Poftim!" Maică-sa mi-a povestit incidentul şi am râs împreună pe seama lui, pe seama crizei copilăreşti de furie. Acum însă mi l-am amintit pe neaşteptate şi mi-a făcut impresia că se poate ca acea fantezie copilărească să fi rămas în ea, încuiată în străfundul minții ei, şi că acum, voind să-şi facă seama, a reînsufleţit-o şi o va pune în aplicare. Aşa se face, dragul meu prieten, că am pus să fie urmărită îndeaproape din clipa când a sosit. Comportarea dumitale de gentleman la cazino, pentru care (se uită la Bond) îți mulțumesc din toată inima, mi-a fost adusă la cunoştință, la fel şi mişcările voastre ulterioare împreună, desigur. (Ridică mâna văzând că Bond se foieşte, stânjenit.) În cele întâmplate azi-noapte nu există nimic de care să te ruşinezi sau pentru care să te scuzi. Bărbatul e bărbat şi, cine ştie?... Dar la asta voi ajunge mai târziu. Ceea ce ai făcut, felul cum te-ai purtat în general se poate să fi constituit începutul unui fel de terapie.

Bond îşi aminti cum, în barcă, fata se lăsase moale când se sprijinise de ea. Fusese o reacție măruntă, dar în care existase mai multă afecțiune şi mai multă căldură decât în tot extazul fizic al nopții. Dintr-o dată îi veni în minte, vag, motivul posibil pentru care se afla acolo, rădăcina misterului, şi se cutremură involuntar, ca şi cum i-ar fi trecut cineva peste mormânt. Marc-Ange continuă:

— Aşadar, azi-dimineață, la şase, i-am transmis prietenului meu din *Deuxième* întrebările la care aveam nevoie de răspuns. La ora opt s-a dus la serviciu, a cercetat dosarele din arhiva centrală şi înainte de nouă mi-a dat raportul complet despre dumneata – prin radio. Am în acest vehicul o

stație de mare putere. (Zâmbi.) Şi ăsta e un alt secret de-al meu pe care ți-l încredințez. Raportul, dacă-mi permiți s-o spun, ți-a făcut cinste în întregime, atât ca ofițer al Serviciului vostru, cât şi, mai important, ca bărbat – mai concret, ca bărbat așa cum înțeleg eu cuvântul. Așa că am reflectat. Am reflectat toată dimineața şi, în cele din urmă, am dat ordin să fiți aduşi amândoi aici. (Făcu un gest ca de aruncare cu mâna dreaptă.) Nu-i nevoie să-ți descriu detaliile instrucțiunilor mele; le-ai văzut puse în practică personal. Ți s-au creat neplăceri; îți cer scuze. Poate că te-ai crezut în pericol. Te rog să mă ierți! Nădăjduiesc doar că oamenii mei s-au comportat cu corectitudine şi finețe.

Bond zâmbi.

— Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut. Dacă prezentările au trebuit făcute sub amenințarea a două arme automate, asta nu face decât ca ocazia să fie şi mai memorabilă. Fără îndoială, întreaga chestiune a fost executată îngrijit şi rapid.

Pe chipul lui Marc-Ange se citea regretul.

— Acum eşti sarcastic. Dar crede-mă, prietene, a fost nevoie de măsuri drastice. Ştiu bine!

Trase sertarul cel mai de sus al mesei de lucru, scoase o foaie de hârtie de corespondență şi i-o dădu lui Bond.

— Dacă citeşti asta, vei fi de acord cu mine. Scrisoarea a fost încredințată recepționerului de la Splendide, azi după-amiază, la patru şi jumătate, cu să-mi fie trimisă la Marsilia, când Teresa a ieşit, iar dumneata ai urmat-o. Ai suspectat ceva? Te-ai temut şi dumneata pentru ea? Citeşte, te rog.

Bond luă scrisoarea şi spuse:

— Da, eram îngrijorat în privința ei. E o fată pentru care merită să-ți faci griji.

Scrisoarea conținea doar câteva cuvinte, scrise clar, cu hotărâre.

„Dragă papa,

Îmi pare rău, dar m-am săturat. E trist, fiindcă astă-seară am cunoscut un bărbat care, poate, m-ar fi făcut să mă răzgândesc. E englez şi îl cheamă James Bond. Te rog să-l găseşti şi să-i plăteşti suma de 20 000 franci noi, pe care i-o datorez. Şi mulţumeşte-i din partea mea.

Nu e vina nimănui, ci doar a mea.

Rămas-bun şi iartă-mă.

Tracy"

Bond nu se uită la bărbatul care primise acea scrisoare; i-o înapoie, luă o înghiţitură de whisky şi se întinse după sticlă, rostind doar:

— Da, înţeleg.

— Îi place să-şi spună Tracy. După ea, Teresa sună prea grandios.

— Da.

— Comandante Bond... (În vocea bărbatului apăruse o notă teribil de imperativă – imperativă, autoritară şi rugătoare.) Prietene, ai ascultat toată povestea şi acum ai văzut dovada. Vrei să mă ajuţi? Vrei să mă ajuţi s-o salvez pe fata asta? E singura mea şansă: ca dumneata să-i dai speranţă. Ca dumneata să-i dai un motiv de a trăi. Vrei?

Bond rămase cu ochii aţintiţi pe suprafaţa mesei de lucru. Nu îndrăznea să ridice privirea şi să vadă expresia de pe chipul celuilalt. Aşadar, avusese dreptate, avusese dreptate să se teamă că va deveni implicat în aceste necazuri de factură personală! Înjură în sinea lui. Ideea îl îngrozea. Ştia că nu e un bun samaritean, nu e doctor pentru păsări rănite. Îşi zise pătimaş că fata avea nevoie, la drept vorbind, de canapeaua psihiatrului. De acord, fusese atrasă în mod trecător de el, iar el, de ea. Şi acum urma să i se ceară – ştia precis – s-o ia în braţe şi s-o care cu el poate tot restul vieţii lui, bântuit de ştiinţa faptului – de ideea nerostită, echivalentă cu un şantaj – că dacă o lasă

jos, asta ar însemna aproape sigur s-o omoare. Zise mohorât:

— Nu văd cum aş putea ajuta. La ce te-ai gândit?

Luă paharul şi privi în el, apoi bău, ca să-şi facă curaj să-l privească pe Marc-Ange în faţă. Ochii căprui, blânzi ai acestuia scânteiau de încordare. Pielea oacheşă şi ridată din jurul gurii căpătase cute şi mai adânci. Cu privirea aţintită în ochii lui Bond, spuse:

— Aş vrea să-i faci curte fiicei mele şi să te însori cu ea. În ziua nunţii îţi voi da o zestre personală de un milion de lire sterline, în aur.

James Bond explodă mânios:

— Ceea ce-mi ceri e absolut imposibil! Fata e bolnavă. Are nevoie de un psihiatru, nu de mine! Iar eu nu vreau să mă însor, cu nimeni! Nu vreau niciun milion de lire. Am destui bani ca să-mi acopăr necesităţile. Am profesia mea. („Chiar aşa? Cum rămâne cu demisia?" Bond ignoră această voce din mintea lui.) Nu se poate să nu înţelegi toate astea!

Durerea de pe chipul celuilalt deveni dintr-o dată insuportabilă pentru el; continuă cu blândeţe:

— E o fată minunată. Voi face tot ce pot pentru ea. Dar numai după ce se face bine. Atunci mi-ar plăcea categoric s-o revăd – mi-ar plăcea foarte mult! Însă, dacă are o părere atât de bună despre mine, dacă dumneata ai o părere atât de bună, atunci ea trebuie mai întâi să se facă bine de bunăvoie. Asta-i singura cale. Orice medic ţi-ar spune-o. Trebuie să se interneze într-o clinică, în cea mai bună, probabil în Elveţia, şi să-şi îngroape trecutul. Trebuie să vrea din nou să trăiască. Atunci şi numai atunci va avea vreun rost să ne întâlnim din nou. (Adoptă un ton rugător.) Înţelegi, nu-i aşa, Marc-Ange? Sunt un om crud, recunosc, şi nu am răbdarea necesară pentru a juca rolul de soră medicală pentru nimeni, bărbat sau femeie. Locul la care te-ai gândit dumneata s-ar putea

să nu facă decât s-o împingă la disperare şi mai neagră. Trebuie să înţelegi că nu pot să-mi asum responsabilitatea asta, oricât de mult aş fi atras de fiica dumitale. Şi sunt atras, încheie Bond jalnic.

Omul răspunse resemnat:

— Te înţeleg, prietene, şi nu te voi sâcâi cu alte argumente. Voi încerca să acţionez în maniera sugerată de dumneata. Dar, te rog, vrei să-mi mai faci încă un singur serviciu? Acum e ora nouă. Te rog, vrei s-o scoţi în oraş la cină astă-seară? Vorbeşte cu ea cum vrei, dar arată-i că e dorită, că nutreşti afecţiune pentru ea. Maşina şi hainele ei sunt aici; am pus să fie aduse. Dacă ai putea-o convinge că ţi-ar plăcea s-o revezi, cred că aş fi capabil să fac eu restul. Vrei să faci asta pentru mine?

„Dumnezeule, ce seară!" îşi zise Bond, dar zâmbi cu toată căldura de care era în stare.

— Firește că da! Mi-ar plăcea foarte mult. Numai că am bilet de avion la prima cursă care pleacă de la Le Touquet mâine dimineaţă. Vei răspunde dumneata de ea după aceea?

— Categoric, prietene! Sigur că voi răspunde de ea. (Cu un gest brusc, Marc-Ange îşi şterse ochii cu dosul palmei.) Iartă-mă, dar mi-ai dat speranţă la capătul unei seri foarte lungi.

Îşi îndreptă umerii şi, pe neaşteptate, se aplecă peste masă şi-şi aşeză palmele pe ea cu un gest decisiv.

— Nu-ţi voi mulţumi, pentru că nu pot, dar spune-mi, dragul meu prieten, există în lumea asta ceva ce pot face pentru dumneata, acum, în momentul de faţă? Dispun de resurse foarte mari, foarte multe informaţii, foarte multă putere. Toate îţi aparţin. N-aş putea face nimic pentru dumneata?

Străfulgerat de o inspiraţie, Bond zâmbi larg.

— Există o informaţie pe care vreau s-o obţin. Există un tip pe nume Blofeld, Ernst Stavro Blofeld. Precis ai auzit de el. Aş vrea să ştiu dacă e în viaţă şi unde poate fi găsit.

Fața lui Marc-Ange trecu printr-o schimbare remarcabilă: banditul cel rece, crud şi răzbunător privea prin ochii care deveniseră brusc tot atât de duri ca două opale brune.

— Aha! rosti el îngândurat. Blofeld. Da, e sigur în viață. Nu de mult mi-a luat trei oameni, i-a mituit ca să plece din Sindicat. Mi-a mai făcut asta o dată. Trei dintre membrii fostului SPECTRE au fost luați din Sindicat. Hai să aflăm ce putem!

Pe masa de lucru se afla un singur telefon, de culoare neagră. Ridică receptorul şi Bond auzi imediat pârâitul uşor ce semnala că centralista a răspuns.

— *Dammi u commandu.*

Marc-Ange puse receptorul în furcă.

— Am cerut legătura cu sediul meu local din Ajaccio. O vom obține în cinci minute. Însă va trebui să vorbesc repede. Se poate ca poliția să-mi cunoască frecvența, cu toate că o schimb săptămânal. Însă dialectul corsican ajută.

Telefonul țârâi înfundat. Când Marc-Ange ridică receptorul, Bond auzi bâzâitul şi paraziții pe care le cunoştea atât de bine. Marc-Ange rosti pe un ton autoritar, răguşit:

— *Ecco u Capu. Avette nuttizie di Blofeld, Ernst Stavro? Duve sta?*

O voce cârâi subțire.

— *Site sigura? Ma no ezzatu indirizzu?*

Altă cârâială.

— *Buon. Sara tutto.*

Marc-Ange lăsă receptorul în furcă şi depărtă mâinile a scuză.

— Ştim doar că se află în Elveția. Nu-i ştim adresa exactă. Te ajută cu ceva? Precis că oamenii voştri de acolo îl pot găsi – dacă-i ajută Securitatea elvețiană. Dar ai lor sunt nişte brute dificile când vine vorba de confidențialitatea unui rezident, mai ales dacă e bogat.

Triumful făcuse pulsul lui Bond să se iuțească. „Te-am prins, nemernicule!" Zise cu entuziasm:

— E minunat, Marc-Ange! Restul n-ar trebui să fie prea greu. Avem prieteni de nădejde în Elveția.

Marc-Ange zâmbi fericit văzând reacția lui Bond, apoi spuse foarte serios:

— Dar dacă lucrurile nu-ți merg bine, în misiunea asta sau în oricare altă privință, vei veni imediat la mine, da?

Deschise un sertar şi-i dădu o foaie dintr-un carnet de însemnări.

— Asta e adresa mea legală. Dă-mi telefon sau trimite-mi telegramă, însă formulează-ți cererea sau veştile în termenii care ar fi folosiți în legătură cu aparatura electrică. Un lot de radiouri are defect. Te vei întâlni cu reprezentantul meu în cutare loc, la cutare dată. Da? Ştiu că înțelegi şmecheriile astea şi oricum, zise el zâmbind cu viclenie, cred că ai legături cu o firmă de export internațională. „Universal Export", nu?

Bond zâmbi. De unde ştia bătrânul diavol lucrurile astea? Oare să avertizeze serviciul de securitate? Nu. Omul îi devenise prieten. Şi oricum, toate astea erau *herkos odonton*! Marc-Ange întrebă cu timiditate:

— Acum pot s-o aduc pe Teresa? Ea nu ştie despre ce am discutat. Să zicem că subiectul a fost unul din jafurile de bijuterii din sudul Franței. Dumneata reprezinți compania de asigurări. Am încheiat un acord personal cu dumneata. Te descurci cu asta? Bine.

Se ridică, veni lângă Bond şi-i puse mâna pe umăr.

— Şi îți mulțumesc! Îți mulțumesc pentru tot.

Apoi ieşi din încăpere. „O, Dumnezeule! îşi spuse Bond. Acum trebuie să-mi respect partea mea de învoială."

CAPITOLUL 6

# Bond din Bond Street?

Două luni mai târziu, James Bond străbătea alene cu maşina distanța dintre apartamentul lui din Chelsea şi sediu.

Era nouă şi jumătate, în dimineața încă unei zile frumoase din acel an frumos, dar în Hyde Park, mireasma frunzelor cărora li se dăduse foc însemna că iarna e doar la doi paşi. Pe Bond nu-l preocupa nimic în afară de frustrarea provocată de faptul că trebuia să aştepte ca Departamentul Z să penetreze cumva rezervele Securității elveține şi să obțină adresa exactă a lui Blofeld. Numai că „prietenii" lor din Zurich se dovedeau în continuare obtuzi sau, mai probabil, încăpățânați. Susțineau că nu există în toată Elveția nici urmă de vreun individ, fie el turist sau rezident, pe nume Blofeld. Nu existau nici dovezi ale prezenței unei SPECTRE renăscute pe pământ elvețian. Da, înțelegeau foarte bine că guvernele alianței NATO îl „voiau" în continuare pe Blofeld, de urgență. Îndosariaseră cu grijă toate circularele dedicate arestării acestui ins şi în ultimul an prezența lui pe listele de „urmărire" de la toate punctele de frontieră fusese reconfirmată constant. Regretau foarte tare, dar dacă SIS[1] nu le oferea mai multe informații sau dovezi privitoare la acest om, erau nevoiți să presupună că SIS acționa pe baza unor dovezi eronate. Departamentul Z solicitase examinarea lis-

[1] Abreviere de la *Secret Intelligence Service*, Serviciul secret de informații britanic.

telor secrete de la bănci, căutarea prin acele conturi anonime „numerotate", care-i ascund pe posesorii majorității sumelor de bani fugare din lume. Această solicitare fusese refuzată categoric. Blofeld era cu siguranță un mare infractor, însă Securitatea elvețiană se vedea nevoită să precizeze că informațiile de acest fel puteau fi obținute legal numai dacă infractorul în cauză se făcea vinovat de un delict făptuit pe pământ federal și pasibil de acuzare conform Codului federal. Da, e drept, acest Blofeld ceruse Marii Britanii și Americii răscumpărare folosindu-se de amenințarea armelor atomice pe care le poseda în mod ilegal, însă acest lucru nu putea fi considerat infracțiune conform legilor elvețiene și, mai ales, nu putea fi considerat ca având legătură cu Articolul 47B al legii bancare. Așadar, asta era! Sfântul Franc și finanțele care-l sprijineau, indiferent de unde proveneau ele, trebuiau să rămână intangibile. *Wir bitten hoflichst um Entschuldigung!*[1] Bond se întrebă dacă ar trebui să ia legătura cu Marc-Ange. Până la momentul respectiv dezvăluise, în raportul său, doar o legătură cu Sindicatul Corsican, pe care-l dăduse, colectiv, drept sursa informațiilor sale. Se ferea însă să facă acest demers, care ar fi avut cu siguranță drept consecință, între altele, redeschiderea de către Marc-Ange a discuției despre Tracy. Iar el voia să lase deocamdată netulburat acel ungher al vieții lui, al inimii lui. Ultima seară petrecută cu ea se desfășurase liniștit, aproape ca și cum ar fi fost prieteni vechi, iubiți de demult. Bond spusese că Universal Export îl trimite o vreme în străinătate și că, la întoarcerea sa în Europa, se vor întâlni negreșit. Fata acceptase acest aranjament. Hotărâse la rândul ei să plece să se odihnească. Făcuse prea multe în ultima vreme, așa că ajunsese aproape de o cădere nervoasă. Îi spusese că-l va aștepta și că poate vor merge la schi împreună în preajma Crăciunului. Bond se arătase entuziasmat



[1] Vă rugăm politicos să ne acceptați scuzele! (germ.).

de idee. În seara aceea, după o cină minunată la micul restaurant preferat de el, făcuseră dragoste fericiți și, de astă dată, fără disperare, fără lacrimi. Bond era mulțumit că vindecarea chiar începuse. Se simțea extrem de protector față de ea, dar știa că relația lor și echilibrul ei sufletesc se află pe o muchie de cuțit ce nu trebuie perturbată.

Aici ajunsese cu reflecțiile când dispozitivul Syncraphone din buzunarul pantalonilor începu să bâzâie. Bond acceleră, ieși din parc și trase pe dreapta lângă cabina telefonică de la Marble Arch. Dispozitivul fusese introdus recent și toți ofițerii de la Sediu îl purtau. Era un receptor radio din plastic, ușor, cam de mărimea unui ceas de buzunar. Când un ofițer se afla undeva în Londra, pe o rază de cincisprezece kilometri în jurul Sediului, putea fi contactat prin intermediul receptorului. Dacă se întâmpla acest lucru, era de datoria lui să meargă neîntârziat la cel mai apropiat telefon și să ia legătura cu biroul său, fiindcă era nevoie urgentă de el.

Bond formă interiorul propriu după singurul număr de telefon din exterior pe care avea voie să-l folosească, spuse „Zero-zero șapte la datorie" și i se făcu imediat legătura cu secretara lui. Aceasta era nouă: Loelia Ponsonby plecase în sfârșit ca să se mărite cu un membru al Bursei baltice de mărfuri, om plictisitor, dar de ispravă și bogat și-și limita contactul cu fostul ei serviciu la felicitările de Crăciun și de ziua de naștere pe care le trimitea membrilor Departamentului 00, fără să-și ascundă dorul. Secretara cea nouă, Mary Goodnight, fostă membră a WRNS[1], cu păr negru-albăstrui, ochi albaștri și dimensiunile 94-55-90, era o dulceață și în departament exista un pariu particular în valoare de cinci lire sterline pe cel care o va avea primul. Bond se afla în fruntea listei favoriților, la egalitate cu 006, fost

[1] Abreviere de la Women's Royal Naval Service – ramura feminină a marinei militare regale britanice.

membru al trupelor de comando ale marinei, d
de când o cunoscuse pe Tracy ieşise de pe teren
acum se considera pe dinafară, deşi continua să fli
teze cu ea, cam dur. Când fata răspunse la telefon,
interpelă:

— Bună dimineaţa, Goodnight![1] Cu ce te pot aj
ta? E vorba de război sau de pace?

Ea chicoti, deloc profesionist.

— Pare relativ paşnic, în măsura în care un m
saj urgent de la etaj poate fi paşnic. Trebuie să mer
neîntârziat la Colegiul de Heraldică şi să ceri să vo
beşti cu Griffon Or.

— Or şi mai ce?

— Or şi atât. A, stai, îi mai zice şi Pursuivar
ce-o mai fi fiind şi asta. E unul dintre specialiştii
heraldică. Colegiul are, se pare, un fir în legătură
„Bedlam".

„Bedlam" era numele de cod al operaţiunii de u
mărire a lui Blofeld. Bond rosti cu respect:

— Serios? În cazul ăsta aş face bine să mă pun
mişcare! La revedere, Goodnight!

O auzi chicotind înainte să pună receptorul
furcă.

„Ce mama naibii?!" Bond urcă în maşină – din f
ricire, încă nu atrăsese atenţia poliţiei şi nici a age
ţilor de circulaţie – şi porni cu viteză prin Londr
Ce ciudăţenie! Cum naiba intrase în joc Colegiul
Heraldică, despre care el unul ştia foarte puţine,
afară de faptul că dezgropa arborii genealogici ai o
menilor, aloca blazoane şi organiza felurite cerem
nii regale?

Colegiul de Heraldică se află pe strada Quee
Victoria, la marginea zonei centrale a metropole
E adăpostit de o mică clădire agreabilă stil Quee
Anne, făcută din cărămidă roşie străveche, cu rame

[1] Joc de cuvinte: numele de familie al secretarei, Goo
night, înseamnă „Noapte bună"; aşadar, salutul lui Bond
putea fi tradus „Bună dimineaţa, noapte bună!"

ferestrelor vopsite în alb şi cu o curte pavată convenabil cu piatră cubică, unde Bond îşi parcă maşina. Nişte trepte de piatră în formă de potcoavă duc la intrarea impresionantă deasupra căreia în ziua aceea atârna un steag ce înfăţişa o splendidă fiară heraldică, pe jumătate animal şi pe jumătate pasăre, desenată cu auriu pe fondul albastru-deschis. „Grifon, îşi zise Bond. Făcut din Or."[1] Deschise uşa şi intră într-o sală mare, mohorâtă, pe ale cărei lambriuri de culoare întunecată se aflau agăţate şiruri de portrete prăfuite ale unor gentilomi cu aer mândru, cu gulere bogate, încreţite şi cu dantele, şi de cornişa căreia atârnau stindardele Commonwealth-ului. Portarul, un bărbat blajin, cu glas moale, îmbrăcat în uniformă vişinie cu nasturi de alamă, îl întrebă cu ce-l poate ajuta. Bond întrebă de Griffon Or şi confirmă că are fixată o întrevedere.

— A, da, domnule, replică misterios portarul. Griffon Or este de serviciu săptămâna aceasta. De aceea e arborat afară steagul său. Pe aici, vă rog, domnule!

Bond îl urmă pe portar de-a lungul unui culoar pe pereţii căruia atârnau blazoane lucioase din lemn sculptat, pe o scară rece şi umedă, cu pânze de păianjen, după un colţ, până la o uşă grea din lemn deasupra căreia scria cu litere aurii „Griffon Or Pursuivant", sub reprezentarea numitului grifon de aur. Portarul bătu la uşă, o deschise, îl anunţă pe Bond şi-l lăsă în faţa unei feţe rotunde, roz şi chele, încadrată de cârlionţi cărunţi, aflată în celălalt capăt al unui birou plin de cărţi, documente şi pergamente inscripţionate, cu un aspect important, împrăştiate peste tot. Încăperea mirosea precum cripta unei biserici. Bond înaintă pe culoarul îngust de mochetă rămas liber între mormanele de hârtii şi se opri lângă singurul scaun plasat în faţa bărbatului aşezat la masa de lucru, în spatele cărţilor. Îşi drese glasul.

[1] Joc de cuvinte: Griffon Or se traduce prin „Grifon de aur".

Bărbatul ridică ochii şi pe faţa cu pince-nez care ar fi fost foarte potrivită într-un roman de Dickens apăru un surâs absent. Omul se ridică în picioare, făcu o mică plecăciune şi spuse cu o voce care scârţâia precum capacul unui cufăr vechi:

— Bond. Comandantul James Bond. Să vedem, Bond, Bond, Bond... Cred că te am aici!

Îşi ţinuse degetul pe pagina deschisă a unui tom uriaş. Se aşeză, urmat de Bond.

— Da, da, da! Foarte interesant. Foarte! Însă mă tem că va trebui să te dezamăgesc, dragul meu domn. Titlul s-a stins. De fapt, rangul e de baronet. Foarte de dorit! Dar, fără îndoială, putem stabili relaţia printr-o ramură colaterală. Să vedem... (Îşi apropie foarte mult pince-nez-ul de pagină.) Avem vreo zece familii Bond diferite. Cea importantă s-a încheiat cu Sir Thomas Bond, un gentilom foarte distins. Locuia în Peckham. Din păcate, nu a avut niciun urmaş (pince-nez-ul scânteie încurajator în direcţia lui Bond) – adică niciun urmaş legitim. Desigur că în acele vremuri, hm, moravurile tindeau să fie mai laxe. Acum, dacă am putea stabili o legătură cu Peckham...

— N-am nicio legătură cu Peckham. Eu...

Griffon Or ridică mâna şi spuse pe ton sever:

— De unde se trăgeau părinţii dumitale, dacă-mi permiţi să te întreb? Acesta, prietene dragă, e primul pas. Apoi putem porni de acolo, spre trecut – Somerset House[1], arhivele parohiale, pietre funerare vechi. Fără îndoială, cu un nume englezesc vechi şi de soi ca al dumitale, vom ajunge undeva în cele din urmă.

— Tatăl meu era scoţian, iar mama, elveţiană. Dar ideea este că...

— Înţeleg, înţeleg. Te întrebi care ar fi costul cercetării. Acest lucru, dragă prietene, poate fi lăsat pe mai târziu. Acum însă spune-mi: din ce parte a Scoţiei provenea tatăl dumitale? E important!



[1] Anterior, Oficiul general al stării civile britanic.

Arhivele scoțiene, desigur, sunt mai puțin bine documentate decât cele din sud. În acele vremuri, sunt obligat să recunosc, verii noştri de peste graniță erau aproape sălbatici. (Griffon Or înclină politicos din cap şi-i oferi un zâmbet fugitiv şi, i se păru lui Bond, cam fals.) Sălbatici foarte agreabili, desigur, foarte viteji şi aşa mai departe. Dar, din păcate, foarte slabi în ce priveşte ținerea evidențelor. Mai utili cu sabia decât cu condeiul, dacă-mi permiți să spun aşa. Dar poate că bunicii dumitale şi strămoşii lor se trăgeau din sud?

— Tatăl meu se trăgea din munți, din apropiere de Glencoe. Ascultați însă...

Însă Griffon Or nu se lăsa deviat de la mirosul pe urmele căruia se afla. Trase spre el un alt tom gros şi-şi trecu degetul de-a lungul paginii tipărite cu litere mărunte.

— Hm, hm, hm... Da, da... Nu prea încurajator, mă tem. *Burke's General Armory* înregistrează peste zece familii distincte cu numele dumitale. Dar, din păcate, niciuna în Scoția. Asta nu înseamnă neapărat că nu există ramură scoțiană. Poate că ai alte rude în viață. Foarte des, în situațiile de acest fel există câte un văr îndepărtat...

Griffon Or băgă mâna în buzunarul vestei din mătase violet înflorată, încheiată cu nasturi aproape până sub papionul îngrijit, scoase o casetă mică din argint cu tutun de prizat, i-o oferi lui Bond, apoi priză copios pe fiecare nară şi strănută de două ori, exploziv, într-o batistă mare, ornamentată. Bond profită de ocazie: se aplecă în față şi rosti clar şi răspicat:

— N-am venit aici ca să vorbim despre mine. E vorba de Blofeld.

Griffon Or se uită la el uluit.

— Ce face?! Nu te interesează descendența dumitale? (Ridică un deget mustrător.) Îți dai seama, dragă prietene, că dacă avem succes ai putea să te declari descendent direct (şovăi) sau, oricum, colateral al unei case de baroneți întemeiată (se

întoarse la primul volum şi-l scrută) în anul 1658?! Nu te emoţionează faptul că un posibil strămoş al dumitale a fost răspunzător de numirea uneia dintre cele mai faimoase străzi din lume – mă refer, desigur, la Bond Street? Acela a fost Sir Thomas Bond, baronet de Peckham din comitatul Surrey, care, aşa cum fără îndoială ştii, a fost administratorul gospodăriei reginei-mamă, Henrietta Maria. Strada a fost construită în 1686, iar asocierea ei cu britanici celebri este, desigur, binecunoscută. Primul duce de St. Albans, fiul lui Nell Gwynn, a locui acolo, la fel şi Laurence Sterne. Renumitul dineu al lui Boswell a avut loc acolo, la el participând Johnson, Reynolds, Goldsmith şi Garrick. Dean Swift şi Canning au locuit şi ei pe acea stradă la un moment dat şi e interesant să amintim că în timp ce lordul Nelson locuia la numărul 141, lady Hamilton locuia la numărul 145. Şi aceasta, dragul meu domn, este măreaţa stradă al cărei nume îl porţi! Nici acum nu doreşti să ridici nicio pretenţie la această înrudire extrem de distinsă? Nu?! (Sprâncenele stufoase, ridicate a uluire, coborâră acum a mustrare amarnică.) Asta e însăşi ţesătura istoriei, dragul meu comandant Bond! (Întinse mâna după alt volum aflat deschis pe masa lui, pregătit, evident, pentru delectarea lui Bond.) Blazonul, de exemplu. De bună seamă că acest lucru te preocupă sau cel puţin este de mare interes pentru familia dumitale, pentru copiii dumitale, nu? Da, iată-l! „Argint pe un V întors de zibelină, trei bezanţi. (Ridică volumul, ca Bond să poată vedea.) Bezantul e o minge de aur, după cum sunt sigur că ştii. Trei mingi.

Bond comentă sec:

— Asta e cu siguranţă un bonus preţios (Griffon Or nu prinse ironia), dar mă tem că tot nu mă interesează. Şi nu am nici rude, nici copii. Acum, în legătură cu acest bărbat...

Griffon Or îl întrerupse entuziast:

— Dar acest fermecător moto, „Lumea nu e de ajuns" – nu doreşti să ai dreptul de a-l folosi?

— E un moto excelent, pe care-l voi adopta cu siguranță, zise Bond răstit și se uită la ceas cu subînțeles. Acum mă tem că chiar trebuie să trecem la treabă. Trebuie să mă întorc la minister și să-mi prezint raportul.

Griffon Or Pursuivant părea sincer jignit.

— Și când te gândești că numele acesta datează cel puțin de la Norman le Bond, din 1180! Un vechi nume englezesc de soi, deși poate de origine inferioară în primă instanță. *Dicționarul numelor de familie britanice* sugerează că sensul este clar cel de „crescător de vite, țăran, necioplit".

Oare în ochii apoși ai Grifonului se citea o undă de maliție? Individul adăugă cu resemnare:

— Dar dacă nu te interesează strămoșii dumitale, pântecele familiei dumitale, în acest caz, dragul meu domn, cu ce pot fi de folos?

În sfârșit! Lui Bond îi scăpă un oftat de ușurare.

— Am venit să mă interesez de un anume Blofeld, Ernst Stavro Blofeld, zise el răbdător. Se pare că organizația dumitale are niște informații despre acest ins.

Privirea lui Griffon Or deveni brusc bănuitoare.

— Dar te-ai prezentat drept comandantul James Bond, și acum numele e Blofeld. Cum vine asta?

— Lucrez la Ministerul Apărării, zise Bond glacial. Undeva, în această clădire se găsesc informații despre un ins pe nume Blofeld. Unde le pot găsi?

Griffon Or își trecu mâna, nedumerit, prin haloul de bucle și se uită acuzator la Bond.

— Blofeld zici? Măi să fie! Iartă-mă, comandante Bond, dar ai irosit o mulțime din timpul meu, al Colegiului. E un mister pentru mine de ce n-ai menționat numele acestui om mai devreme. Stai să văd, Blofeld, Blofeld... Parcă-mi amintesc că a apărut la una din ședințele noastre de consiliu, de-unăzi. Cine avea cazul? A, da! (Caută telefonul din mormanul de cărți și documente.) Fă-mi legătura cu Sable Basilisk!

Capitolul 7

# Călcâiul păros al lui Ahile

Cu inima tot în călcâie, James Bond fu condus iarăşi pe coridoarele mucegăite. „Sable Basilisk[1], cum să nu! Ce fel de neghiob bătrân şi aiurit o mai fi şi ăsta?"

Ajunseră la o altă uşă grea, cu numele scris cu litere aurii, deasupra lui fiind de astă dată reprezentat un monstru negru de coşmar, cu un plisc ameninţător. Dar Bond fu condus într-o încăpere luminoasă, curată, mobilată plăcut, cu gravuri atrăgătoare pe pereţi şi cu cărţile într-o ordine meticuloasă. Mirosea vag a tutun turcesc. Un bărbat tânăr – cu câţiva ani mai tânăr decât Bond – se ridică şi veni să-l întâmpine. Era zvelt ca nuiaua, cu o faţă fină, slabă şi studioasă, salvată de la seriozitate de cutele de amuzament ce-i încadrau colţurile gurii şi de scânteia ironică din ochii calmi. Strânsoarea mâinii lui fu scurtă şi fermă.

— Comandante Bond? Te aşteptam. Cum de ai nimerit în ghearele scumpului nostru Griffon? Mă tem că e cam entuziast! Aşa suntem toţi, cei de aici, desigur, numai că el cam îmbătrâneşte. Om de treabă, însă cam prea dedicat, dacă mă înţelegi.

Bond reflectă că locul acela semăna într-adevăr cu un colegiu, având în mare măsură atmosfera pe care o asociezi cu salonul cadrelor didactice superioare de la o universitate. Fără îndoială că Griffon Or îl eticheta pe Sable Basilisk drept un diletant



[1] Vasilisc de zibelină.

tânăr care se crede mai deştept decât e în realitate. Spuse:

— Părea foarte dornic să stabilească o legătură între mine şi Bond Street. Mi-a luat ceva timp să-l convingă că sunt cât se poate de mulţumit să fiu un Bond obişnuit – şi apropo, mi-a precizat, într-o manieră care mi-a părut cam necioplită, că numele înseamnă „necioplit".

Râzând, Sable Basilisk se aşeză la masa de lucru, trase spre el un dosar şi-i făcu semn lui Bond să ia loc pe un scaun lângă el.

— Aşa, să trecem la treabă. În primul rând (îl privi direct în ochi), deduc, adică presupun, că e o chestiune ce ţine de Informaţii. Mi-am făcut serviciul militar la Informaţii, în BAOR[1], aşa că, te rog, nu-ţi face griji în privinţa securităţii. În al doilea rând, avem probabil în această clădire la fel de multe secrete ca un departament guvernamental – şi, la drept vorbind, mai urâte. Una dintre îndatoririle noastre constă în a propune titluri oamenilor care au fost înnobilaţi prin Listele de onoruri. Câteodată ni se cere să stabilim cui aparţine un titlu care s-a pierdut ori s-a stins. Snobismul şi vanitatea se lăfăiesc categoric în dosarele noastre. Înainte să-mi încep serviciul, un anumit domn „nimeni" care făcuse milioane într-o oarecare industrie uşoară şi primise rangul de pair „pentru servicii politice şi publice" – adică pentru donaţii caritabile şi finanţarea partidului – a sugerat că ar vrea să adopte titlul de lord Bentley Royal, după numele satului din Essex. Noi i-am explicat că termenul „Royal" nu poate fi folosit decât de familia regală domnitoare şi am spus, cam obraznic, mă tem, că titlul „lord Bentley Common"[2] e liber. Vezi ce vreau să spun? Dacă se afla incidentul, individul ar fi ajuns de râsul întregii ţări. Alteori trebuie să vânăm averi pierdu-

[1] Armata britanică a Rinului.

[2] „Common" înseamnă „de rând".

te. Cutare şi cutare crede că e adevăratul duce de Blank şi că ar trebui să intre în posesia banilor săi. Întâmplarea face să-l cheme Blank, iar strămoşii lui au migrat în America sau Australia sau în altă parte. Astfel, avariţia şi lăcomia vin să se alăture snobismului şi vanităţii în aceste încăperi. Fireşte, adăugă el clarificând lucrurile, asta constituie doar zecimea subterană a muncii noastre. Restul constă în principal în chestiuni oficiale pentru guverne şi ambasade – probleme de ordine ierarhică şi protocol, ceremoniile de acordare a Ordinului Jartierei şi altele. Facem lucrurile astea de vreo cinci sute de ani, aşa că presupun că-şi au rostul lor.

— Sigur că-l au, zise Bond cu fermitate. Şi categoric, în ce priveşte securitatea, sunt sigur că putem fi deschişi unul cu altul. Individul ăsta, Blofeld: adevărul este că e probabil cel mai mare bandit din lume. Mai ţii minte afacerea Thunderball, de acum vreun an? Ziarele au aflat doar o parte din informaţii, dar pot să-ţi spun că acest Blofeld s-a aflat în spatele întregii poveşti. Spune-mi, cum s-a întâmplat să auzi de el? Toate amănuntele, te rog. Tot ce are legătură cu el e important.

Sable Basilisk reveni la primul document din dosar şi spuse îngândurat:

— Da, m-am gândit eu că ar putea să fie acelaşi ins, ieri, când am văzut că primesc o mulţime de telefoane urgente de la Ministerul de Externe şi de la Ministerul Apărării. Mă tem că până acum nu mi-a trecut prin cap că ăsta e un caz în care secretele noastre trebuie să cadă pe locul al doilea; altfel aş fi luat măsuri mai devreme. Să vedem... În iulie, pe zece, am primit o scrisoare confidenţială de la o respectabilă firmă de avocatură din Zurich. O citesc: „Stimaţi domni, Avem un client valoros pe nume Ernst Stavro Blofeld. Acest domn se prezintă drept *monsieur le comte* Balthazar de Bleuville, cu convingerea că este moştenitorul de drept al acestui titlu, despre care noi înţelegem că

s-a stins. Convingerea sa se bazează pe istorisirile auzite de la părinți în copilărie, cum că familia lui a fugit din Franța în vremea revoluției, s-a stabilit în Germania sub numele de Blofeld, adoptat pentru a scăpa de autoritățile revoluționare și a-și pune în siguranță averea, pe care o ascunseseră în Augsburg, iar ulterior, în anii 1850, au emigrat în Polonia. Acum, clientul nostru este dornic ca aceste fapte să fie dovedite, pentru a obține în mod legal dreptul la titlul de Bleuville, sprijinit de un *Acte de Notoriete*[1], care va primi la momentul potrivit sigiliul de aprobare al Ministerului Justiției din Paris. Între timp, clientul nostru propune să adopte în continuare, deși provizoriu, titlul de conte de Bleuville, împreună cu blazonul familiei, care, ne informează el, este *„Argent four fusils in fesse gules"* și motoul neamului de Bleuville, care, tradus, este „Pentru cămin și casă".

— Hai că-i bună! interveni Bond.

Sable Basilisk zâmbi amuzat și continuă.

— „Înțelegem că dumneavoastră, stimați domni, sunteți singurul organism din lume capabil de a întreprinde această muncă de cercetare și am primit instrucțiuni de a lua legătura cu dumneavoastră *în cele mai stricte condiții de confidențialitate*, pe care credem că avem dreptul de a le cere, în lumina aspectelor sociale implicate. Situația financiară a clientului nostru este impecabilă și cheltuielile nu constituie un considerent în această chestiune. Ca onorariu preliminar și semn de acceptare a acestei însărcinări, propunem achitarea sumei de o mie de lire sterline în contul dumneavoastră, la banca pe care o veți alege. În așteptarea amabilității unui răspuns prompt, rămânem, stimați domni, etc., etc., Gebrüder Gumpold-Moosbrugger, Advokaten, 16 bis, Bahnhofstrasse, Zurich."

[1] Act de notorietate (fr.).

Sable Basilisk ridică privirea. Ochii lui James Bond străluceau de emoție. Sable Basilisk zâmbi.

— Pe noi ne-a interesat chiar mai mult decât pare să te intereseze pe dumneata! Ştii, ca să-ți dezvălui un secret, salariile noastre sunt extrem de modeste, aşa că avem cu toții mijloace particulare, pe care le suplimentăm din onorariile primite pentru activități speciale ca asta. Aceste onorarii se ridică rareori la mai mult de cincizeci de guinee pentru o cercetare dificilă şi toate deplasările la Somerset House, la arhivele parohiale şi în cimitire pe care le implică de regulă găsirea strămoşilor cuiva. Aşa că povestea asta a părut o adevărată provocare pentru Colegiu şi, cum eram „de serviciu" în ziua sosirii scrisorii – un fel de „ofițer de cart", misiunea mi-a revenit mie.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Bond imperios. Ai păstrat legătura?

— A, da, dar cam cu dificultăți, mă tem. Firește, am scris pe dată acceptând însărcinarea şi jurând să păstrez secretul, jurământ pe care, zise el zâmbind, dumneata mă obligi acum să-l încalc, probabil invocând Legea secretului oficial. Nu-i aşa? Acționez în condiții de forță majoră, nu?

— Într-adevăr, răspunse Bond apăsat.

Sable Basilisk însemnă cu grijă ceva pe primul document din dosar şi continuă.

— Desigur, primul lucru pe care a trebuit să-l cer a fost certificatul de naştere al omului; după o întârziere, mi s-a spus că s-a pierdut şi că n-am niciun motiv să-mi fac griji în privința lui. Că domnul conte s-a născut de fapt în Gdinia, din tată polonez şi mamă grecoaică – am numele aici –, la 28 mai 1908. Am fost întrebat dacă nu pot să-mi desfăşor cercetările în sens invers, de la capătul de Bleuville. Am răspuns, trăgând de timp, dar până la acea oră reuşisem să confirm, cu ajutorul bibliotecii noastre, că a existat într-adevăr o familie de Bleuville, cel puțin până în secolul al XVII-lea,

într-un loc numit Blonville-sur-Mer, în Calvados, şi că blazonul şi motoul acesteia sunt cele descrise de Blofeld. (După o pauză, Sable Basilisk continuă.) Sigur că individul ştia şi el lucrurile astea. N-ar fi avut niciun rost să inventeze o familie de Bleuville şi să încerce să ne-o bage pe gât. Le-am spus avocaţilor ce am descoperit şi, în vacanţa mea de vară – nordul Franţei reprezintă mai mult sau mai puţin „sectorul" meu heraldic personal, ca să spun aşa, şi e şi foarte bogat în conexiuni cu Anglia – am mers acolo cu maşina şi am adulmecat. Între timp însă, ca acţiune de rutină, îi scrisesem ambasadorului nostru din Varşovia şi-l rugasem să ia legătura cu consulul din Gdinia şi să-i ceară să angajeze un avocat care să efectueze cercetările simple la Starea Civilă şi la diferitele biserici unde ar fi putut să fie botezat Blofeld. Răspunsul, primit la începutul lui septembrie, a fost surprinzător – dar nu mai e. Paginile ce conţineau consemnarea naşterii lui Blofeld fuseseră tăiate cu grijă. Am păstrat această informaţie pentru mine, adică n-am transmis-o avocaţilor elveţieni, fiindcă primisem instrucţiuni exprese să nu fac cercetări în Polonia. Între timp am desfăşurat căutări similare prin intermediul unui avocat din Augsburg. Acolo existau într-adevăr date oficiale despre familia Blofeld – de fapt, despre o mulţime de familii Blofeld, pentru că e un nume nemţesc răspândit, şi oricum, nu exista nimic care să stabilească legătura între vreuna din ele şi familia de Bleuville din Calvados. Am ajuns deci în impas, dar nu mai mult decât fusesem înainte, şi le-am trimis avocaţilor elveţieni un raport neutru, spunând că-mi continuu cercetările. Şi asta (Sable Basilisk închise dosarul cu o plesnitură) a fost totul, până ieri, când telefonul meu a început să sune, probabil deoarece cineva din Departamentul de nord al Ministerului de Externe a verificat copiile dosarelor din Varşovia şi numele Blofeld a atras atenţia, după care ai apărut

dumneata, cu un aer foarte nerăbdător, din peştera prietenului meu, Grifonul.

Bond se scărpină în creştet, îngândurat.

— Dar mingea a rămas pe teren?

— A, da, categoric!

— Poți s-o menționi pe teren? Înțeleg că n-ai obținut adresa curentă a lui Blofeld.

Sable Basilisk clătină din cap.

— În cazul ăsta, ar exista vreun pretext ca să trimiți un emisar? întrebă Bond zâmbind. Pe mine, de exemplu – să mă trimită Colegiul ca să port o discuție oficială cu Blofeld, pe o temă delicată, care nu poate fi clarificată prin corespondență, ceva care să necesite întrebări adresate personal lui Blofeld?

— Păi da, într-un fel există, spuse Sable Basilisk cu un aer cam îndoit. Vezi dumneata, anumite familii au o caracteristică fizică puternică, ce se transmite inevitabil din generație în generație. Buza de Habsburg e un astfel de caz; la fel şi tendința la hemofilie în rândul descendenților familiei Bourbon. Nasul coroiat al familiei Medici e altul. Membrii unei anumite familii regale au o minusculă coadă rudimentară. Primii maharajahi de Mysore s-au născut cu câte şase degete la ambele mâini. Aş putea continua la nesfârşit, dar astea sunt cazurile cele mai renumite. Pe de altă parte, când umblam prin cripta capelei de la Blonville, uitându-mă la vechile morminte Bleuville, lanterna mea a surprins, trecând peste pietrele funerare, un fapt ciudat pe care l-am îngropat în minte, dar pe care întrebarea dumitale l-a scos la suprafață. Din câte mi-am putut da seama şi categoric în ultimii o sută cincizeci de ani, toți de Bleuville au fost lipsiți de lobii urechilor.

— Aha! exclamă Bond, derulând în minte imaginea lui Blofeld realizată cu ajutorul Identicast şi fizionometria lui completă, tipărită, din documentele de arhivă. Aşadar, de drept, n-ar trebui să aibă lobii urechilor. Sau, în orice caz, dacă n-ar avea,

asta ar fi o dovadă puternică în sprijinul pretenției lui, nu?

— Exact.

— Ei bine, *are* lobi, zise Bond enervat. Şi încă pronunțați, la drept vorbind. La ce ne ajută lucrul ăsta?

— În primul rând, adăugat la ceea ce ştiu oricum, înseamnă că probabil nu e un de Bleuville. Dar, în definitiv, continuă Sable Basilisk cu un aer viclean, nu există niciun motiv ca el să ştie ce trăsătură fizică urmărim în discuția oficială.

— Crezi că am putea aranja o astfel de discuție?

— Nu văd de ce nu. Te-ar deranja însă dacă aş obține autorizație din partea Regelui herald al Jartierei? El e şeful meu, ca să zic aşa – adică în subordinea contelui mareşal, a ducelui de Norfolk, şi nu-mi amintesc să ne mai fi implicat vreodată în genul ăsta de complot secret. La drept vorbind, suntem – trebuie să fim – al naibii de meticuloşi, zise Sable Basilisk fluturând depreciativ mâna. Înțelegi, nu-i aşa?

— Fireşte. Şi sunt sigur că nu va exista nicio obiecție. Dar chiar dacă Blofeld acceptă să mă primească, cum naiba aş putea să-mi joc rolul? Chestiile astea sunt pentru mine mai rău decât chineza! zise Bond zâmbind. Nu ştiu care-i diferența între un vasilisc şi o aspidă şi n-am reuşit niciodată să pricep ce e un baronet. Ce poveste îi prezint lui Blofeld? Cine anume sunt?

Începând să se entuziasmeze, Sable Basilisk zise voios:

— O, n-ai să ai nicio problemă. Am să te instruiesc cu privire la tot ce e legat de familia de Bleuville. Poți înghiți foarte uşor câteva cărți de popularizare a heraldicii. Nu-i greu deloc să perorezi impresionant pe tema asta; foarte puțini oameni au cunoştințe cât de vagi despre ea.

— Poate că aşa-i. Dar Blofeld ăsta e un animal deştept. O să vrea al naibii de multe acreditări

înainte să primească pe altcineva în afară de avocatul şi de bancherul lui. Cine anume voi fi eu?

— Crezi că Blofeld e deştept pentru că i-ai văzut latura deşteaptă, zise cu înţelepciune Sable Basilisk. Eu am văzut sute de oameni deştepţi din inima Londrei, industriaşi, politicieni – oameni celebri, cu care mă temeam să fac cunoştinţă când intrau în camera asta. Dar când e vorba de snobism, de cumpărarea respectabilităţii, ca să zic aşa, indiferent dacă e vorba de titlul pe care-l vor alege sau de un simplu blazon pe care să-l atârne deasupra şemineului lor în Surbiton, se micşorează şi se tot micşorează în faţa ta (făcu o mişcare descendentă cu mâna deasupra mesei de lucru), până ajung doar cât un homuncul. Iar femeile sunt şi mai şi. Ideea de a deveni subit o „lady" în mica lor comunitate e atât de îmbătătoare, încât îşi dezgolesc sufletul într-o manieră de-a dreptul obscenă. E ca şi cum... (Sable Basilisk îşi încruntă fruntea înaltă, palidă, căutând o comparaţie.) Ca şi cum aceşti cetăţeni fundamental buni, aceşti Smith şi Brown şi Jones şi... Bond, adăugă el zâmbind, ar privi procesul înnobilării ca pe un fel de vindecare prin puterea miraculoasă a atingerii, ca pe o cale de a se debarasa de monotonia vieţii lor, de puţinătatea lor esenţială, ca să zic aşa, de inferioritatea lor fundamentală. Nu-ţi bate capul cu Blofeld! A înghiţit deja momeala. Poate că e un bandit de proporţii epocale – şi, din câte-mi amintesc despre caz, aşa şi e. Poate că e dur şi nemilos în ungherul lui de comportament uman. Dar dacă încearcă să demonstreze că e contele de Bleuville, poţi fi sigur de câteva lucruri. Vrea să-şi schimbe numele. Asta e evident. Vrea să devină o personalitate nouă, respectabilă. Şi asta e evident. Însă, mai presus de toate, vrea să devină conte. (Sable Basilisk lovi uşor masa cu palma, pentru subliniere.) Acest lucru, domnule Bond, are o importanţă uriaşă. Blofeld e un om bogat şi de succes în activitatea lui – nu contează în ce constă

cu. Nu mai admiră posesiunile materiale, avuția și puterea. După socoteala mea, are cincizeci și patru de ani. Vrea o piele nouă. Pot să te asigur, domnule Bond, că te va primi –dacă ne jucăm cărțile cum trebuie – așa cum și-ar vizita doctorul în legătură cu... (Pe fața aristocratică a lui Sable Basilisk apăru o mină dezgustată.) Ca și cum și-ar vizita doctorul după ce a contractat o boală venerică.

Ochii lui Sable Basilisk aveau acum o expresie imperioasă. Se lăsă pe spetează scaunului și-și aprinse prima țigară. Mirosul de tutun turcesc plutí spre Bond.

— Asta e! zise el cu certitudine. Omul ăsta știe că e impur, un paria social. Și sigur că asta și este. Acum i-a venit în minte modalitatea asta de a-și cumpăra o nouă identitate. Dacă mă întrebi pe mine, trebuie să ajutăm părul să crească și să prospere pe călcâiul lui Ahile pe care-l are, până devine atât de luxuriant încât individul se va împiedica în el!

Capitolul 8

# Acoperire fantezistă

— Şi cine naiba se presupune că eşti *tu*?!

M. repetă mai mult sau mai puţin întrebarea lui Bond în seara aceea, când ridică privirea de pe ultima pagină a raportului pe care Bond i-l dictase lui Mary Goodnight toată după-amiaza. Chipul lui M. se afla în afara bălţii de lumină gălbuie proiectată de lampa de lectură cu abajur verde de pe masa lui de lucru, dar Bond ştia că faţa ridată, de marinar reflectă în grade diferite scepticism, iritare şi nerăbdare. I-o spunea acel „naiba". M. înjura rareori, iar când o făcea, motivul era aproape de fiecare dată prostia. Se vedea clar că M. îi consideră planul prostesc, iar acum, departe de lumea dedicată, concentrată pe detalii a heralzilor, nici el nu era sigur că M. n-are dreptate.

— Voi fi emisarul Colegiului de Heraldică, domnule. Tipul acela, Basilisk, a recomandat să am un titlu nobiliar, unul mai pretenţios, care să-l impresioneze pe individul cu genul ăsta de idee fixă. Şi e evident că Blofeld are ideea asta fixă, altfel nu şi-ar fi dezvăluit existenţa, nici măcar unui astfel de colţ teoretic sigur şi... ăă... oarecum izolat al lumii, cum e Colegiul de Heraldică. Am prezentat în raport argumentele tipului, care mi-au părut foarte logice. Snobismul e un adevărat călcâi al lui Ahile. E evident că Blofeld s-a molipsit urât de tot. Cred că putem ajunge la el pe calea asta.

— Ei bine, eu cred că totul e o grămadă de aiureli! zise enervat M.

(Nu cu mulți ani înainte, lui M. i se decernase distincția KCMG[1] pentru serviciile sale, iar domnișoara Moneypenny, dezirabila lui secretară, îi dezvăluise lui Bond, într-un moment de sinceritate, că M. nu răspunsese nici măcar la una din scrisorile de felicitare. După o vreme refuzase chiar să le citească și-i spusese domnișoarei Moneypenny să nu i le mai arate, ci să le arunce în coșul de maculatură.)

— În regulă, care va fi titlul ăsta ridicol? Și ce se întâmplă mai departe?

Dacă ar fi fost capabil să roșească, Bond ar fi roșit.

— Ăă... păi, domnule, se pare că există un ins pe nume Sir Hilary Bray. Prieten cu Sable Basilisk. Cam de vârsta mea și destul de asemănător cu mine ca înfățișare. Familia lui se trage de undeva din Normandia. Arbore genealogic lung cât brațul dumneavoastră, William Cuceritorul și tot restul. Și un blazon care seamănă cu o combinație între un joc de puzzle și Piccadilly Circus noaptea. Ei bine, Sable Basilisk spune că poate rezolva cu el. Omul a avut un istoric militar bun în timpul războiului și pare om de încredere. Locuiește într-o vâlcea izolată în munții Scoției, unde contemplă păsările și cutreieră dealurile în picioarele goale. Nu se întâlnește cu deloc un suflet de om. Nu există motive să fi auzit de el ca un elvețian. (Tonul lui Bond deveni defensiv, înspăimântat.) Ei bine, domnule, ideea e că ar trebui să-mi iau identitatea lui. O acoperire cam fantezistă, dar cred că are noimă.

— Sir Hilary Bray, hm? (M. încercă să-și mascheze disprețul.) Și după aia ce faci? Alergi prin Alpi fluturând steagul ăsta celebru al lui?

Refuzând să se lase intimidat, Bond răspunse îmbădător, cu obstinație:

— Mai întâi cer la Controlul pașapoartelor să-mi facă un pașaport ca lumea. După aceea mă pun cu burta pe arborele genealogic al familiei lui Bray până-l învăț la perfecție. Pe urmă tocesc elementele de bază ale heraldicii ăsteia. Iar după aceea, dacă Blofeld

[1] Cavaler comandant al Ordinului Sf. Mihail și Sf. Gheorghe.

înghite momeala, mă duc în Elveţia cu toate cărţile necesare şi propun să-i elaborez împreună cu el pedigriul de Bleuville.

— Şi după aceea?

— După aceea încerc să-l scot din Elveţia, să-l trec peste graniţă, într-un loc de unde să-l pot răpi, cam cum au făcut israelienii cu Eichmann. Dar încă n-am lămurit toate detaliile, domnule. A trebuit să obţin aprobarea dumneavoastră, şi apoi Sable Basilisk trebuie să meşterească o muscă al naibii de atrăgătoare şi s-o arunce în apele avocaţilor acelora din Zurich.

— De ce nu încerci să faci presiuni asupra avocaţilor din Zurich şi să scoţi de la ei adresa lui Blofeld? Atunci ne-am putea gândi să înjghebăm o misiune de comando.

— Îi ştiţi pe elveţieni, domnule. Numai Dumnezeu ştie ce fel de onorariu lunar primesc avocaţii ăştia de la Blofeld, dar negreşit e de proporţii de milionar! Poate că în cele din urmă am obţine adresa, numai că l-ar preveni în mod sigur pe Blofeld, chiar şi numai ca să-şi capete onorariul înainte ca el să spele putina. Banii sunt religia Elveţiei.

— Mulţumesc, zero-zero şapte, dar n-am nevoie de o prelegere despre calităţile elveţienilor. Cel puţin îşi păstrează trenurile curate şi se descurcă cu problema beatnicilor [două idei fixe extrem de zurbagii ale lui M.!], dar aş zice că există un oarecare adevăr în ceea ce spui. Eh, fie! (Obosit, M. împinse dosarul spre Bond.) Ia-l de aici! Deşi e un plan încâlcit şi neîngrijit, presupun că e indicat să meargă înainte. (M. clătină din cap, sceptic.) Sir Hilary Bray! Eh, fie, spune-i şefului de personal că mi-am dat acordul. Dar cu şovăială. Spune-i că ţi se poate da ce ai nevoie. Ţine-mă la curent.

M. întinse mâna după telefonul cu linie directă cu Cabinetul şi rosti profund nemulţumit:

— Presupun că va trebui să-l anunţ pe prim-ministru că am dat de urma individului. La cât de încurcată e povestea, am s-o păstrez pentru mine. Asta-i tot, zero-zero şapte.

— Mulțumesc, domnule. Noapte bună!

Îndreptându-se spre uşă, Bond îl auzi pe M. rostind în receptorul verde:

— M. la telefon. Vreau să vorbesc personal cu prim-ministrul, vă rog.

După ton, ar fi putut la fel de bine să ceară legătura la morgă. Bond ieşi şi închise uşa binişor în urma lui.

Aşa se face că, pe măsură ce noiembrie se apropia tot mai mult de decembrie, James Bond se întoarse fără voia lui la şcoală, tocind heraldică la masa de lucru, în loc de rapoarte ultrasecrete, prinzând din zbor crâmpeie de franceză şi engleză medievală, cufundându-se în poveşti şi mituri prăfuite, asimilând cunoştințe de la Sable Basilisk şi aflând ocazional lucruri interesante, cum ar fi că fondatorii magazinului universal Gamages din Londra proveneau din familia de Gamaches din Normandia şi că Walt Disney se trăgea, pe departe, din familia d'Isigny din aceeaşi parte a Franței. Numai că astea erau mici pepite de aur într-un pustiu al arhaismelor, aşa că într-o zi, când, ca răspuns la o glumă de-a lui, Mary Goodnight i s-a adresat cu „Sir Hilary", n-a lipsit mult să-i sară la beregată.

Între timp, corespondența extrem de delicată între Sable Basilisk şi Gebrüder Moosbrugger continua şovăielnic şi cu viteza melcului. Avocații – sau mai degrabă Blofeld, din spatele lor – puneau nenumărate întrebări enervante, dar, recunoştea Sable Basilisk, erudite, fiecare trebuind contracarată cu obscurități heraldice mai mari sau mai mici. Urmară întrebări minuțioase despre emisar, Sir Hilary Bray. Elveției solicitară fotografii, care le fură trimise, după retuşurile de rigoare. Întreaga lui carieră, încă din vremea şcolii, trebui să fie prezentată detaliat şi fu trimisă din Scoția, cu un bilet introductiv extrem de amuzant din partea adevăratului Sir Hilary Bray. Pentru a testa piața, Sable Basilisk ceru noi fonduri, care veniră cu o promptitudine încurajatoare, sub forma încă unei mii de lire sterline. La sosirea cecu-

lui, în ziua de 15 decembrie, Sable Basilisk îl sună pe Bond în culmea încântării.

— Al nostru e! A muşcat cârligul!

Şi într-adevăr, a doua zi sosi o scrisoare din Zurich, în care avocaţii spuneau că clientul lor a acceptat o întâlnire cu Sir Hilary. Acesta era rugat să sosească pe Aeroportul central Zurich cu cursa Swissair numărul 105, cu aterizarea programată la Zurich la ora 13:00, pe 21 decembrie. La îndemnul lui Bond, Sable Basilisk răspunse că data nu e convenabilă pentru Sir Hilary, din cauza unei întâlniri stabilite în prealabil cu înaltul comisar canadian, cu privire la un detaliu al blazonului Companiei Hudson Bay. Sir Hilary ar putea ajunge însă pe 22. Primi drept răspuns o telegramă de încuviinţare care, pentru Bond, confirma că peştele a înghiţit nu doar cârligul, ci şi pluta şi firul.

Ultimele câteva zile trecură într-un val de şedinţe la Sediu, prezidate de şeful de personal al lui M. Principala decizie luată a fost aceea ca Bond să meargă absolut „curat" la întâlnirea cu Blofeld. Nu va purta la el nicio armă, niciun fel de echipament secret şi nu va fi supravegheat sau urmărit de Serviciu în niciun mod. Va comunica doar cu Sable Basilisk, transmiţând ce informaţii va putea folosind vorbirea heraldică cu dublu sens (MI5 îi dăduse lui Sable Basilisk undă verde imediat după prima întâlnire a lui Bond cu el), iar Sable Basilisk, care credea, vag, că Bond lucrează la Ministerul Apărării, va primi un om de legătură de la acel minister, care va servi drept intermediar între el şi Serviciu. Asta era tot, presupunând că Bond reuşea să rămână lângă Blofeld cel puţin câteva zile. Şi asta trebuia să-i fie stratagema de bază. Era esenţial să afle cât mai multe cu putinţă despre Blofeld, activităţile şi asociaţii lui ca să se treacă la planificarea următorului pas – răpirea lui din Elveţia. Se putea să nu fie necesară o acţiune fizică. Bond ar fi putut să-l păcălească să facă o vizită în Germania, ca urmare a unui raport pregătit de Sable Basilisk despre anumite documente ale familiei Blofeld de la Arhiva Centrală din Augsburg, care vor trebui

identificate personal de Blofeld. Între precauțiile de securitate aveau să se includă omiterea totală a informării Departamentului Z cu privire la misiunea lui Bond în Elveția și închiderea dosarului „Bedlam" la Sediu, care avea să fie anunțată pe „Ordinea de zi" de rutină. Urma să fie emis un nou nume de cod al operațiunii, cunoscut doar de o mână de ofițeri superiori esențiali. Numele avea să fie „CORONA".

În sfârșit, se discutară pericolele care-l pândeau pe Bond personal. La sediul Serviciului se nutrea un respect desăvârșit față de Blofeld. Nimeni nu-i punea la îndoială capacitățile și nici cruzimea. Dacă Blofeld ajungea cumva să afle adevărata identitate a lui Bond, fără îndoială că acesta avea să fie lichidat instantaneu. O eventualitate mai primejdioasă și mai probabilă era aceea că, după ce Blofeld cerceta până la capăt cunoștințele heraldice ale lui Bond, destul de superficiale, și se dovedea că este sau nu este contele de Bleuville, Sir Hilary Bray, a cărui utilitate expira astfel, putea să „sufere un accident". Bond trebuia pur și simplu să înfrunte aceste pericole și să fie vigilent mai ales în privința celui din urmă. El și, în spatele lui, Sable Basilisk trebuiau să-și păstreze niște ași în mânecă, ași care să facă, cumva, ca existența lui Sir Hilary Bray să rămână în continuare importantă pentru Blofeld. Drept concluzie, șeful de personal spuse că, după părerea lui, operațiunea e „o grămadă de bezanți" și că „Bezant" ar fi fost un nume de cod mai potrivit decât „Corona". Totuși, îi ură lui Bond mult noroc și adăugă, nesimțitor, că va da instrucțiuni Secției Tehnice să treacă neîntârziat la concepperea unui lot de bulgări de zăpadă explozivi pentru protecția lui.

Pe această notă înveselitoare, în seara zilei de 21 decembrie, Bond se întoarse în biroul lui ca să facă, împreună cu Mary Goodnight, un ultim inventar al documentației sale. Se așeză pieziș la masa de lucru, privind amurgul trist de iarnă în Regent's Park acoperit de zăpadă, iar ea se așeză față-n față cu el, inventariind obiectele:

— *Burk's Extinct and Dormant Baronetage*, proprietatea Colegiului de Heraldică. Ştampilată „A nu se scoate din bibliotecă". *Visitations in the College of Arms*, ştampilată identic. *Genealogist's Guide*, de G.W. Marshall, cu factura de la Hatchard emisă pe numele lui Sable Basilisk în ea. *Burke's General Armory*, ştampilată „Proprietatea Bibliotecii Londra", învelită şi francată 10 decembrie. Paşaport pe numele lui Sir Hilary Bray, conţinând diferite vize recente de intrare şi ieşire din Franţa, Germania şi Ţările de Jos, destul de uzat şi cu colţurile îndoite. Un dosar mare de corespondenţă cu Augsburg şi cu Zurich, pe hârtia de scris a colegiului de Heraldică şi pe hârtia de scris a destinatarilor. Şi asta-i tot. Ţi-ai pregătit etichetele de spălătorie şi aşa mai departe?

— Da, zise Bond sec. Am pregătit toate astea. Şi am două costume noi, cu manşete şi cu două şliţuri la spatele hainei şi patru nasturi în faţă. Plus un ceas de aur cu lanţ şi cu pecetea Bray. Micul baronet în carne şi oase.

Bond se răsuci şi se uită la Mary Goodnight.

— Ce crezi despre farsa asta, Mary? Crezi că o să iasă?

— Păi aşa ar trebui, zise ea ferm. La câtă osteneală ne-am dat toţi. Dar... (Şovăi.) Nu-mi place că te vei înfrunta cu omul ăsta fără pistol. Şi toate cărţile astea stupide de heraldică! zise ea fluturând mâna în direcţia teancului de pe jos. Pur şi simplu nu te reprezintă! Vei avea grijă, da?

— A, poţi să fii sigură, replică Bond liniştitor. Acum fii fată bună şi cheamă un taxi la intrarea Universal Export. Şi bagă înăuntru toate prostiile astea, te rog. Cobor şi eu într-o clipă. Îmi voi petrece toată seara în apartament, împachetându-mi cămăşile de mătase cu blazon, adăugă el zâmbind acru, apoi se ridică. La revedere, Mary! Sau mai degrabă noapte bună. Şi fereşte-te de necazuri până mă întorc.

— Asta să faci şi tu, zise ea.

Se aplecă, luă de pe jos cărţile şi hârtiile şi, ascunzându-şi faţa, se duse la uşă şi o închise cu un şut

în urma ei. O clipă mai târziu o redeschise. Ochii îi străluceau.

— Iartă-mă, James! Noroc! Şi Crăciun fericit!

Închise încet uşa. Bond privi suprafaţa neutră a uşii crem alese de Ministerul Lucrărilor. Ce fată scumpă era Mary! Dar acum exista Tracy. În Elveţia se va afla aproape de ea. Sosise momentul să reia legătura. Îi fusese dor de ea şi se tot întreba cum îi merge. Primise trei cărţi poştale ilustrate degajate, dar vesele, trimise de la *Clinique de l'Aube* din Davos. Bond se interesase şi aflase că instituţia era condusă de un anume profesor Auguste Kommer, preşedintele Societăţii elveţiene de psihiatrie şi psihologie. La telefon, Sir James Molony, specialistul în boli nervoase angajat de Serviciu îi spusese că Kommer e unul dintre cei mai buni din lume în meseria sa. Bond îi scrisese lui Tracy cu afecţiune, încurajator şi aranjase ca scrisorile să fie trimise din America. Îi spusese că se va întoarce curând acasă şi va lua legătura cu ea. Oare? Şi pe urmă ce va face? Bond trăi câteva clipe de răsfăţ în care se compătimi pentru diferitele poveri pe care le purta de unul singur, apoi îşi stinse brutal ţigara şi, trântind uşile în urmă, ieşi printre albii din biroul lui şi coborî cu liftul la intrarea laterală discretă deasupra căreia scria „Universal Export".

Taxiul îl aştepta. Era ora şapte. În timp ce maşina se puse în mişcare, Bond îşi făcu planul pentru seara aceea. Mai întâi îşi va împacheta cu extremă multă grijă lucrurile în singura lui valiză care nu avea nicio şmecherie ascunsă, va bea două duble de votcă cu apă tonică şi cu un strop de Angostura, va mânca o porţie mare din specialitatea lui May – mici jumări cu ierburi aromate –, va mai bea două pahare de votcă cu apă tonică, iar după aceea, uşor încherchelit, va înghiţi trei miligrame de Seconal şi se va duce la culcare.

Încurajat de perspectiva acestei auto-anestezii confortabile, Bond îşi împinse cu bruscheţe problemele sub covorul conştiinţei.

Capitolul 9

# Irma cea nu prea dulce[1]

A doua zi, la aeroportul Londra, James Bond, cu pălărie cu calotă rotundă şi boruri înguste, răsfrânte, umbrelă înfăşurată sub braţ, cu ziarul *The Times* împăturit îngrijit şi cu tot restul accesoriilor, se simţea uşor ridicol. Tratat cu deferenţa cuvenită titlului său şi condus în salonul VIP înainte de decolare, ajunse să se simtă ridicol de-a binelea. La ghişeul de bilete, când fata i se adresă cu numele Sir Hilary, se uitase în spate ca să vadă cu cine vorbeşte ea, apoi îşi zise că e neapărat cazul să se adune şi să *fie* Sir Hilary Bray, ce naiba!

Comandă un coniac mare şi un suc de ghimbir şi rămase în picioare, izolat de ceilalţi câţiva pasageri privilegiaţi din salonul elegant, încercând să se *simtă* ca un baronet. Apoi şi-l aminti pe adevăratul Sir Hilary Bray, care poate că-n clipa aceea jupuia de blană un animal cu mâinile goale, undeva, în munţii Glen. Adevăratul Sir Hilary Bray n-avea nimic de baronet! Îşi spuse că trebuie neapărat să scape de snobismul inversat care, la fel ca opusul lui, e înrădăcinat în atât de mulţi englezi. Că trebuie să înceteze să mai joace un rol, să nu mai fie un nobil de scenă. Hotărî să fie el însuşi, iar dacă dădea impresia că e un baronet cam puţin cizelat, de felul celor prietenoşi, ei bine, cel puţin asta concorda cu adevăratul baronet din Scoţia. Aruncă ziarul *Times*, pe care-l purtase ca pe un însemn suplimentar de apartenenţă la clasa

[1] Aluzie la filmul de comedie „Irma la douce" din 1963; personajul Irma este o prostituată cu mare popularitate, de care se îndrăgosteşte un poliţist cinstit.

superioară, luă în schimb un *Daily Express* şi mai comandă un coniac şi un suc de ghimbir.

Ceva mai târziu, cu motoarele cu reacţie gemene abia auzindu-se mult în spatele cabinei de clasa întâi, avionul Caravelle al Swissair se ridică în aer şi mintea lui Bond se îndreptă către întâlnirea descrisă atât de succint de avocaţii din Zurich. Sir Hilary va fi aşteptat la aeroport de una dintre secretarele contelui de Bleuville. Va fi primit de conte în ziua aceea sau în următoarea. Bond trăi un moment de panică: cum să i se adreseze individului când se întâlnea cu el? Conte? Domnule conte? Nu, nu i se va adresa în niciun fel – poate doar cu câte un ocazional şi condescendent „dragul meu domn", în funcţie de context. Oare cum arăta Blofeld? Îşi schimbase mult înfăţişarea? Probabil că da; altfel, vulpea n-ar fi rămas cu atâta eficacitate în faţa ogarilor. Emoţiile lui Bond sporiră în timp ce consumă un prânz delicios, servit de o însoţitoare de bord delicioasă; tabla de şah a Franţei, în nuanţe iernatice de cafeniu, se derula rapid la mare distanţă, sub ei. Apărură petice de zăpadă şi copaci despuiaţi când trecură pe deasupra culmilor rotunde ale Vosgilor, apoi zăpezile permanente şi sloiurile de gheaţă ale Rinului, o scurtă oprire la Basel, urmată de păienjenişul negru al Aeroportului Zurich, „Puneţi-vă centurile de siguranţă" în trei limbi, şi începură să coboare, o uşoară hurducătură, mugetul inversării motoarelor şi rulajul pe pistă până în dreptul clădirilor impunătoare, cu aer foarte european, împodobite cu drapelele naţionale vesele.

Înăuntru, la biroul Swissair, o femeie stătea lângă tejgheaua recepţiei. Imediat ce Bond apăru în prag, făcu câţiva paşi înainte.

– Sair Hilary Bray?

– Da.

– Sunt *Fraulein* Irma Bunt. Secretara personală a contelui. Bună ziua! Sper că aţi avut un zbor fericit.

Femeia arăta ca o gardiană arsă de soare. Avea o faţă pătrată şi brutală, cu ochi gălbui, duri. Zâmbetul ei era o gaură lunguiaţă, fără pic de umor sau de

ospitalitate, iar la colțurile gurii avea băşici de insolație pe care le lingea din când în când cu vârful limbii palide. De sub şapca de schi cu cozoroc galben, ale cărei curele se încheiau sub bărbie, se vedeau şuvițe de păr şaten încărunțit, prins la spate într-un coc strâns şi îngrijit. Corpul ei puternic, dar scund era îmbrăcat în salopetă de schi strâmtă, care nu-i venea deloc bine, şi o jachetă impermeabilă cenuşie, împodobită deasupra sânului stâng cu un G mare, roşu, cu o coroană deasupra. „Irma cea nu prea dulce", îşi zise Bond.

— Da, a fost foarte plăcut, zise el tare.

— Aveți tichetul de bagaje? Urmați-mă, vă rog. Şi mai întâi paşaportul. Pe aici.

O urmă pe la controlul paşapoartelor, iar de acolo, în sala vămii, unde se aflau câțiva oameni fără ocupație. Bond observă că femeia înclină capul, ca din întâmplare. Un bărbat cu servietă sub braț, care stătea şi pierdea vremea, se îndepărtă. Bond îşi examină cu mare atenție tichetul de bagaje şi observă, pe lângă peticul de carton, că bărbatul se strecoară într-o cabină telefonică din şirul aflat în sala principală, dincolo de zona vămii.

— Vorbiți germana?

Limba ieşi scurt din gură şi linse băşicile.

— Nu, mă tem că nu.

— Poate franceza?

— Puțin. Suficient pentru munca mea.

— Da, da. Asta e important, da?

Valiza lui Bond fu descărcată de pe căruciorul de bagaje şi lăsată în dreptul barierei. Femeia îi arătă agentului vamal un permis de un fel sau altul. Deşi o făcu foarte rapid, Bond zări în treacăt fotografia ei şi antetul „Bundespolizei". Aşa deci! Blofeld îşi găsise un om în poliție!

Agentul vamal rosti cu deferență *„Bitte sehr"*[1] şi-şi scrise simbolul pe valiza lui Bond cu cretă de culoarea zilei – galbenă. Un om de serviciu o luă şi

[1] Vă rog frumos (germ.).

porniră toți trei spre intrare. Când coborâră treptele, o berlină neagră Mercedes 300 SE anonimă ieși elegant din parcare și se opri în dreptul lor. Lângă șofer ședea bărbatul care se dusese să telefoneze. Valiza lui Bond fu pusă în portbagaj și porniră cu viteză spre Zurich. După câteva sute de metri pe șoseaua lată, bărbatul de lângă șofer, pe care Bond îl surprinsese că privește pe furiș în oglinda retrovizoare, spuse încet „*In gut*"[1] și mașina făcu dreapta pe un drum lateral, marcat de o tăbliță pe care scria „*Eingang Verboten! Mit Ausnahme von Eigentumer und Personnel von Privatflugzeugen*"[2]. Amuzat, Bond numără micile precauții. Se vedea clar că se află în continuare în perioada de probă.

Mașina ajunse în dreptul hangarelor din stânga clădirii principale, înaintă încet printre ele și trase în dreptul unui elicopter Alouette de un portocaliu intens, adaptat de Sud Aviation pentru operațiuni de salvare montane. Însă aparatul din fața lor purta pe fuzelaj G-ul roșu și coroana. Așa deci! Urma să fie plimbat cu elicopterul!

— Ați mai călătorit cu aparate din acestea, nu? Este foarte plăcut. Obții o priveliște frumoasă a Alpilor.

Ochii domnișoarei Bunt erau inerți, complet lipsiți de interes. Urcară pe scara de aluminiu.

— Aveți grijă la cap, vă rog!

Șoferul înmânâ valiza lui Bond.

Elicopterul avea șase locuri îmbrăcate luxos în piele roșie. Deasupra lor și în față, în bula lui de Perspex, pilotul ridică degetul mare. Personalul de la sol scoase piedicile patinelor și lamele mari ale elicelor începură să se rotească. În timp ce accelerau, oamenii de la sol se retraseră, ferindu-și fața de vârtejurile de zăpadă. Simțiră o ușoară zguduitură, după

[1] E bine (germ.).

[2] Intrarea interzisă. Cu excepția proprietarului și a personalului privat (germ.).

care începură să urce rapid şi pârâitul radioului, pe frecvenţa turnului de control, amuţi.

Irma Bunt şedea în dreptul lui Bond, de cealaltă parte a culoarului. Celălalt bărbat se afla în spate, ascuns în dosul ziarului *Zuricher Zeitung*. Bond se înclină spre femeie şi întrebă tare, ca să acopere zarva aparatului:

— Încotro mergem?

Ea se prefăcu că nu aude. Bond repetă întrebarea, strigând.

— În Alpi. În Alpii înalţi, strigă femeia făcând semn spre fereastră. Este foarte frumos. Vă plac munţii, nu-i aşa?

— Foarte mult, ţipă Bond. Sunt exact ca munţii Scoţiei.

Se lăsă pe spetează, aprinse o ţigară şi se uită pe geam. Da, în stânga se vedea Zurichersee[1]. Traiectoria lor era mai mult sau mai puţin est-sud-est. Zburau la circa şase sute de metri altitudine. Apăru şi lacul Wallen. Prefăcându-se neinteresat, scoase din servietă ziarul *Daily Express* şi-l deschise la paginile sportive. Citi ziarul începând de la ultima pagină şi până la prima, meticulos, aruncând din vreme în vreme o privire plictisită pe geam. Marele lanţ muntos din stânga erau probabil Alpii Rhatikon. Sub ei se afla nodul de cale ferată de la Landquart. Se menţineau pe acelaşi curs, în susul văii Pratigau. Oare de la Klosters încolo vor merge tot înainte sau vor coti spre dreapta? Spre dreapta. Aşa deci! În susul văii Davos! Peste câteva minute va zbura pe deasupra lui Tracy! O privire ca din întâmplare. Da, iată Davos, sub baldachinul său subţire format din ceaţa serii şi fum, în timp ce el, aflat deasupra, era în continuare scăldat de soare. Cel puţin Tracy părea să aibă zăpadă din belşug. Bond îşi aminti teribila coborâre pe pârtia Parsenn. Ce mai vremuri! Reveniră pe vechiul curs; de o parte şi de alta a lor se ridicau piscuri uriaşe. Trebuie că era lanţul Engadine. Departe, în

[1] Lacul Zurich.

dreapta, grupul Silvretta, la stânga Piz Languard, iar în față, lanțul Bernina coborând, ca o vastă trambulină, înspre Italia. Pădurea aceea de lumini departe, în dreapta era probabil stațiunea St. Moritz!

Şi acum, încotro? Bond se ascunse după paginile ziarului. Un viraj uşor spre dreapta. Alte lumini. Pontresina? Radioul începu să pârâie şi indicatorul „Centurile de siguranță" se aprinse. Bond îşi zise că a sosit timpul să-şi exprime interesul fățiş. Se uită afară. Sub ei, pământul era învăluit predominant în beznă, dar în față, soarele muribund continua să poleiască piscurile uriaşe. Se îndreptau direct spre unul dintre ele, spre micul podiş din apropierea vârfului. Nu vedea un grup de clădiri de la care porneau nişte cabluri aurii ce coborau în întunericul văii. O telecabină înstelată de soare continua să urce coasta masivului ce se înălța, dominator, deasupra lui. Acum se aflau doar la treizeci de metri deasupra coastei, apropiindu-se de podiş şi de clădiri. Brațele pilotului manevrau manşa. Aparatul se înclină puțin şi încetini. Brațele elicelor se rotiră alene, apoi accelerară în timp ce aparatul plană puțin şi ateriză. Simțiră o zguduitură uşoară când patinele din cauciuc făcură contact cu zăpada, auziră uruitul tot mai slab al rotorului. Ajunseseră la destinație.

Unde? Bond ştia. Se aflau în lanțul muntos Languard, undeva mai sus de Pontresina, în Engadine, şi la o altitudine de circa trei mii de metri. Îşi încheie nasturii impermeabilului şi se pregăti pentru înțepătura aprigă a aerului rece în plămâni, după deschiderea uşii. Irma Bunt îi oferi zâmbetul ei tipic, sulfuros şi anunță inutil:

– Am sosit.

În zăngănit de fragmente de gheață căzute, uşa fu deschisă cu o smucitură. În cabină se revărsau ultimele raze ale soarelui; întâlniră cozorocul galben al femeii şi pătrunseră prin el, făcându-i fața ca de chinezoaică. În lumină, ochii aveau o strălucire falsă, ca cei de sticlă ai unui animal de jucărie.

– Aveți grijă la cap!

Se aplecă mult, fundul ei pătrat, în salopetă strâmtă, invitând la un şut teribil, şi coborî pe scară. James Bond o urmă, ţinându-şi respiraţia ca să se apere de impactul pârjolitor al aerului arctic, foarte sărac în oxigen. În preajmă se aflau doi bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte instructori de schi. Se uitară la Bond cu curiozitate, dar nu salutară. Bond merse mai departe pe zăpada bătătorită de paşi, în urma femeii, celălalt bărbat venind în spate cu valiza lui. Auzi cum motorul se bâlbâie şi prinde viaţă, mugind, şi un viscol de particule de zăpadă îi împunse obrazul drept, după care marea lăcustă de fier se ridică în aer şi porni prin amurg.

Între locul unde aterizase elicopterul şi grupul de clădiri erau poate cincizeci de metri. Bond zăbovi, orientându-se preliminar. În faţă se afla o clădire lungă şi scundă, acum luminată ca ziua. La dreapta, la vreo alţi cincizeci de metri, se vedeau contururile unei staţii moderne de telecabine, o structură cubică, cu acoperiş gros şi neted, ce pornea înclinat aproape de la sol. În timp ce o examina, luminile ei se stinseră. Probabil că ultima telecabină ajunsese în vale şi serviciul se închidea peste noapte. În dreapta staţiei exista o construcţie mare, într-un stil ce imita cabana elveţiană clasică, cu o verandă mare, slab luminată, destinată probabil comerţului turistic de masă – iarăşi, un element tipic de arhitectură din zonele înalte ale Alpilor. La stânga, dincolo de panta podişului, se revărsau lumini dintr-a patra clădire, din care se vedea numai acoperişul plat.

Bond se afla acum la doar câţiva metri de clădirea care-i era, evident, destinaţia. Un dreptunghi gălbui apăru ademenitor: femeia deschise uşa şi-l invită să intre. Lumina cădea pe o placă mare, cu G-ul roşu şi coroana deasupra lui, pe care scria: GLORIA KLUB. 3605 METRI. PRIVAT! NUR FUR MITGLIEDER[1]. Mai jos, cu litere mai mici, scria „Aplenberghaus und

[1] Club Gloria. 3605 metri. Privat! Strict pentru membri (germ.).

Restaurant Piz Gloria"[1], şi degetul arătător al mâinii tradiționale arăta spre dreapta, către clădirea din apropierea stației de telecabine.

Așa deci! Piz Gloria! Bond intră în dreptunghiul ademenitor de lumină. Femeia dădu drumul uşii, care se închise cu un şuierat pneumatic.

Înăuntru era nebuneşte de cald, aproape prea cald. Se aflau într-o mică recepție; din spatele biroului, un bărbat relativ tânăr, cu părul blond foarte deschis, tuns milităreşte şi cu ochi vicleni se ridică şi făcu o uşoară plecăciune spre ei.

— Sir Hilary e la numărul doi.

— Weiß schon[2], zise scurt femeia, apoi i se adresă lui Bond, cu doar un dram de politețe în plus: Urmați-mă, vă rog.

Trecu de uşa aflată în fața lor şi pătrunse pe un coridor cu mochetă roşie, mițoasă. Peretele din stânga avea ici şi colo ferestre, între care se vedeau fotografii frumoase cu schiori şi munți. La dreapta apăreau mai întâi uşile încăperilor comune, marcate Bar, Restaurant şi Toaletă. Urmară alte uşi, care aparțineau, evident, camerelor personale. Bond fu condus în cea cu numărul doi. Era o încăpere extrem de comodă, înflorată în stilul motelurilor americane, cu o baie alăturată. Peste fereastra lată cât peretele erau trase acum draperiile, dar Bond ştia că oferă o perspectivă spectaculoasă asupra văii, până la grupul Suvretta de deasupra stațiunii St. Moritz. Îşi aruncă servieta pe patul dublu şi se descotorosi, recunoscător, de pălărie şi de umbrelă. Celălalt bărbat apăru cu valiza lui, o aşeză pe suportul de bagaje fără să se uite la Bond şi se retrase, închizând uşa. Femeia rămase locului.

— Sunteți mulțumit?

Primi răspunsul lui entuziast cu niște ochi indiferenți. Mai avea şi altele de spus.

— Asta e bine. Acum, poate că ar trebui să explic unele lucruri, să vă împărtăşesc unele legi ale clubului, nu-i aşa?

[1] Hotel alpin şi restaurant Gloria (germ.).

[2] Ştiu deja (germ.).

Bond aprinse o țigară și zise, arborând un aer de interes politicos:

— Ar fi cu siguranță util. De exemplu, unde ne aflăm?

— În Alpi. În Alpii înalți, răspunse femeia. Acest Alp, Piz Gloria, este proprietatea contelui. Împreună cu *Gemeinde*, autoritățile locale, el a construit o *Seilbahn*. Ați văzut cablurile, da? Acesta este primul an când este deschisă. Este foarte populară și aduce mulți bani. Există niște pârtii de schi bune. Gloria Abfahrt este deja faimoasă. Există și o pârtie de bob care este mult mai măreață decât Cresta, de la St. Moritz. Ați auzit de ea? Schiați poate? Sau faceți bobul?

Ochii cei gălbui îl supravegheau. Bond își zise că va continua să răspundă negativ la toate întrebările. I-o cerea instinctul. Rosti pe ton de scuză:

— Mă tem că nu. N-am ajuns niciodată s-o fac. Prea legat de cărțile mele, poate.

Zâmbi cu regret, autocritic.

— *Schade*! Ce păcat! (Dar în ochii femeii se citea satisfacție.) Aceste instalații îi aduc contelui venituri frumoase. Asta este important. Ajută la sprijinirea muncii sale de o viață, Institutul.

Bond ridică vag sprâncenele, politicos.

— *Institut fur physiologische Forschung*. Este pentru cercetare științifică. Contele este un lider în domeniul alergiilor – înțelegeți? Asta este ca febra fânului, ca neputința de a mânca fructe de mare, da?

— A, serios? Nu pot spune că sufăr de așa ceva.

— Nu? Laboratoarele se află într-o clădire separată. Acolo locuiește și contele. În această clădire, unde ne aflăm noi, locuiesc pacientele. Contele vă roagă să nu le tulburați cu prea multe întrebări. Tratamentul lor este foarte delicat. Înțelegeți?

— Da, sigur că da. Și când îl pot vedea pe conte? Mă tem că sunt un om foarte ocupat, *Fraulein*[1] Bunt. Există la Londra chestiuni care mă așteaptă să le acord atenție. (Bond își luă un ton impresionant.)

[1] Domnișoară (germ.).

Noile state africane. E mult de muncă la drapelele lor, la conceperea monedei lor naţionale, a timbrelor, a decoraţiilor. Suntem în mare penurie de personal la Colegiu. Contele înţelege, sper, că problema sa personală, deşi interesantă şi importantă, trebuie să ocupe locul al doilea faţă de problemele guvernului.

Reuşise să se facă înţeles. Femeia era acum toată numai entuziasm şi dorinţă de a-l linişti.

— Dar firește, dragul meu Sair Hilary! Contele vă roagă să-l scuzaţi astă-seară, dar ar dori foarte mult să vă primească mâine dimineaţă, la ora unsprezece. Este convenabil?

— Sigur că da, sigur că da! Asta îmi va da timp să-mi pun în ordine documentele, cărţile. (Făcu un semn spre micul pupitru de scris de lângă fereastră.) Poate că mi s-ar putea aduce o masă în plus, ca să-mi înşir lucrurile. Mă tem că noi, şoarecii de bibliotecă, avem nevoie de mult spaţiu, explică el cu un zâmbet de autodepreciere.

— Firește, Sair Hilary! Se rezolvă numaidecât.

Femeia se duse la uşă şi apăsă butonul unei sonerii. Făcu semn în jos, acum categoric stânjenită.

— Aţi observat, poate, că uşa nu are clanţă pe partea aceasta?

Bond observase, dar spuse că nu.

— Veţi suna când doriţi să ieşiţi din cameră. Da? Este pentru paciente. Este necesar ca ei să aibă liniște. Este dificil să-i împiedicăm să se viziteze reciproc ca să bârfească. Este spre binele lor. Înţelegeţi? Stingerea este la ora zece, dar există personal de noapte, în caz că aveţi nevoie de vreun serviciu. Iar uşile, desigur, nu sunt încuiate. Puteţi reintra în camera dumneavoastră oricând. Da? Ne întâlnim în bar, pentru cocteiluri, la şase. Este – cum spuneţi dumneavoastră? – pauza de odihnă a zilei. (Zâmbetul colţuros îşi făcu scurta apariţie.) Fetele mele aşteaptă cu mare nerăbdare să vă cunoască.

Uşa se deschise şi intră unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi ca instructori de schi – un ins oacheş, cu gâtul ca de taur şi cu ochi căprui, mediteraneeni.

Unul dintre dezertorii lui Marc-Ange? Femeia spuse rapid, într-o franceză stricată, că se doreşte încă o masă şi că va trebui adusă în timpul cinei. Omul zise *„Entendu"*[1]. Femeia ţinu uşa, înainte ca el să apuce s-o închidă, iar bărbatul dispăru pe culoar, spre dreapta. Camerele paznicilor la capătul coridorului? Mintea lui Bond continua să bifeze indiciile.

— Să înţeleg că asta este tot pentru moment, Sair Hilary? Poşta pleacă la amiază. Avem comunicaţii prin radiotelefon, dacă doriţi să le folosiţi. Pot să-i transmit contelui vreun mesaj?

— Spuneţi-i, vă rog, că aştept cu mare nerăbdare să-l cunosc mâine. Aşadar, ne vedem la ora şase.

Dintr-o dată, Bond voia să rămână singur cu gândurile lui. Făcu semn spre valiză.

— Trebuie să despachetez.

— Sigur că da, sigur că da, Sair Hilary! Iertaţi-mă că v-am reţinut!

Pe această notă elegantă, Irma Bunt ieşi şi închise uşa, cu declicul ei decisiv.

Bond rămase nemişcat în mijlocul camerei şi-şi lăsă aerul din plămâni să iasă într-un sâsâit uşor. Ce mai afurisită mâncare de peşte! I-ar fi plăcut foarte mult să tragă un şut zdravăn într-una din piesele delicate de mobilier. Dar observase că, dintre cele patru corpuri prismatice de iluminat de pe tavan, una era un ochi proeminent, inert. Televiziune cu circuit închis? Dacă da, ce rază de acţiune avea? Nu mult mai mult decât un cerc larg în mijlocul încăperii. Microfoane? Probabil că toată întinderea tavanului constituia un microfon. Asta era şmecheria din vreme de război. Trebuia categoric să plece de la premisa că se află sub supraveghere constantă.

Cu un iureş de gânduri în minte, James Bond se apucă să despacheteze, să facă un duş şi să se ferchezuiască pentru „fetele mele".



[1] Am înţeles (fr.).

CAPITOLUL 10

# Zece fete superbe

Barul făcea parte din categoria celor capitonate cu piele, fals-masculin, şi, fiind foarte recent construit, încă mai mirosea ca interiorul unui automobil nou. Fusese conceput să arate ca un salon tirolez, cu ajutorul unui cămin mare din piatră, în care focul de buşteni trosnea de zor, şi al candelabrelor în stil „roată de căruţă", cu „lumânări" electrice roşii. Existau numeroase accesorii din fier forjat – aplice de iluminat pe pereţi, scrumiere, lămpi de masă –, iar barul propriu-zis era înveselit de mici steaguri şi sticle de băutură miniaturale. O muzică plăcută la ţiteră se revărsa dintr-un difuzor ascuns. Bond decise că nu e genul de local în care să te îmbeţi zdravăn.

Când închise în urma lui uşa capitonată cu piele prinsă în ţinte de alamă, se lăsă câteva clipe tăcerea, urmată de o creştere a decibelilor menită să ascundă privirile furişe, evaluările rapide. Bond întrezări fugitiv imaginea unuia dintre cele mai frumoase grupuri de fete din câte văzuse vreodată, când Irma Hunt, arătând de-a dreptul hidos într-un pulover „apres-ski", lucrat manual din lână ţesută în casă, în care predominau portocaliul şi negrul, ieşi legănat din galaxia fetelor şi-l luă în primire. Îi prinse mâna într-o strânsoare uscată, ca de maimuţă.

— Sair Hilary! Ce încântător, nu-i aşa? Veniţi, vă rog, şi faceţi cunoştinţă cu fetele mele.

În încăpere era teribil de cald şi Bond simţi cum îi răsar broboane de sudoare pe frunte în timp

ce era condus de la o masă la alta şi strângea când o mână răcoroasă, când alta caldă, când alta fără vlagă. Numele Ruby, Violet, Pearl, Anne, Elizabeth, Beryl îi răsunau în urechi, dar nu vedea decât o mare de feţe frumoase, bronzate şi o succesiune de piepturi tinere, superbe, îmbrăcate în pulovere. Era ca şi cum ar fi nimerit în culisele unui spectacol de cabaret. Ajunse, în sfârşit, la scaunul care-i fusese rezervat, între Irma Bunt şi o blondă superbă, cu piept generos şi ochi mari, albaştri. Se aşeză, copleşit. Barmanul apăru lângă el, aşa că-şi impuse să se adune.

— Whisky cu sifon, te rog, spuse el, auzindu-şi vocea ca de la foarte mare distanţă.

Îi trebui câtva timp ca să-şi aprindă o ţigară, vreme în care la cele patru mese din ambrazura semicirculară care trebuie că era, pe timpul zilei, locul cel mai potrivit de admirat priveliştea se închegau conversaţii prefăcute, teatrale. Zece fete şi Irma. Toate englezoaice. Niciun nume de familie. Niciun alt bărbat. Fete abia trecute de douăzeci de ani. Probabil profesioniste. De genul „însoţitoare de bord". Entuziasmate că au un bărbat între ele – un bărbat prezentabil, plus că mai era şi baronet! Se întoarse spre blondă.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu ţi-am reţinut numele.

— Eu sunt Ruby. (Vocea era prietenoasă, dar rafinată.) Trebuie să fie un mare chin pentru dumneavoastră, să fiţi singurul bărbat – adică între atâtea fete!

— Eh, a fost o surpriză, dar una foarte plăcută. Va fi foarte greu să reţin corect numele tuturor. (Coborî tonul, conspirativ.) Fii atât de bună şi prezintă-mi echipa, ca să spun aşa.

Bond îşi primi băutura şi constată bucuros că e tare. Luă o înghiţitură prelungă, dar discretă. Observase că fetele beau Cola şi sucuri de fructe, iar ici şi colo, cocteiluri feminine – Orange Blossom,

Daiquiri. Ruby era una dintre cele cu Daiquiri. Pe cât se părea, băutul era permis, dar îşi zise că va avea grijă să manifeste o moderaţie de gentleman.

Ruby păru încântată să poată sparge gheaţa.

— Am să încep din dreapta dumneavoastră. Prima e domnişoara Bunt, matroana, ca să zic aşa. Pe ea aţi cunoscut-o. Următoarea, cu pulover violet, ei bine, e Violet, firește! La următoarea masă: cea cu bluză Pucci verde cu auriu e Anne, iar lângă ea, cea în verde e Pearl. Ea e cea mai bună prietenă a mea de aici.

Şi continuă tot aşa, de la o superbă fată cu piele aurie la următoarea. Bond auzea fragmente din conversaţiile lor.

— Fritz spune că nu obţin destul *Vorlage*[1]. Îmi fug mereu schiurile de sub picioare.

— La fel păţesc şi eu (chicotit), şezutul meu e vânăt tot!

— Contele spune că mă descurc foarte bine. Nu vi fi groaznic când va trebui să plecăm?

— Mă întreb ce mai face Polly. A plecat de o săptămână.

— După mine, Skol e singurul produs ca lumea pentru insolaţie. Toate celelalte uleiuri şi creme nu sunt decât untură de gătit!

Şi tot aşa – în cea mai mare parte sporovăiala pe care ai aştepta-o din partea unui grup de fete sănătoase şi vesele, care învaţă să schieze, cu excepţia ocazionalelor referiri la conte, pe un ton de respect adânc, şi a privirilor furişe spre Irma Bunt şi spre Bond, pentru a se convinge că se comportă cum se cuvine, că nu fac prea multă gălăgie.

În timp ce Ruby continua inventarul discret, Bond încerca să ataşeze numele la feţe şi să-şi spornească şi în alte privinţe înţelegerea acestui grup adorabil, dar bizar, încuiat pe vârful unui munte din

[1] Postură în care schiorul se apleacă în faţă de la glezne, de regulă fără să ridice călcâiele.

Alpi foarte înalt, într-adevăr. Tinerele păreau să aibă în comun o anumită simplitate elementară, de ghid de conduită pentru fete, a manierelor şi limbajului – genul de fete pe care, într-un bar englezesc, le-ai găsi şezând cu un aer modest alături de iubitul lor, bând suc, pufăind cu stângăcie dintr-o ţigară şi spunând din vreme în vreme „pardon". Fete bune, fete care, dacă le-ai face avansuri, ar zice „Te rog, nu strica totul", „Bărbaţii vor doar un singur lucru" sau, supărate, „Te rog, ia-ţi mâna de pe mine!". Şi se simţeau urmele multor accente, accente din toată Marea Britanie – vocalele deschise din Lancashire, intonaţia cadenţată din Ţara Galilor, r-ul aspru din Scoţia, timbrul nazal al accentului Cockney rafinat.

„Semnez: al dumneavoastră, foarte confuz...", conchise Bond în timp ce Ruby încheia:

— Iar cea cu set tricotat asortat şi cu perle la gât e Beryl. Acum credeţi că ne-aţi învăţat pe toate?

Bond privi ochii cei albaştri, rotunzi, în care exista acum o scânteie de animaţie.

— Sincer, nu. Şi mă simt ca un actor de comedie care se trezeşte captiv într-o şcoală de fete. Ştii dumneata, cam ca la St. Trinian.

Fata chicoti. (Bond avea să descopere că e o chicotitoare cronică. Era prea „delicată" ca să-şi întredeschidă adorabilele buze şi să râdă. Avea să afle, de asemenea, că nu poate nici să strănute ca omul, ci doar să icnească reţinut, înăbuşit în minuscula-i batistă de dantelă şi că la masă ia înghiţituri foarte mici, pe care abia dacă le mestecă puţin cu vârful dinţilor înainte să înghită aproape fără nicio mişcare a gâtului. Fusese „bine educată".)

— O, dar noi nu semănăm deloc cu St. Trinian! Fetele acelea îngrozitoare! Cum puteţi spune aşa ceva?!

— Un gând trecător, zise Bond degajat. Ia spune, mai vrei un pahar?

— O, mulţumesc foarte mult!

Bond se întoarse spre *Fraulein* Bunt.

— Dar dumneata, domnişoară Bunt?

— Mulţumesc, Sair Hilary. Un suc de mere, te rog.

Violet, cea de a patra de la masa lor, spuse cu modestie că nu mai vrea încă o Cola.

— Îmi dă gaze, explică ea.

— O, Violet! exclamă Ruby, cu simţul cuviinţei lezat. Cum poţi spune aşa ceva?!

— Păi aşa e, replică Violet încăpăţânată. Mă fac să sughiţ. Nu e nimic rău dacă spun asta, nu-i aşa?

„Bunul, bătrânul Manchester!" îşi zise Bond. Se ridică şi se duse la bar, întrebându-se cum va traversa seara aceea şi pe celelalte viitoare. În timp ce comanda băuturile îi veni o idee inspirată. Va sparge gheaţa! Va deveni, indiferent prin ce mijloace, sufletul petrecerii! Ceru un pahar pentru apă, a cărui gură să fie umezită, luă apoi un şervetel de hârtie şi se întoarse la masă. Privit cu ochi mari, spuse:

— Acum voi arăta cum am decide, dacă ne-am plăti consumaţia, cine trebuie să plătească. Am învăţat în armată.

Aşeză paharul în mijlocul mesei, desfăcu şervetelul de hârtie şi întinse bine partea de mijloc peste gura paharului, ca să se lipească de marginea de sticlă umedă. Scoase din buzunar nişte monede, alese una de cinci centime şi o lăsă să cadă uşor în mijlocul şervetelului întins.

— Aşa, anunţă el, amintindu-şi că ultima oară jucase acest joc în cel mai mizerabil bar din Singapore. Cine mai fumează? Avem nevoie de încă trei persoane cu ţigări aprinse.

Violet era singura fumătoare de la masa lor. Irma bătu din palme autoritar.

— Elizabeth, Beryl, veniţi încoace! Şi veniţi să vă uitaţi, fetelor, Sair Hilary face joc glumeţ.

Fetele se adunară iute, pălăvrăgind, încântate de diversiune.

— Ce face?

— Ce-o să se întâmple?

— Cum se joacă jocul?

— Aşa, repetă Bond simţindu-se ca responsabilul cu jocurile pe o navă de croazieră. Asta e pentru cine plăteşte consumaţia. Una câte una, trageţi din ţigară, scuturaţi scrumul, aşa, şi atingeţi hârtia cu capătul aprins – doar atât cât să faceţi o gaură micuţă, ca asta. (Hârtia se aprinse preţ de o fracţiune de secundă.) Acum Violet, pe urmă Elizabeth, şi pe urmă Beryl. Ideea e că hârtia ajunge cam ca o pânză de păianjen, susţinând moneda în mijloc. Persoana care face ultima gaură, provocând căderea monedei, trebuie să plătească băuturile. Vedeţi? Haide, Violet!

Se porniră ţipete de entuziasm.

— Ce joc adorabil!

— O, Beryl, fii atentă!

Capete adorabile se întindeau pe deasupra lui Bond, şuviţe de păr adorabile îi atingeau obrazul. Cele trei fete prinseră rapid şmecheria atingerii foarte delicate a unui loc care să nu facă pânza de păianjen să se rupă şi jocul continuă până când Bond, care se considera expert, hotărî să se poarte cavalereşte şi arse intenţionat un fir esenţial. Odată cu clinchetul monedei căzute în pahar izbucni o rafală de râsete emoţionate şi aplauze.

— Vedeţi, fetelor? zise Irma Bunt, cu aerul că ea ar fi inventat jocul. Sair Hilary plăteşte, nu-i aşa? O distracţie foarte încântătoare. (Se uită la ceasul de mână cam bărbătesc pe care-l purta.) Iar acum trebuie să ne terminăm paharul. Mai sunt cinci minute până la ora cinei.

— O, să mai jucăm o dată, domnişoară Bunt! strigară mai multe voci.

Însă Bond se ridică politicos, cu paharul cu whisky în mână.

— Vom juca din nou mâine. Nădăjduiesc că jocul nu vă va determina pe toate să începeţi să fumaţi. Sunt sigur că a fost inventat de companiile producătoare de ţigări!

Se auziră râsete, dar fetele îl înconjurară pe Bond cu admirație. Ce om de viață! Și când te gândești că ele se așteptaseră la un înțepat! Bond se simți mândru de sine, pe bună dreptate. Gheața fusese spartă. Le atrăsese pe toate fetele, abia perceptibil, de partea lui. Acum erau prieteni. De aici înainte va putea să discute cu ele fără a le speria. Simțindu-se rezonabil de mulțumit de mutarea lui de deschidere, urmă pantalonii strâmți ai Irmei Bunt în sufrageria alăturată.

Era șapte și jumătate. Bond se simți dintr-o dată epuizat: epuizat de perspectiva plictiselii, de interpretarea celui mai dificil rol din cariera lui, de enigma lui Blofeld și a Piz Gloria. Ce mama naibii punea la cale ticălosul? Se așeză la dreapta Irmei Bunt, în aceeași grupare ca în bar, cu Ruby la dreapta lui și cu Violet, brună, rezervată, autocritică, în față, și-și despături posomorât șervetul. Se vedea clar că Blofeld cheltuise bani buni pe fortăreața lui de la înălțime. Cele trei mese ale lor, aflate într-un colț izolat, în apropierea ferestrei late, curbate, acoperite de draperii, ocupau doar o mică parte a încăperii mari, realizate într-un fals stil baroc german, cu tavan scund, mobilată luxos, cu candelabre suspendate de abdomenul unor heruvimi în zbor, festonată cu brâie late din ghips aurit, cu portrete întunecate ale unor nobili anonimi, ce creau o atmosferă solemnă. Pesemne că Blofeld era convins că va rămâne în locul acela. La cât să se fi ridicat investiția? Fără îndoială, nu mai puțin de un milion de lire sterline, chiar presupunând că băncile elvețiene îi oferiseră o sumă consistentă, în regim ipotecar, pentru a acoperi costul sistemului de telecabine. Închirierea unui munte și instalarea unui sistem de telecabine finanțat cu ipotecă, cu participarea inginerilor și a consiliului districtului local – Bond știa că asta constituia cel mai nou port sigur pentru fondurile fugare. Dacă aveai succes, dacă tu și consiliul reușeați să convingeți

agricultorii locali, prin mită sau forță, să-ți acorde drept de trecere pe pășunile lor și să te lase să dobori copaci pentru plasarea pilonilor, instalarea cablurilor și construirea pârtiilor de schi, restul consta în publicitate și în confortul oferit publicului ca să vină să mănânce sandvișuri. Dacă mai adăugai atractivitatea snoabă a unui club de o eleganță stilată, cu acces foarte limitat, cum își imagina el că ar fi acela pe timpul zilei, G-ul cu coroană și mistica unui institut de cercetare condus de un conte, erai lansat în stil mare. Bond citise că la acea oră, schiatul era sportul practicat la scara cea mai largă în lume. Părea improbabil, dar pe de altă parte, celelalte sporturi erau evaluate în principal pe baza numărului de spectatori. Schiorii sunt participanți și cheltuiesc mai mult pe echipament decât practicanții altor sporturi. Îmbrăcămintea, bocancii, schiurile, legăturile și acum întreaga rutină „après-schi", care se îngrijea de mersul zilei începând de la patru după-amiaza, când apunea soarele, alcătuiau o industrie uriașă. Dacă reușeai să pui mâna pe un munte bun – lucru pe care Blofeld reușise cumva să-l facă –, aveai șanse excelente. Amortizai ipotecile – aici, zăpada constituia aspectul-cheie, dar în Engadine, la altitudinea aceea, n-aveai de ce să-ți faci probleme în privința ei – în trei sau patru ani, și pe urmă trai, neneacă! Nu se putea să nu recunoști meritele individului.

Sosise timpul să *socializeze* din nou... Resemnat, Bond se întoarse spre domnișoara Bunt.

— *Fraulein* Bunt, vă rog să-mi explicați: care e diferența între un *piz*, un *Alp* și un *berg*?

Ochii gălbui scânteiară de entuziasm academic.

— Ah, Sair Hilary, ce întrebare interesantă! Până acum nu mi-am pus problema. Să vedem... (Își ațintì privirea undeva, în aer.) Piz e doar denumirea locală a vârfului muntos în această regiune a Elveției. Un Alp ai crede că e mai mic de un berg – un deal poate sau o pășune alpină, comparativ cu

un munte. Dar nu este aşa. Aceştia (flutură mâna) sunt toţi Alpi şi totuşi sunt munţi foarte mari. La fel este în Austria, cu siguranţă în Tirol. Dar în Germania, în Bavaria de exemplu, care e căminul meu natal, pretutindeni sunt bergi. (Zâmbetul colţuros se aprinse şi se stinse imediat.) Nu, Sair Hilary, nu vă pot ajuta. Dar de ce întrebaţi?

— În profesia mea, înţelesul exact al unui cuvânt e vital, zise Bond pe un ton plictisitor. De exemplu, înainte să ne întâlnim pentru cocteiluri, m-a amuzat să vă caut numele de familie, Bunt, în cărţile mele de referinţă. Am aflat, *Fraulein*, ceva foarte interesant. Se pare că Bunt înseamnă în germană „vesel", „fericit". În Anglia, numele a fost aproape sigur corupt în forma Bounty, poate chiar şi în Bronte, fiindcă bunicul celebrei familii de literaţi cu acest nume şi-a schimbat, de fapt, numele din mai puţin aristocraticul Brunty. Iată însă un lucru extrem de interesant. (Bond ştia că nu e interesant, că totul e hocus-pocus, dar se gândea că nu-i strică să-şi exerseze musculatura heraldică.) Vă amintiţi cumva dacă strămoşii dumneavoastră au avut vreo legătură cu Anglia? Căci vedeţi, există ducatul de Bronte, pe care l-a preluat Nelson. Ar fi interesant de stabilit o conexiune.

Nada fu înşfăcată pe loc. Ducesă! Prinsă în joc, Irma Bunt se apucă să facă o cronică plictisitoare a strămoşilor ei, inclusiv înrudirea, îndepărtată, dar dătătoare de mândrie cu un Graf von Bunt. Bond ascultă politicos, îmboldind-o să revină la trecutul mai apropiat. Femeia îi spuse numele tatălui ei şi pe cel al mamei, iar el le puse la dosar. Acum avea suficiente informaţii ca să afle, la momentul potrivit, cine anume era Irma Bunt. Ce capcană excelentă se dovedea a fi snobismul! Câtă dreptate avusese Noble Basilisk! În fiecare dintre noi există un snob; fără snobism n-ar fi putut descoperi cine sunt părinţii femeii aceleia.

În cele din urmă reuşi să-i tempereze febra de moment, iar chelnerul-şef, care aşteptase politicos

în preajma lor, le aduse meniurile imense, scrise cu cerneală violet. Acestea conțineau de toate, de la caviar la cafea *Double Mokka au whisky irlandais*[1]. Existau şi numeroase „specialități Gloria" – *Poulet* Gloria, *Homard* Gloria, *Tournedos* Gloria[2] şi aşa mai departe. În ciuda faptului că-şi jurase de mult să nu se atingă de specialități, Bond hotărî să încerce puiul. Spuse acest lucru şi fu surprins de entuziasmul cu care-i salută Ruby alegerea.

— O, câtă dreptate aveți, Sir Hilary! Şi eu ador puiul. Îl iubesc din toată inima! Pot să comand şi eu pui, vă rog, domnişoară Bunt?

Glasul ei avea atâta fervoare surprinzătoare, încât Bond cercetă fața Irmei Bunt. Ce însemna scânteierea aceea de matroană din ochii ei când îşi dădu acordul? Era mai mult decât aprobarea poftei de mâncare a protejatelor ei. În ochii aceia se citea entuziasm, ba chiar şi triumf. Ciudat! Şi acelaşi lucru se întâmplă din nou când Violet ceru cartofi din belşug lângă cotletul de vită.

— Îmi plac la nebunie cartofii, îi explică ea lui Bond, cu ochii strălucind. Dumneavoastră nu?

— Sunt buni, încuviință Bond. Cu condiția să faci mişcare din belşug.

— O, sunt nişte scumpi! se entuziasmă Violet. Nu-i aşa, domnişoară Bunt?

— Da, foarte buni, draga mea. Şi foarte buni pentru tine. Fritz, eu voi lua doar salata mixtă, cu nişte brânză de vaci. (I se adresă apoi lui Bond, cu un surâs afectat, caricatural.) Din păcate, trebuie să am grijă de siluetă. Copilele astea fac mişcare din belşug, în timp ce eu trebuie să stau în birou şi să mă ocup de hârtii, nu-i aşa?

De la masa alăturată, Bond o auzi pe fata cu accent scoțian cerând, cu glasul înecat de salivă, ca friptura ei Aberdeen Angus să fie foarte în sânge.



[1] Dublu moca, cu whisky irlandez (fr.).

[2] Pui Gloria, homar Gloria, cotlet de vită Gloria (fr.).

— Bună şi în sânge, sublinie ea.

„Ce mai e şi asta?! se întrebă Bond. Întrunirea unor căpcăune frumoase? Sau e ziua de pauză de la o dietă strictă?" Se simţea absolut confuz, deloc pe teritoriul lui. Îşi zise că n-are decât să sape mai departe şi se întoarse spre Ruby.

— Vezi ce vreau să spun cu numele de familie? Se poate ca *Fraulein* Bunt să aibă dreptul la un titlu englezesc. Acum să vedem, de exemplu, care e numele dumitale de familie? Să văd ce pot afla.

Domnişoara Bunt interveni cu bruscheţe.

— Aici nu folosim numele de familie, Sair Hillary. E o regulă a casei. Pentru fete folosim doar prenumele. Aceasta face parte din tratamentul contelui. Acest lucru este asociat cu o schimbare, un transfer de identitate, care ajută la vindecare. Înţelegeţi?

— Nu, mă tem că-mi depăşeşte cu mult teritoriul, răspunse vioi Bond.

— Neîndoielnic, contele vă va explica mâine unele dintre aceste chestiuni. Are teorii aparte. Într-o bună zi, când îşi va dezvălui metodele, lumea va fi foarte surprinsă.

— Sunt sigur, zise Bond politicos, căutând un subiect care să-i lase mintea liberă să-şi vadă de ale ei. Acum spuneţi-mi cum vă merge cu schiatul. Cum vă descurcaţi? Mă tem că eu unul nu schiez. Poate că voi prinde câteva ponturi privindu-vă cursurile.

Era o minge bună, pe care Ruby şi Violet începură să şi-o paseze reciproc, Bond menţinând-o în aer; între timp sosi şi mâncarea, care se dovedi delicioasă. Puiul Gloria era împănat şi fript la frigare, cu un sos cu muştar şi smântână. Fetele amuţiră în faţa preparatelor comandate, consumându-le cu o lăcomie politicoasă, dar concentrată. La celelalte două mese, sporovăiala încetă în aceeaşi manieră. Bond făcu conversaţie cu privire la stilul încăperii, ceea ce-i dădu prilejul de a se uita bine la chelneri.

În raza lui vizuală se aflau doisprezece, şi nu-i fu greu să-i catalogheze: trei corsicani, trei nemţi, trei cu feţe vag balcanice – turci, bulgari sau iugoslavi – şi trei categoric slavi. Probabil că în bucătărie se aflau trei francezi. Să fi fost acesta vechiul tipar al SPECTRE? Mult încercatul tipar al celulelor comuniste, cuprinzând câte trei oameni din fiecare din marile organizaţii de gangsteri şi de servicii secrete ale Europei? Erau oare cei trei slavi foşti membri ai SMERŞ? Păreau cu toţii duri şi aveau aerul acela liniştit al profesioniştilor. Bărbatul de la aeroport se afla printre ei. Mai recunoscu doi: pe recepţioner şi pe bărbatul care venise în camera lui ca să se ocupe de masa suplimentară. Le auzi pe fete strigându-i Fritz, Joseph, Ivan, Ahmed. Iar unii erau instructori de schi pe timpul zilei. „Ei bine, dacă am dreptate, e un aranjament agreabil", îşi spuse Bond.

După cină se scuză, sub pretextul că are de lucru. Se duse în camera lui şi-şi întinse cărţile şi hârtiile pe pupitrul de scris şi pe masa suplimentară care-i fusese adusă. Se aplecă studios asupra lor, analizând mental ziua respectivă.

La ora zece le auzi pe fete urându-şi noapte bună pe coridor, apoi auzi declicul uşilor ce se închideau. Se dezbrăcă, mută termostatul de pe perete de la treizeci de grade la cincisprezece, stinse lumina şi o vreme stătu lungit pe spate, privind ţintă în beznă. Apoi scoase un oftat autentic de epuizare, în beneficiul microfoanelor, dacă existau, se întoarse pe o parte şi adormi.

Mai târziu, mult mai târziu, îl trezi un murmur foarte slab, care părea să vină de undeva, de sub podea, dar de foarte departe. Îl identifică: o şoaptă abia sesizabilă, fragilă, care continua la nesfârşit. Însă nu reuşi să identifice niciun cuvânt, aşa că, în cele din urmă, puse sunetul pe seama ţevilor instalaţiei de încălzire centrală, se întoarse pe partea cealaltă şi adormi la loc.

Capitolul 11

# Moarte la micul dejun

Pe James Bond îl trezi un țipăt: un țipăt cumplit, masculin, ca slobozit din iad. Își păstră o fracțiune de secundă nota inițială înaltă, pătrunzătoare, după care-și pierdu rapid intensitatea, ca și cum omul ar fi sărit de pe o stâncă. Țipătul venise din dreapta, poate de undeva din apropierea stației de telecabine. Chiar și în camera lui Bond, înăbușit de geamurile duble, fu înspăimântător; afară probabil că spărsese tâmpane.

Bond sări din pat și trase draperiile, fără a ști ce semnă a panicii, a oamenilor fugind de colo-colo îi va apărea în fața ochilor. Dar singurul om din raza lui vizuală era unul dintre instructori, care mergea agale, cu pași hotărâți, pe cărarea de zăpadă bătătorită dintre stația de telecabine și club. Veranda spațioasă din lemn ce se întindea începând din dreptul peretelui clubului spre coasta muntelui era pustie, însă mesele fuseseră așternute pentru micul dejun, iar șezlongurile tapițate pentru amatorii de plajă erau deja instalate în șiruri meticuloase, viu colorate. Soarele strălucea puternic pe cerul de cristal. Bond se uită la ceas: era opt. Își zise că activitatea începe devreme în acel loc, că oamenii mor devreme acolo – căci, fără doar și poate, țipătul acela fusese un țipăt al morții. Se întoarse în cameră și apăsă butonul soneriei. Veni unul din cei trei bărbați pe care-i bănuia ruși. Bond își intră în rolul de „ofițer și gentilom".

– Cum te cheamă?

— Peter, domnule.

— Piotr? (Bond tânjea să adauge: „Ce mai fac vechii mei prieteni din SMERŞ?“, dar se abținu.) Ce-a fost cu țipătul acela?

— Puoftim?

Ochii cenuşii, ca de granit, erau precauți.

— A țipat adineaori un om. Undeva lângă stația de telecabine. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că s-a produs un accident, domnule. Doriți mic dejun?

Scoase de sub braț un meniu mare şi i-l întinse cu stângăcie.

— Ce fel de accident?

— Se pare că unul dintre instructori a căzut.

Cum se putea ca individul să ştie asta, la doar câteva minute după țipăt?

— E rănit grav?

— Este posibil, domnule. (Ochii antrenați categoric să suporte investigații priveau lipsiți de expresie în ochii lui Bond.) Doriți mic dejun?

Meniul fu împins iarăşi spre el. Bond spuse, cu doza potrivită de îngrijorare:

— Ei bine, sper că bietul om e teafăr.

Luă meniul şi comandă, adăugând:

— Dă-mi de ştire dacă afli ce s-a întâmplat.

— Se va face precis un anunț dacă problema este serioasă. Mulțumesc, domnule.

Omul se retrase.

Țipătul acela îl determină pe Bond să decidă că, mai presus de orice altceva, trebuie să se mențină în formă. Simțea dintr-o dată că în ciuda întregului mister şi a rezolvării pe care o cerea, va sosi o clipă când va avea nevoie de toată musculatura. Fără tragere de inimă, se apucă de un sfert de oră de genuflexiuni, flotări şi exerciții de respirație profundă, cu expansiunea cuştii toracice – exerciții adresate musculaturii folosite la schiat. Presupunea că ar putea fi nevoie să fugă din locul acela, şi nu oricum, ci cu iuțeală!

Făcu un duş şi se bărbieri. Peter îi aduse micul dejun.

— S-a mai aflat ceva despre bietul instructor?

— Eu n-am mai aflat nimic, domnule. Întâmplarea priveşte personalul de afară. Eu lucrez în club.

Bond decise să-şi minimalizeze interesul.

— Pesemne că a alunecat şi şi-a rupt glezna. Săracul de el! Mulţumesc, Peter.

— Eu vă mulţumesc, domnule.

Oare în ochii de granit se citea un zâmbet dispreţuitor?

James Bond îşi aşeză micul dejun pe masă şi reuşi, cu oarecare dificultate, să deschidă fereastra dublă. Scoase micul sul textil aşezat pe pervaz, între cele două rânduri de geamuri, ca să împiedice curentul, şi suflă praful acumulat şi muştele moarte. Aerul rece, lipsit de savoare al altitudinilor mari intră năvalnic în cameră; Bond se duse la termostat şi-l ridică la treizeci şi două de grade, pentru a-l contracara. În timp ce mâncă micul dejun continental sumar, cu capul mai jos de nivelul pervazului, ascultă sporovăiala fetelor care se adunau afară, pe terasă. Glasurile lor erau ascuţite din cauza emoţiilor şi a discuţiei în contradictoriu. Bond auzi fiecare cuvinţel.

— Zău, nu cred că Sarah ar fi trebuit să-l pârască.

— Dar el a intrat pe întuneric şi a început să bâjbâie după ea!

— Adică chiar *şi-a făcut de lucru* cu ea?!

— Aşa zice Sarah. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi procedat la fel. E aşa o bestie de om!

— *Era*, vrei să spui. Chiar, care a fost?

— Unul dintre iugoslavi. Bertil.

— A, îl ştiu! Da, era oribil. Avea dinţi îngrozitori.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri despre morţi!

— De unde ştii că e mort? Şi, chiar, ce s-a întâmplat cu el?

— El era unul dintre cei doi pe care-i vezi udând capătul de sus al pârtiei de bob. Îi vezi cu furtunul

în fiecare dimineață. Stropesc cu apă, astfel încât capătul pistei să facă o gheață zdravănă, ca să prinzi viteză mai mare. Fritz mi-a spus că, nu se știe cum, a alunecat, și-a pierdut echilibrul sau așa ceva. Și atât a trebuit! A pornit la vale pe pârtie, ca un bob uman.

— Elizabeth! Cum poți fi atât de nesimțitoare?!

— Păi asta s-a întâmplat! Voi ați întrebat.

— Dar nu s-a putut salva?

— Nu fi proastă! E gheață peste gheață, cale de un kilometru și jumătate. Iar bobul atinge până la o sută de kilometri la oră. N-a avut nicio șansă!

— Dar n-a ieșit de pe pistă la unul din viraje?

— Fritz spunea că a coborât până la capăt. S-a izbit de căsuța cronometrorului. Dar Fritz spune că pe ultima sută de metri era mort deja, precis.

— A, uite-l pe Franz! Franz, aș vrea niște ouă jumări și cafea, te rog. Și spune la bucătărie să facă ouăle moi, ca de obicei.

— Da, domnișoară. Și dumneavoastră, domnișoară?

Chelnerul luă comanda, după care Bond îi auzi cizmele îndepărtându-se pe dușumele cu un scârțâit. Fata cea sentențioasă redeveni sentențioasă.

— Ei bine, nu pot spune decât că trebuie să fi fost un fel de pedeapsă pentru ceea ce a încercat să-i facă lui Sarah. Trebuie să plătești de fiecare dată pentru faptele tale rele.

— Nu fi ridicolă! Dumnezeu nu te-ar pedepsi niciodată atât de sever.

Conversația porni pe acest nou fir, într-un labirint de moralitate infantilă și citate din Scriptură. Bond aprinse o țigară și se lăsă pe speteaza scaunului, privind îngândurat cerul. Fata avea dreptate: Dumnezeu n-ar da o astfel de pedeapsă. Dar Blofeld ar da-o. Să fi avut loc una din acele ședințe stil Blofeld, la care s-a anunțat infracțiunea și verdictul, în fața întregului grup? Oare acest Bertil fusese scos afară și lăsat să cadă la capătul de sus al pârtiei de bob? Sau poate că tovarășului

său i se dăduse pe tăcute cartea de joc a morții, i se spusese să-i administreze păcătosului piedica sau brânciul ușor – mai mult de atât nici nu era nevoie? Mai probabil. Țipătul trădase groaza subită, percepută pe deplin, când bărbatul a căzut, zgâriind gheața cu unghiile și cu bocancii, iar apoi, pe măsură ce prindea viteză la vale, prin văioaga albăstruie, lustruită, țipătul avusese în el oroarea orbitoare a adevărului. Și ce moarte! Bond coborâse o dată pe pârtia de bob Cresta, de sus, ca să-și dovedească sieși că îndrăznește. Cu cască pe cap, cu fața acoperită de o mască menită să-l protejeze de curentul extrem de puternic, învelit în straturi de piele și cauciuc expandat, tot trăise șaizeci de secunde de frică pură. Încă-și mai amintea cum îi tremurau membrele când s-a ridicat, țeapăn, de pe micul schelet subțire al bobului, la capătul cursei. Și pârtia aceea avusese doar o mie două sute de metri! Iugoslavul – sau rămășițele lui însângerate – parcursese mai bine de o mie șase sute. Oare coborâse cu capul sau cu picioarele înainte? Începuse oare să i se rotească trupul? Încercase, cât mai rămăsese conștient, să frâneze la marginea uneia din primele cotituri înclinate științific, cu călcâiul fără crampoane ale unui bocanc sau al celuilalt...? Nu. După primii câțiva metri probabil că se deplasa deja prea iute ca să mai rămână loc pentru vreun gând rațional sau vreo acțiune logică. Dumnezeule, ce moarte! O moarte în stil tipic Blofeld, o răzbunare tipică SPECTRE pentru crima supremă, nesupunerea. Așa se menținea disciplina trupelor! „Așadar, SPECTRE a luat din nou ființă, conchise Bond dând tava la o parte și aplecându-se asupra cărților sale. Dar oare pe ce drum pășește de astă dată?“

Irma Bunt veni după el la unsprezece fără zece minute. După un schimb de amabilități, Bond adună un brat de cărți și hârtii și o urmă prin spatele clădirii clubului, pe o cărare îngustă, intens circulată, pe

lângă un indicator pe care scria PRIVAT. EINTRITT VERBOTEN[1].

Restul clădirii ale cărei contururi le văzuse cu o seară înainte apărură în fața lor. Era o construcție ce nu se distingea prin nimic, dar cu o alcătuire solidă, făcută din blocuri de granit local, cu un acoperiș plat de beton deasupra căruia se ridica, la capătul îndepărtat, un turn de emisie radio mic, dar cu aspect profesional, de unde Bond presupuse că-și primise pilotul elicopterului instrucțiunile de aterizare în seara anterioară și care-i servea totodată lui Blofeld drept urechi și gură. Clădirea se afla chiar la marginea podișului, mai jos de ultimul pisc al Piz Gloria, dar în afara zonei cu pericol de avalanșă. În spatele ei, culmea muntelui cobora abrupt, dispărând deasupra unei stânci. Mult mai jos se vedea marginea pădurii și valea Bernina, ce ducea la Pontresina, lucirea căii ferate și omida minusculă a unui tren de mărfuri lung, aparținând Rhatische Bahn, probabil în drum spre Italia, prin Trecătoarea Bernina.

Ușa de la intrarea clădirii emise obișnuitul sâsâit pneumatic și coridorul central îl copia mai mult sau mai puțin pe cel al clubului, numai că aici se vedeau uși de ambele părți și fotografiile lipseau. Era o tăcere mormântală și nu exista niciun indiciu cu privire la ceea ce se petrecea în spatele ușilor. Bond întrebă.

— Laboratoare, zise vag Irma Bunt. Toate, laboratoare. Și, desigur, sala pentru prelegeri. Apoi încăperile personale ale contelui. Contele trăiește alături de munca sa, Sair Hilary.

— Bună reclamă!

Ajunseră la capătul coridorului și Irma Bunt bătu la ușa din fața lor.

— Intrați!

James Bond era extrem de emoționat când păși peste prag și auzi cum ușa se închide cu un oftat în urma lui. Știa la ce să nu se aștepte: la Blofeld cel



[1] Privat. Intrarea interzisă (germ.).

inițial, cel de cu un an înainte – aproximativ o sută treizeci de kilograme, înalt, palid, cu o față anodină, păr brunet tuns milităreşte, ochi negri cu albul vizibil de jur împrejurul irisului, ca la Mussolini, gură subțire şi urâtă, mâini şi tălpi prelungi, ascuțite –, dar n-avea habar ce modificări fuseseră aduse învelişului în care sălăşluia omul.

Însă nu exista îndoială că domnul conte de Mauville, care se ridică de pe şezlongul aflat pe mica verandă privată şi, întorcând spatele soarelui, intră în penumbra biroului său, cu mâinile întinse în semn de bun-venit, nu se înrudea nici măcar pe departe cu bărbatul din dosar!

Bond simți că i se strânge inima. Bărbatul din fața lui era relativ înalt, da, şi într-adevăr, mâinile şi tălpile desculțe erau prelungi şi slabe. Dar asemănarea se încheia aici. Contele avea un păr destul de lung, îngrijit atent, aproape prea pedant, de un alb argintiu. Urechile sale, care ar fi trebuit să fie lipite de cap, ieşeau puțin în evidență şi, cu toate că ar fi trebuit să aibă lobi cărnoşi, n-aveau deloc. Corpul, gol cu excepția unui slip negru de lână, care ar fi trebuit să cântărească o sută treizeci de kilograme, n-avea mai mult de şaptezeci şi opt şi nu se vedea nici urmă de piele lăsată, flască – urmarea scăderii în greutate la vârsta mijlocie. Gura prietenoasă avea buze pline şi un zâmbet agreabil, cu colțurile ridicate în sus, dar poate cam prea fix. Fruntea era străbătută de riduri, iar nasul, despre care dosarul spunea că ar trebui să fie scurt şi cărnos, era acvilin şi ros în jurul nării drepte – bietul om! –, pe cât se părea, de însemnul sifilisului terțiar. Ochii? Ei bine, în ei ar fi putut exista ceva, dacă ar fi putut fi văzuți, numai că în locul lor existau două mici iezere verde-închis, cam înspăimântătoare. Contele purta lentile de contact de culoare verde-închis, probabil ca să se apere de soarele cu adevărat primejdios la acele altitudini.

Bond îşi lăsă cărțile pe o masă convenabil goală şi strânse mâna cea caldă şi uscată.

— Dragul meu Sir Hilary! Sunt de-a dreptul încântat!

Vocea lui Blofeld fusese descrisă ca fiind sumbră şi egală. Vocea aceasta era veselă şi plină de animaţie. Bond îşi zise în sinea lui, furios: „Pe Dumnezeu, *trebuie* să fie Blofeld!"

— Îmi pare foarte rău că n-am putut să vin pe douăzeci şi unu, rosti el. Se petrec foarte multe în momentul de faţă.

— A, da, mi-a spus *Fraulein* Bunt. Noile state africane. De bună seamă că reprezintă o problemă. Spuneţi, ne aşezăm aici (arătă spre masa lui de lucru) sau mergem afară? După cum vedeţi (făcu semn spre corpu-i bronzat), sunt un heliotrop, venerez soarele. Atât de mult încât a trebuit să cer să mi se confecţioneze special aceste lentile. Altfel, razele ultraviolete, la această altitudine...

Lăsă fraza neterminată.

— N-am mai văzut până acum lentile de felul acesta! În definitiv, pot să las cărţile aici şi să le aduc dacă avem nevoie să ne consultăm. Cazul mi-e clar în minte. Şi ar fi plăcut să mă întorc în ţinutul ceţurilor cu puţin bronz, adăugă Bond zâmbind prietenos.

Îşi cumpărase de la Lillywhite articolele de îmbrăcăminte pe care le considerase deopotrivă adecvate şi înţelepte. Evitase pantalonii de schi moderni, elastici, alegând în schimb salopeta mai comodă, dar demodată. Mai purta o jachetă neagră veche, pe care o folosea la golf, pe deasupra obişnuitei sale cămăşi din bumbac alb, fin. Consolidase înţelept acest echipament cu o cămaşă de corp şi izmene lungi, urâte, ambele din amestec de bumbac şi lână. Avea bocanci de schi care se vedea cât de colo că sunt noi, cu legături puternice pentru glezne.

— Aş face bine să-mi scot puloverul, zise el.

Făcu întocmai şi-l urmă pe conte pe verandă. Contele se lungi la loc pe şezlongul său tapiţat, din aluminiu. Bond îşi trase un scaun făcut din materiale

similare şi-l aşează tot cu faţa spre soare, dar puţin plezi, ca să poată privi faţa contelui.

— Şi acum, zise contele de Bleuville, ce informaţie pe care aveţi să mi-o daţi a făcut necesară această vizită personală? (Îşi îndreptă spre Bond surâsul fix; ochii de sticlă verde-închis erau impenetrabili.) Nu că vizita n-ar fi foarte binevenită, foarte binevenită! Vă ascult, Sir Hilary.

Bond fusese instruit bine în privinţa a două răspunsuri la această primă întrebare firească. Primul era pentru eventualitatea că urechile contelui aveau lobi, iar al doilea, în caz că nu aveau. Pe un ton măsurat, serios, Bond se lansă în răspunsul numărul doi.

— Dragul meu conte (formula de adresare părea impusă de părul argintiu şi de farmecul manierelor contelui), în activitatea Colegiului apar situaţii când cercetarea şi documentele pur şi simplu nu sunt de ajuns. Aşa cum ştiţi, am ajuns la o porţiune dificilă a muncii noastre la cazul dumneavoastră. Mă refer, desigur, la hiatusul dintre dispariţia liniei de Bleuville, cam în perioada Revoluţiei Franceze, şi apariţia familiei – sau familiilor – Blofeld în Augsburg. (Făcu o pauză, pentru a impresiona.) În acest din urmă context se poate să vă fac ulterior o propunere la care nădăjduiesc că veţi răspunde favorabil. Dar iată unde vreau să ajung: aţi cheltuit deja sume importante pe activitatea noastră – şi n-ar fi fost corect să vă sugerăm că cercetările ar trebui să continue, decât dacă exista o rază substanţială de speranţă. Posibilitatea unei astfel de raze exista, însă era de aşa natură încât cerea categoric confruntarea fizică.

— Serios? Şi în ce scop, dacă pot întreba?

James Bond recită exemplele date de Sable Basilisk: buza Habsburgilor, coada regală rudimentară şi altele. Apoi se aplecă în faţă, pentru a da mai multă greutate spuselor sale.

— Şi există o astfel de particularitate fizică în legătură cu familia de Bleuville. Nu ştiaţi acest lucru?

— Nu eram conştient de el. Nu. Despre ce e vorba?

— Conte, am veşti bune pentru dumneavoastră, zise Bond cu un zâmbet de felicitare. Toate portretele şi efigiile membrilor familiei de Bleuville pe care le-am putut găsi au avut un element distinctiv esenţial, o caracteristică moştenită. Se pare că în această familie, urechile nu au lobi!

Contele duse mâinile la urechi şi le pipăi. Juca teatru?

— Înţeleg, rosti el rar. Da, înţeleg. (Reflectă.) Şi a trebuit să vii să te convingi singur? Cuvântul meu sau o fotografie n-ar fi fost de ajuns?

Bond îşi luă o mină stânjenită.

— Îmi pare rău, conte, dar aşa a decis Regele heraldic al Jartierei. Eu sunt doar cercetător secundar, independent, şi lucrez pentru un Pursuivant. Acesta, la rândul lui, îşi primeşte de sus ordinele în aceste chestiuni. Nădăjduiesc că veţi înţelege că Institutul trebuie să fie extrem de strict în cazurile ce privesc un titlu foarte vechi şi onorabil, cum e cel în cauză.

Iezerele întunecate se aţintiră asupra lui Bond precum gurile a două pistoale.

— Acum, că aţi văzut ce aţi venit să vedeţi, tot mai consideraţi că titlul se află sub semnul întrebării?

Aici se afla cel mai mare obstacol.

— Ceea ce am văzut, conte, îmi permite categoric să recomand ca munca să continue. Şi aş spune că şansele noastre de reuşită au sporit foarte mult. Am adus cu mine materialele pentru o primă ciornă a liniei de descendenţă, pe care v-o pot executa în câteva zile. Dar, din păcate, aşa cum spuneam, încă mai există numeroase goluri şi este extrem de important să-l mulţumesc pe Sable Basilisk mai ales cu privire la etapele migrării familiei dumneavoastră din Augsburg în Gdinia. Mi-ar fi de foarte mare ajutor dacă v-aş putea pune întrebări amănunţite cu privire la linia masculină a descendenţei dumneavoastră. Chiar şi detaliile despre tatăl şi bunicul

dumneavoastră ar fi foarte utile. Şi apoi, desigur, ar fi extrem de important dacă aţi putea aloca o zi pentru a mă însoţi la Augsburg, ca să vedeţi dacă scrisul de mână al familiilor Blofeld existente în Arhive, numele lor de botez şi alte detalii de familie trezesc în mintea dumneavoastră amintiri sau legături. Restul va rămâne apoi în seama noastră, la Colegiu. Nu pot aloca mai mult de o săptămână acestei munci, dar vă stau la dispoziţie, dacă doriţi.

Contele se ridică în picioare, urmat imediat de Bond. Acesta se apropie degajat de balustradă şi admiră priveliştea, întrebându-se dacă momeala aceea sulnică va fi înghiţită. Nădăjduia cu disperare că da. Pe parcursul discuţiei ajunsese la o concluzie sigură: între particularităţile înfăţişării contelui nu exista nici măcar una care să nu fi putut fi obţinută prin actorie abilă şi prin cele mai rafinate operaţii faciale şi abdominale aplicate asupra lui Blofeld cel iniţial. Numai la ochi nu se putuse umbla, iar ochii erau mascaţi.

— Credeţi că, prin muncă răbdătoare, chiar şi cu includerea câtorva semne de întrebare acolo unde liniile de legătură sunt obscure, voi primi un *Acte de Notorieté* satisfăcător pentru ministrul justiţiei din Paris?

— Categoric! minţi Bond. Având drept sprijin autoritatea Colegiului.

Zâmbetul cel fix se lărgi abia perceptibil.

— Asta mi-ar aduce o mare satisfacţie, Sir Hilary. *Sunt* contele de Bleuville. Sunt sigur de asta în adâncul inimii, în adâncul sufletului. (Glasul individului trăda o reală fervoare.) Dar sunt hotărât să obţin recunoaşterea oficială a titlului meu. Eşti binevenit să rămâi oaspetele meu şi-ţi voi sta mereu la dispoziţie pentru a te ajuta la cercetările dumitale.

Bond răspunse politicos, dar cu o undă de oboseală, de resemnare:

— Foarte bine, conte. Şi vă mulţumesc. Mă duc să mă apuc de treabă neîntârziat.

Capitolul 12

# Ca prin urechea acului, de două ori

Bond fu condus afară din clădire de un bărbat îmbrăcat în halat alb, cu convenționala mască de tifon alb a laborantului peste jumătatea inferioară a feței. Bond nu încercă să converseze cu el. Pătrunsese cu succes în fortăreață, dar trebuia să continue să umble în vârful degetelor şi să aibă al naibii de multă grijă unde calcă!

Se întoarse în camera lui şi scoase una din colile de hârtie uriaşe, pătrate, cu care fusese dotat. Se aşeză la masă şi scrise cu litere ferme sus, în mijlocul colii: „Guillaume de Bleuville, 1207–1243". În continuare avea de copiat din cărțile şi însemnările sale membrii familiei de Bleuville vreme de cinci sute de ani, împreună cu nevestele şi copiii lor. Asta avea să umple cu fapte obiective impecabile un număr impresionant de pagini. Putea, firește, să întindă corvoada pe trei zile, intercalând-o cu o muncă mai delicată – discuțiile cu Blofeld despre capătul Blofeld al poveştii. Din fericire, existau câțiva Blofeld englezi pe care-i putea introduce în ecuație, ca greutate. Plus nişte Bluefield şi Blumfield. Putea să lanseze nişte iepuri frumuşei care să alerge în direcțiile respective! Şi între aceste activități cretine, va săpa şi va tot săpa misterul a ce mama naibii punea la cale noul Blofeld, noul SPECTRE.

Un lucru era cert: i se cercetaseră deja lucrurile personale. Înainte să plece la discuție intrase în

baie, departe de gaura aceea din tavan ce părea să-l urmărească, şi-şi smulsese vreo şase fire de păr, procedură dureroasă. În timp ce alesese cărţile pe care trebuia să le ia cu el, împrăştiase firele de păr printre celelalte documente şi în paşaport. Firele de păr dispăruseră. Cineva îi cercetase toate cărţile. Se ridică şi se duse la scrin, aparent ca să-şi ia o batistă. Da, tiparele atente în care-şi aranjase lucrurile fuseseră toate perturbate abia perceptibil. Fără pic de emoţie, îşi reluă munca, mulţumind cerului că venise „curat" ca lacrima. Dar, pe Dumnezeu, va trebui să-şi păstreze soliditatea acoperirii! Nu-i plăcea deloc ideea acelei călătorii dus, la vale, pe pârtia de bob!

Bond ajunse până în anul 1350, după care zgomotul de pe verandă începu să-l distragă prea tare. Făcuse oricum o cantitate respectabilă de muncă, ajungând aproape până la capătul colii uriaşe. Îşi propuse să iasă şi să efectueze nişte mici explorări foarte discrete. Voia să se orienteze – sau mai degrabă să-şi confirme orientarea din ajun –, activitate absolut rezonabilă pentru un nou-sosit. Îşi lăsase întredeschisă uşa ce dădea în coridor. Ieşi şi merse la recepţie, unde bărbatul cu jachetă violet era ocupat cu introducerea într-un registru a numelor vizitatorilor din dimineaţa aceea. Răspunse politicos la salutul lui Bond. În stânga ieşirii se afla o magazie de echipamente şi un atelier. Bond intră ca din întâmplare. În dreptul unui banc de lucru se afla unul dintre indivizii cu mutră balcanică, ocupat să prindă în şuruburi o legătură nouă la un schi. Ridică scurt privirea şi-şi văzu mai departe de lucru, în timp ce Bond privea cu aparentă curiozitate şirurile de schiuri sprijinite de perete. Lucrurile se schimbaseră din vremea lui. Legăturile erau mult diferite şi proiectate, pe cât se părea, ca să ţină călcâiul complet lipit de schi. Şi mai erau şi noile mecanisme de desfacere de siguranţă. Multe dintre schiuri erau din metal, iar beţele erau lănci din

club. Coborî mai jos de restaurant, pe zăpada bine bătătorită de paşi, şi se opri printre schiorii din capătul primei zone de lansare a pârtiei Gloria. O placă mare de avizier, având deasupra G-ul şi coroana, anunța GLORIA ABFAHRT!, iar dedesubt: ROT – FREIEFAHRT. GELB – FREIEFAHRT. SCHWARZ – GESPERRT, ceea ce însemna că traseul roşu şi cel galben erau deschise, dar cel negru era închis, probabil din cauza pericolului de avalanşă. Mai jos se afla o hartă metalică pictată ce înfățişa cele trei trasee. Bond o privi îndelung, reflectând că ar putea fi înțelept să-şi întipărească în memorie traseul cel roşu, care era probabil cel mai uşor şi mai popular. Pe hartă se aflau steaguri de marcaj roşii, galbene şi negre şi putea să vadă steagurile propriu-zise fluturând la vale pe coasta muntelui până când traseele, înțesate cu mici siluete mişcătoare, dispăreau spre stânga, pe lângă coasta muntelui şi pe sub cablurile telecabinelor. Traseul roşu părea să continue în zigzag pe sub cablu şi printre puținii piloni înalți, până ajungea la marginea pădurii. De acolo urma o porțiune scurtă prin pădure, până la ultima coborâre uşoară pe pajiştile inferioare ondulatoare şi până la stația de telecabine de jos, dincolo de care se afla principala cale ferată şi apoi şoseaua Pontresina–Samaden. Bond încercă să-şi întipărească în minte toate acestea, după care urmări câteva starturi. Acestea variau, de la plonjonul ca de săgeată al *Kannonen*, starurile, care abordau direct coborârea înfricoşătoare, ghemuiți, cu bețele la subsuoară, până la amatorul obişnuit care frâna de trei, patru ori în coborâre şi la începătorul îngrozit care, cu fundul scos în afară, cobora cu mare dificultate, cu schiurile cruciş ca un plug de zăpadă şi cu ocazionale deplasări drepte, în diagonală, pe panta lucioasă – mici sprinturi elegante care se încheiau de obicei cu câte o prăbuşire nu prea gravă când schiorul ieşea de pe suprafața bătătorită şi intra în zăpada deasă, afânată ce mărginea pârtia lată.

Scena era identică cu mii de altele la care Bond fusese martor în adolescență, când învățase să schieze la vechea şcoală Hannes Schneider din St. Anton, în Arlberg. Ajunsese destul de bun şi-şi câştigase K-ul de aur, dar în acele vremuri, stilul era rudimentar, comparativ cu ceea ce vedea acum la experții ocazionali care coborau în viteză pe lângă el şi se îndepărtau. În prezent, schiurile metalice păreau să alunece mai iute şi mai fidel, comparativ cu cele vechi, din lemn de hicori, cu margini de oțel. Se cerea mai puțină mişcare din umeri, iar arta Wedeln, o uşoară legănare a şoldurilor, era o revelație. Oare era tot atât de eficientă în zăpada adâncă, proaspăt căzută, ca şi pe pârtia bine bătătorită? Bond se îndoia, dar o invidia: era mult mai grațioasă decât vechea postură ghemuită Arlberg. Se întrebă cum s-ar descurca pe pârtia aceea extraordinară. Ştia precis că n-ar îndrăzni să abordeze direct prima coborâre; ar frâna cel puțin de două ori, poate acolo şi acolo. Şi picioarele ar începe să-i tremure după nici cinci minute. Genunchii, gleznele şi încheieturile mâinilor ar începe să-i cedeze. Era *neapărat* să-şi vadă de exercițiile fizice.

Incitat, Bond părăsi scena şi urmă săgețile ce indicau direcția spre PÂRTIA DE BOB EXPRES GLORIA. Aceasta se afla de cealaltă parte a stației de telecabine. Exista o căsuță mică din lemn, căsuța starterului, legată de stație prin fire de telefon, şi sub stația de telecabine se afla un mic „garaj" ce adăpostea săniile mari, pentru mai multe persoane şi pe cele de o singură persoană. Un lanț de care stătea prinsă o tăbliță ce spunea ABFAHRTEN TAGLICH 0900-1100[1] era întins de-a latul gurii largi a canalului de gheață albăstruie ce se curba spre stânga şi apoi dispărea. Exista şi aici o hartă din metal ce prezenta traseul în zigzag al pârtiei, până în vale. Ca semn de respect față de tradițiile



[1] Deschisă zilnic între 09:00 – 11:00 (germ.).

englezeşti în materie de bob, curbele şi pericolele deosebite erau marcate cu denumiri cum ar fi „Dead Man's Leap", „Wizz-Bang Straight", „Battling S", „Hell's Delight", „The Boneshaker"[1], iar porţiunea dreaptă de la final, „Paradise Alley"[2]. Bond vizualiză scena din dimineaţa aceea şi auzi din nou, în minte, ţipătul sfâşietor. Da, moartea aceea purta categoric amprenta vechiului Blofeld.

— Sair Hilary! Sair Hilary!

Scos brusc din gândurile sale, Bond se răsuci pe călcâie. Pe aleea spre club stătea domnişoara Irma Bunt, ţinându-şi strâmb braţele-i scurte.

— Ora prânzului! Prânzul!

— Vin! strigă Bond la rândul lui.

Porni să urce panta spre ea. Observă că, chiar şi pe acei o sută de metri, respiraţia îi deveni superficială şi-şi simţea membrele împovărate. Afurisita de altitudine! Zău că trebuia să se antreneze.

O ajunse din urmă. Femeia părea morocănoasă. Îi spuse că regretă, dar n-a observat cât e ora. Ea nu răspunse nimic, însă ochii gălbui îl cercetară cu o antipatie vie înainte să-i întoarcă spatele şi să-l conducă pe cărare. Bond revăzu dimineaţa. Ce făcuse? Comisese o greşeală? Eh, poate că da. Mai bine să se asigure! Când ajunseră la intrarea în recepţie zise degajat:

— Apropo, *Fraulein* Bunt, adineaori am fost în magazia cu echipament de schi.

Ea se opri şi Bond observă că recepţionerul plecă o idee mai mult capul asupra registrului vizitatorilor.

— Da?

Bond scoase bucata de plastic din buzunar.

— Am găsit exact ceea ce căutam. (Îşi imprimă pe faţă un zâmbet de plăcere nevinovată.) Ca un

[1] Saltul mortului, Drept ca din puşcă, S-ul inamic, Deliciul iadului, Zguduirea oaselor.

[2] Aleea paradisului.

idiot, am uitat să iau cu mine o riglă şi am văzut lucrurile astea pe bancul de lucru. Absolut potrivite, aşa că am împrumutat una. Sper că n-are nimic. Sigur că o voi lăsa aici când plec, dar ştiţi, arborii ăştia genealogici... (Schiţă în aer o serie de linii drepte, descendente.) Trebuie să-i potriveşti într-unul drept. Sper că nu vă deranjează, adăugă cu un zâmbet fermecător. Aveam de gând să mărturisesc cu prima ocazie când vă întâlneam.

Irma Bunt îşi adumbri ochii.

— Nu are nicio importanţă. Pe viitor, de orice aţi avea nevoie, poate că veţi suna şi veţi cere, nu-i aşa? Contele doreşte să aveţi toate înlesnirile. (Făcu un semn.) Acum, dacă veţi vrea să ieşiţi pe terasă, veţi fi condus la masa noastră. Vă voi urma imediat.

Bond intră pe uşa restaurantului. Câteva mese din interior erau ocupate de cei care se săturaseră de soare. Traversă încăperea şi ieşi pe uşile-fereastră acum deschise. Fritz, care părea să fie şeful de sală, veni spre el printre mesele aglomerate. Şi ochii lui erau reci şi ostili. Ridică în mână un meniu şi spuse:

— Vă rog mă urmaţi.

Îl urmă până la masa de lângă balustradă. Ruby şi Violet se aflau deja acolo. Bond simţea aproape că pluteşte de uşurare pentru că avea din nou mâinile curate. Îşi spuse că, trebuie să fie atent, pentru Dumnezeu, să aibă grijă! De astă dată scăpase basma curată. Şi rămăsese cu fâşia de plastic! Oare explicaţia lui sunase suficient de nevinovat, suficient de stupid? Se aşeză şi comandă un cocteil Martini cu votcă dublu, demisec, cu gheaţă şi coajă de lămâie, şi-şi împinse uşor tălpile până lângă ale lui Ruby. Fata nu-şi retrase picioarele, ci zâmbi. Zâmbi şi Violet şi începură să vorbească toţi în acelaşi timp. Ziua deveni dintr-o dată frumoasă.

*Fraulein* Bunt apăru şi-şi ocupă locul. Era din nou manierată.

— Mă bucur din toată inima că veți rămâne la noi o săptămână întreagă, Sair Hilary! V-a plăcut întrevederea cu contele? Nu-i așa că este un om interesant?

— Foarte interesant. Din păcate, discuția noastră a fost prea scurtă și am discutat numai despre disciplina mea. Tânjeam să-i pun întrebări despre munca sa de cercetare. Sper că nu m-a considerat foarte nepoliticos.

Fața Irmei Bunt se întunecă perceptibil.

— Sunt sigură că nu. Contelui nu îi place prea des să discute despre munca lui. Înțelegeți, în aceste domenii științifice specializate există multă invidie și, îmi pare rău să o spun, multă hoție intelectuală. (Zâmbetul colțuros apăru.) Desigur, nu mă refer la dumneavoastră, dragul meu Sair Hilary, ci la savanții mai puțin scrupuloși decât contele, la spionii companiilor de produse chimice. Tocmai de aceea stăm izolați în micul nostru cuib de vulturi de aici. Avem confidențialitate deplină. Chiar și poliția din vale cooperează din plin pentru a ne feri de intruși. Apreciază ce face contele.

— Studierea alergiilor?

— Întocmai.

Șeful de sală, aflat lângă ea, își apropie călcâiele cu o pocnitură sesizabilă și împărți meniurile. Lui Bond i se aduse băutura; luă o înghițitură prelungă și comandă ouă Gloria și o salată verde. Pui pentru Ruby, din nou, friptură rece cu „mormane de cartofi" pentru Violet. Irma Bunt comandă, ca de obicei, brânză de vaci și salată.

— Fetelor, voi nu mâncați decât pui și cartofi? E ceva legat de alergia voastră?

— Păi da, într-un fel, începu Ruby. Cumva, am ajuns pur și simplu să-mi placă la nebunie...

Irma Bunt interveni sever:

— Stai așa, Ruby! Nu discutăm despre tratamente, mai ții minte? Nici măcar cu bunul nostru prieten Sair Hilary. (Făcu un semn cu mâna spre

mesele aglomerate din jurul lor.) O mulțime foarte interesantă, nu sunteți de aceeași părere, Sair Hilary? Toți cei care sunt cineva. Am cam furat grupul internațional de la Gstaad și de la St. Moritz. Acolo se află ducele vostru de Marlborough, cu un grup foarte vesel de tinere. Iar în apropiere, domnul Whitney și lady Daphne Straight. Nu-i așa că e șic? Amândoi sunt schiori excelenți. Iar fata cea frumoasă, cu păr lung și blond, de la masa mare e Ursula Andress, steaua de cinema. Ce bronz minunat are! Și Sir George Dunbar, el are mereu cei mai încântători tovarăși! (Zâmbetul colțuros apăru meteoritic.) Vai, avem nevoie doar de Aga Han și poate de ducele vostru de Kent, și atunci am avea pe toată lumea, chiar toată lumea! Nu e senzațional, pentru primul sezon?

Bond spuse că da. Li se aduse mâncarea. Ouăle comandate de Bond erau delicioase – ouă fierte tari, tăiate bucăți, cu un sos de smântână și caşcaval cu mult muștar englezesc (muștarul englezesc părea să fie cheia specialităților Gloria), gratinate într-un vas de aramă. Bond comentă bucătăria excelentă.

— Mulțumesc, spuse Irma Bunt. Avem în bucătărie trei experți francezi. Bărbații se pricep foarte bine la gătit, nu-i așa?

Bond mai mult simți decât văzu că de masa lor se apropie un bărbat, care veni lângă el. Avea un aer milităros, părea să fie cam de vârsta lui Bond și avea un aer încurcat pe față. Se aplecă ușor în fața doamnelor și-i spuse lui Bond:

— Scuzați-mă, dar v-am văzut numele în registrul vizitatorilor. Sunteți Hilary Bray, nu-i așa?

Lui Bond i se făcu inima cât un purice. Situația aceasta fusese mereu o posibilitate și-și pregătise o eschivă bâjbâită, dar venea în cel mai prost moment posibil, cu afurisita aceea de femeie privind și ascultând!

— Da, eu sunt, zise Bond viguros.

— *Sir* Hilary Bray?

Chipul cel agreabil era şi mai nedumerit. Bond se ridică în picioare şi se plasă cu spatele la masă şi la Irma Bunt.

— Întocmai.

Scoase batista şi-şi suflă nasul, ca să mascheze următoarea întrebare, care putea fi fatală.

— În Lovat Scouts în timpul războiului?

— Ah! exclamă Bond, luându-şi un aer îngrijorat şi coborând glasul în mod adecvat. Vă gândiţi la vărul meu primar. Din Ben Trilleachan. A murit acum şase luni, bietul de el. Eu am moştenit titlul.

Nedumerirea omului dispăru, înlocuită de jale.

— O, Doamne! Îmi pare rău să aud asta. Mi-a fost bun prieten în război. Ciudat! N-am văzut nimic despre asta în *The Times*, şi citesc de fiecare dată rubrica „Naşteri, căsătorii şi decese". Cum s-a întâmplat?

Bond simţea cum i se prelinge transpiraţia pe la subsuori.

— A căzut de pe unul din munţii ăia afurisiţi ai lui! Şi-a frânt gâtul.

— Dumnezeule! Bietul de el! Dar se prostea mereu de unul singur în apropierea vârfurilor. Trebuie să-i scriu lui Jenny neîntârziat! (Îi întinse mâna.) Eh, regret că v-am inoportunat. M-am gândit că e ciudat să-l găsesc pe bătrânul Hilary într-un loc ca ăsta. Ei bine, la revedere şi încă o dată, îmi pare rău!

Omul se depărtă. Cu coada ochiului, Bond îl văzu revenind la o masă cu aer foarte englezesc, ocupată de câţiva bărbaţi şi, evident, de nevestele acestora, cu care începu să vorbească animat. Bond se aşeză, luă paharul cu băutură, îl goli şi reîncepu să mănânce. Femeia stătea cu ochii pe el. Simţind cum îi curge năduşeala pe faţă, îşi scoase batista şi-şi tamponă obrajii.

— Măi să fie, ce cald e aici, la soare! Omul acela era un amic al vărului meu primar. Pe vărul meu îl chema ca pe mine. Ramură colaterală. A murit nu demult, bietul de el. (Se încruntă cu tristeţe.) N-aş

fi putut să-l deosebesc pe omul acela de Adam! Dar avea o înfățișare agreabilă. (Bond privi cu curaj persoanele de la masă.) Cunoașteți pe cineva din grupul lui, *Fraulein* Bunt?

Fără să se uite la grup, domnișoara Bunt zise scurt:

— Nu, nu-i cunosc pe toți cei care vin aici. (Ochii gălbui continuau să-i cerceteze insistent pe ai lui.) Dar ce coincidență curioasă! Semănați mult, dumneavoastră și vărul dumneavoastră?

— O, absolut! replică Bond cu emfază. Ca două picături de apă! Se întâmpla des să fim confundați.

Se uită la grupul de englezi. Slavă Domnului că-și luau lucrurile și se pregăteau de plecare! Nu păreau deosebit de eleganți sau de prosperi. Probabil că stăteau la Pontresina sau, cu un plan special pentru foști ofițeri, la St. Moritz. Grup de schi englezesc tipic. Cu puțin noroc, nu făceau altceva decât să schieze pe marile pârtii din vecinătate, una câte una. Bond analiză modul cum decursese conversația în timp ce li se aduseră cafelele și sporovăi voios cu Ruby, al cărei picior era iarăși lipit de al lui, despre progresele pe care le-a făcut la schi în dimineața aceea.

Hotărî că femeia n-avea cum să fi auzit prea multe, date fiind zăngănitul tacâmurilor și pălăvrăgeala de la mesele înconjurătoare. Dar fusese o încercare la limită – al naibii de la limită. A doua pe ziua respectivă!

Se zisese cu umblatul în vârful degetelor în spatele liniilor inamicului. Atât nu ajungea! Categoric că nu ajungea!

CAPITOLUL 13

# Prințesa Ruby?

„Dragul meu Sable Basilisk,

Am sosit teafăr – cu helicopterul, te rog frumos! – în pitoreasca așezare numită Piz Gloria, la altitudine de 3 000 de metri, undeva, în Engadine. Foarte confortabilă, cu un personal masculin excelent alcătuit din mai multe naționalități și o secretară foarte eficientă a contelui, *Fraulein* Irma Bunt, care-mi spunea că se trage din Munchen.

Am purtat azi-dimineață o discuție foarte profitabilă cu contele, în urma căreia acesta dorește să rămân o săptămână ca să finalizez prima schiță a arborelui său genealogic. Nădăjduiesc sincer că te poți lipsi de mine atâta timp. L-am prevenit pe conte că avem multă muncă pentru noile state ale Commonwealth-ului. El personal, deși e foarte ocupat cu o activitate de cercetare a alergiilor și a cauzelor acestora ce pare foarte altruistă (are aici ca paciente zece fete englezoaice), a fost de acord să mă primească zilnic, în speranța că împreună vom putea umple golul între migrarea familiei de Bleuville din Franța și transferul lor ulterior, sub numele Blofeld, din Augsburg în Gdinia. I-am propus să ne încheiem munca printr-o scurtă vizită la Augsburg, în scopurile pe care le-am discutat cu dumneata, însă deocamdată nu mi-a comunicat decizia sa. Spune-i, te rog, verișoarei mele, Jenny Bray, că s-ar putea să fie căutată de un prieten al

răposatului ei soț, care se pare că a luptat cu el în Lovat Scouts. Azi, în timp ce luam prânzul, omul a venit la mine şi m-a luat drept celălalt Hilary! Ce coincidență!

Condițiile de lucru de aici sunt excelente. Avem o intimitate absolută, feriți de lumea înnebunitoare a schiorilor, iar fetele sunt închise în camerele lor după zece seara, în mod foarte înțelept, pentru a fi ferite de ispita cutreierării şi a bârfei. Par un grup foarte plăcut, adunate din toate colțurile Marii Britanii, dar cam prostuțe!

Acum, chestiunea cea mai interesantă. Contele *nu* are lobii urechilor! Nu-i aşa că e o veste bună? De asemenea, are o înfățişare şi o ținută deosebit de distinsă, cu un păr argintiu bogat şi un zâmbet fermecător. Silueta lui zveltă indică şi ea descendența nobilă. Din păcate, trebuie să poarte lentile de contact verde-închis, din cauza ochilor şubrezi şi a puterii luminii soarelui la această altitudine, iar nasul lui acvilin este stricat de o nară deformată, care aş fi crezut că poate fi reparată uşor prin chirurgia facială. Vorbeşte o engleză impecabilă, cu un ton cadențat şi vesel, şi sunt sigur că ne vom înțelege foarte bine.

Acum, să trec la ale noastre. Mi-ar fi foarte util dacă ai putea să iei legătura cu foştii tipăritori ai Almanahului de Gotha şi să vezi dacă ne pot ajuta cu golurile noastre din descendență. Ar putea să aibă unele piste. Telegrafiază orice lucru util. Dată fiind noua dovadă a lobilor urechilor, sunt foarte încrezător că legătura există. Asta e tot deocamdată.

Al dumitale pentru totdeauna,

Hilary Bray.

P.S. Nu-i spune mamei, căci altfel îşi va face griji pentru siguranța mea printre zăpezile veşnice, dar am avut azi-dimineață un accident urât aici. Un angajat, iugoslav se pare, a alunecat pe

pârtia de bob şi a străbătut-o până la capăt! O afacere cumplită. Se pare că va fi înmormântat mâine la Pontresina. Crezi că ar trebui să trimitem o coroană de flori? H. B."

Bond reciti scrisoarea de mai multe ori. Da, conţinutul ei va da agenţilor însărcinaţi cu operaţiunea „Corona" destule de rumegat. Mai ales aluzia că ar trebui să obţină numele mortului de la registrul stării civile din Pontresina. Şi vorbise puţin despre confuzia cu cei doi Bray, fiind sigur că scrisoarea va fi deschisă la abur şi fotocopiată înainte de a fi trimisă. Firește, indivizii ar putea decide s-o distrugă pur şi simplu. Pentru a împiedica asta, aluzia obscură la Almanahul de Gotha avea să fie foarte utilă. Această sursă de cunoaştere heraldică nu mai fusese menţionată şi precis avea să incite interesul lui Blofeld.

Bond apăsă butonul soneriei, dădu scrisoarea ca să fie trimisă şi se întoarse la treabă; în primă instanţă intră în baie cu fâşia de plastic şi foarfecele în buzunar şi tăie de la capăt două fâşii late de cinci centimetri. Acestea erau suficiente pentru manevra la care le vor folosi el şi, spera, Ruby. Apoi, folosindu-şi prima articulaţie a degetului mare ca reper aproximativ, marcă restul fâşiei de plastic din inci în inci, ca să-şi sprijine minciuna despre riglă, şi se întoarse la masa de lucru şi la următoarea sută de ani a familiei de Bleuville.

Pe la ora cinci, lumina scăzu atât de mult încât trebui să se ridice de la masă; se întinse, pregătindu-se să meargă la întrerupătorul electric aflat lângă uşă. Se mai uită o dată pe fereastră înainte de a o închide. Veranda era complet pustie, iar pernele din cauciuc expandat ale şezlongurilor fuseseră duse deja înăuntru. Dinspre staţia de telecabine venea scârţâitul mecanic care făcuse parte din zgomotele de fundal ale zilei. În ajun, serviciul se închisese în jurul orei cinci, aşa că probabil era timpul ca ultimele două gondole să-şi încheie circuitul dus-întors şi să se oprească peste noapte, fiecare la staţia ei. Închise ferestrele

duble, se duse la termostat şi-l coborî la douăzeci de grade. Era pe punctul de a întinde mâna spre întrerupător când auzi o bătaie foarte slabă în uşă. Spuse pe ton scăzut:

— Intră!

Uşa se deschise şi se închise rapid, dar nu complet, ci rămânând întredeschisă de două degete. Era Ruby. Fata duse degetul la buze şi făcu semn spre baie. Foarte intrigat, Bond o urmă şi închise uşa, apoi aprinse lumina. Fata, îmbujorată, îi şopti implorator:

— O, vă rog să mă iertaţi, Sir Hilary, dar îmi doream atât de mult să vă vorbesc o clipă!

— Nu-i nicio problemă, Ruby. Dar de ce în baie?

— A, nu ştiaţi? Nu, bănuiesc că nu. Ar trebui să fie secret, dar sigur că vă pot spune. Nu veţi spune mai departe, nu-i aşa?

— Fireşte că nu.

— Ei bine, în toate camerele noastre există microfoane. Nu ştiu unde. Dar s-a întâmplat să ne adunăm între noi într-o cameră sau alta, doar ca să bârfim, ştiţi, şi domnişoara Bunt a aflat de fiecare dată. Credem că există şi un sistem de televiziune! (Chicoti.) Ne dezbrăcăm de fiecare dată în baie. E doar aşa, o senzaţie... de parcă ai fi observată tot timpul. Presupun că are ceva de a face cu tratamentul.

— Da, aşa aş crede.

— Ideea, Sir Hilary, e că m-a emoţionat grozav ce aţi spus azi la prânz, cum că domnişoara Bunt ar putea fi ducesă. Chiar e posibil?

— A, da, zise Bond cu afectare.

— Am fost atât de dezamăgită că nu v-am putut spune numele meu de familie! Ştiţi, ştiţi... E Windsor! zise fata, cu ochii mari de emoţie.

— Măi să fie, ce interesant!

— Ştiam că veţi spune asta. Vedeţi, în familia mea s-a discutat mereu că ne înrudim de departe cu familia regală!

— Înţeleg de ce, rosti Bond pe un ton meditativ, judicios. Mi-ar plăcea să fac nişte cercetări. Cum se

numeau părinții tăi? Trebuie să știu mai întâi numele lor.

— George Albert Windsor și Mary Potts. Înseamnă ceva?

— Păi, firește, Albert e important. (Bond se simțea ultimul om.) Știi, regina Victoria a avut un prinț consort, și pe el îl chema Albert.

— Măiculiță!

Ruby duse degetele la gură.

— Dar, firește, toate astea au nevoie de multă muncă. De unde te tragi în Anglia? Unde te-ai născut?

— În Lancashire. Golful Morecambe, de unde vin crevetele. Dar și multe păsări. Știți dumneavoastră.

— Așadar, de asta-ți place atât de mult carnea de pui!

Fata păru surprinsă de remarca lui.

— O, nu! E tocmai invers. Vedeți, eram alergică la găini. Pur și simplu nu le puteam suporta – penele, ciugulitul prostesc, mizeria și mirosul... Le detestam. Ajungea să mănânc carne de pui, că mă umpleam de un fel de urticarie. Era groaznic și, desigur, părinții mei erau furioși pe mine, ei fiind crescători de găini la scară destul de mare, iar eu trebuind teoretic să ajut la curățarea cotețelor – știți, cotețele moderne pentru găini, produse în masă. Și într-o bună zi am văzut o reclamă în ziar, în *Poultry Farmer's Gazette*. Anunțul spunea că oricine suferă de alergie la găini – urma o denumire latinească lungă – poate face cerere pentru o cură de re... de re... pentru o cură la un institut elvețian unde se fac cercetări pe tema asta. Totul plătit și zece lire pe săptămână, bani de buzunar. Cam ca oamenii care merg și fac pe iepurii în locul acela unde se încearcă găsirea unui leac pentru răceală.

— Știu, spuse Bond încurajator.

— Așa că am făcut cerere și mi s-a plătit drumul până la Londra, am făcut cunoștință cu domnișoara Hunt și ea m-a supus la un fel de examen. (Fata chicoti.) Cerul știe cum l-am trecut, pentru că bacalaureatul l-am căzut de două ori! Dar ea a spus că sunt exact

ce vrea Institutul, aşa că am venit aici acum două luni. Nu-i prea rău. Sunt grozav de stricți. Dar contele mi-a vindecat total problema! Acum iubesc pur şi simplu găinile! (În ochii ei apăru dintr-o dată o expresie de transă.) Cred că sunt cele mai frumoase şi mai minunate păsări din lume!

— Măi, asta da treabă! zise Bond, absolut confuz. Să revenim la numele tău. Mă apuc de lucru cu el imediat. Dar cum vom vorbi? Totul pare să fie foarte atent organizat în privința voastră. Cum mă pot întâlni cu tine singură? Unicele locuri sunt camera mea sau a ta.

— Vreți să spuneți *noaptea*?

Ochii albaştri deveniră şi mai mari, de frică, emoție şi evaluare feciorelnică.

— Da, e singura cale.

Bond făcu un pas îndrăzneț spre ea şi o sărută din plin pe buze, apoi o cuprinse în brațe stângace.

— Şi ştii că te consider teribil de atrăgătoare.

— O, Sir Hilary!

Dar fata nu se retrase, ci rămase locului ca o mare păpuşă adorabilă, pasivă, uşor calculată, dorind să fie prințesă.

— Dar cum veți ieşi de aici? Cei de aici sunt teribil de stricți! Un paznic se plimbă periodic pe coridor. (În ochi apăru privirea calculată.) Sigur, e adevărat că stau alături de dumneavoastră, chiar la numărul trei. Dacă am avea o modalitate de a ieşi...

Bond scoase din buzunar una din fâşiile de plastic şi i-o arătă.

— Ştiam că te afli undeva aproape de mine. Instinctul, presupun. [Măgarule!] Am învățat câte ceva în armată. Poți deschide uşile de felul acesta strecurând plasticul ăsta în crăpătura uşii, în fața încuietorii, şi împingând. Face limba să alunece. Poftim, ține-o tu pe asta, eu am alta. Dar ascunde-o. Şi promite-mi că nu vei spune nimănui!

— Oo! Sunteți cineva! Sigur că promit. Dar credeți că există vreo speranță – despre familia Windsor, vreau să spun?

Îl cuprinse cu brațele pe după gât – pe după gâtul vrăjitorului – și ochii mari, albaștri priviră rugător într-ai lui.

— În niciun caz nu trebuie să te bazezi pe asta, spuse Bond cu fermitate, încercând să-și recapete un dram de respect de sine. Dar voi arunca o privire rapidă acum, în cărțile mele. N-avem prea mult timp înainte de cocteiluri. Oricum, vom vedea.

Îi dărui încă un sărut prelung și, recunoscu în sinea lui, de-a dreptul splendid, la care ea răspunse cu o animalitate ce-i salvă cât de cât conștiința.

— Așa, iubito.

Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, până la rotunjimea fundului, căruia îi aplică o pălmuță încurajatoare și care-i sugera să se grăbească.

— Trebuie să te scoatem de aici.

Camera lui era cufundată în beznă. Ascultară la ușă ca doi copii care se joacă de-a ascunsa. În clădire era tăcere. Bond întredeschise ușa, mai aplică fundului fetei o pălmuță și ea dispăru.

Așteptă câteva clipe, apoi aprinse lumina. Camera nevinovată îi zâmbi. Se duse la masă și luă *Dicționarul numelor de familie britanice*. Windsor, Windsor, Windsor... Iată-i! Să vedem... În timp ce stătea aplecat peste paginile tipărite mărunt, o reflecție importantă îi ardea mintea de spion ca o stea căzătoare. În regulă, deci perversiunile sexuale și sexul propriu-zis constituie un risc principal în privința securității. La fel și lăcomia de bani. Dar statutul? Cum rămânea cu acest viciu, cel mai insidios dintre toate, snobismul?

Se făcu ora șase. Bond avea o durere de cap sâcâitoare, cauzată de orele de cercetare a cărților tipărite mărunt și agravată de insuficiența oxigenului la altitudinea aceea ridicată. Avea nevoie să bea un pahar, ba chiar trei! Făcu rapid un duș și se aranjă, sună la sonerie ca să vină „gardianul" și se duse în bar. Doar câteva fete se aflau deja acolo. Violet stătea singură la bar; Bond i se alătură, iar ea păru

bucuroasă că-l vede. Bea un Daiquiri; Bond comandă încă unul, iar pentru el, un coniac mare cu gheață. Luă o înghițitură zdravănă şi lăsă jos paharul bondoc.

— Dumnezeule, ce nevoie aveam de asta! Am muncit ca un rob toată ziua, în timp ce tu ai valsat pe pârtiile de schi, în soare!

— Nu, zău?! (Indignarea scoase la iveală un uşor accent irlandez.) Două prelegeri dimineață, cumplit de plictisitoare, iar în cea mai mare parte a după-amiezei a trebuit să ajung mai la zi cu lecturile. Am rămas rău în urmă!

— Ce fel de lecturi?

— O, chestii de agricultură. (Ochii negri îl priveau precauți.) Ştiți, n-avem voie să vorbim despre tratamentul nostru.

— În regulă, zise Bond vesel, atunci hai să vorbim despre altceva. De unde eşti?

— Din Irlanda. Sudul Irlandei. În apropiere de Shannon.

— Marile ținuturi ale cartofilor, zise Bond la nimereală.

— Da, exact! Înainte îi uram. Nimic de mâncare în afară de cartofi şi singurul subiect de discuție, recoltele de cartofi. Acum tânjesc să mă întorc. Ciudat, nu-i aşa?

— Familia ta va fi mulțumită.

— Ba bine că nu! Şi prietenul meu! El se ocupă de vânzarea cu ridicata. I-am spus că nu mă mărit cu niciun om care are ceva de-a face cu chestiile alea blestemate, murdare, urâte. O să fie grozav de şocat!

— Cum aşa?

— Pentru că am învățat atâtea despre cum să ameliorez cultura. Cele mai recente metode ştiințifice, substanțe chimice şi aşa mai departe.

Duse mâna la gură şi se uită iute în jur, la barman. Ca să vadă dacă i-a auzit cineva spusele inocente? Adoptă un zâmbet de însoțitoare de zbor.

— Spuneți-mi acum la ce-ați lucrat, Sir Hilary.

— O, doar la niște chestiuni de heraldică pentru conte. De genul celor despre care vorbeam la prânz. Mă tem că ți se vor părea cumplit de aride.

— A, nu, nicidecum! M-a interesat foarte tare ce-i spuneați domnișoarei Bunt. Vedeți... (Coborî glasul și vorbi în paharul ridicat în dreptul buzelor.) Mă cheamă O'Neil. Cei din familia O'Neil au fost pe vremuri aproape regi ai Irlandei. Credeți că... (Văzu ceva peste umăr și continuă lin.) Și zău că nu reușesc să-mi aduc umerii suficient de mult în față. Iar când încerc, supracompensez și-mi pierd echilibrul.

— Mă tem că nu știu nimic despre schiat, replică Bond tare.

În oglinda de deasupra barului apăru Irma Bunt.

— A, Sair Hilary! (Îi cercetă fața.) O, da, începeți deja să vă bronzați puțin, nu-i așa? Veniți! Haideți să mergem să ne așezăm. O văd acolo pe biata domnișoară Ruby, singură-singurică.

O urmară supuși. Pe Bond îl amuza micul curent subteran al încălcării regulilor care se petrecea în rândul fetelor – modelul tipic de împotrivire la disciplina strictă și la purtarea de guvernantă a acestei matroane hidoase. Trebuia să fie atent cum îl manevra, chit că se dovedea util. N-avea rost să le aducă pe fete prea mult „de partea lui". Însă trebuia cumva să sape până afla numele de familie și adresele fetelor, poate doar din simplul motiv că nu voia contele ca el să le afle. Să sape! Asta era cuvântul! Ruby va fi săpătoarea lui. Se așeză lângă ea, atingându-i ca din întâmplare umărul cu dosul mâinii.

Se mai comandară băuturi. Coniacul începea să relaxeze tensiunile lui Bond. Durerea de cap se localizase în spatele tâmplei drepte, în loc să-i stăpânească toată țeasta. Propuse voios:

— Vreți să jucăm iarăși jocul?

Se auzi un cor de aprobări. Se aduseră de la bar paharul și șervețelele de hârtie și de astă dată intrară în joc mai multe fete. Bond le împărți țigări și fetele pufniră viguros, înecându-se ocazional cu fumul. Până

şi Irma Bunt părea molipsită de râsetele şi ţipetele de emoţie pe măsură ce pânza de păianjen a hârtiei devenea tot mai fragilă.

— Atenţie! Uşor, Elizabeth! Aiii! Acum ai făcut-o! Şi mai era colţişorul ăsta care era sigur!

Bond se afla lângă ea, dar apoi se aşeză şi propuse ca fetele să joace o dată doar între ele. Se întoarse spre *Fraulein* Bunt.

— Apropo, mi-a trecut prin minte că, dacă am timp, ar putea fi amuzant să cobor cu telecabina şi să fac o vizită în vale. Din discuţia mulţimilor de oameni de azi am dedus că St. Moritz se află de cealaltă parte a văii. N-am fost niciodată acolo şi mi-ar plăcea să văd staţiunea.

— Din păcate, dragul meu Sair Hilary, asta este împotriva regulilor casei. Oaspeţii de aici şi personalul nu au acces la *Seilbahn*. Aceasta este doar pentru turişti. Aici trăim izolaţi. Suntem... cum să mă exprim? O comunicate mică şi dedicată. Respectăm nişte reguli care sunt aproape ca de mănăstire. Este mai bine aşa, nu? Astfel ne putem ocupa în pace de cercetările noastre.

— A, înţeleg perfect, replică Bond cu un zâmbet înţelegător, prietenos. Dar la drept vorbind, eu nu mă consider nici pe departe pacient aici. Nu s-ar putea face o excepţie în cazul meu?

— Cred că aceasta ar fi o greşeală, Sair Hilary. Şi de bună seamă că veţi avea nevoie de tot timpul de care dispuneţi pentru a vă încheia îndatoririle faţă de conte. Nu (era un ordin), mă tem, cu multe scuze, că nu se pune problema să faceţi ceea ce cereţi. (Aruncă o privire la ceas şi bătu din palme.) Fetelor, a sosit ora cinei, strigă ea. Haideţi! Haideţi!

Fusese doar o încercare, pentru a vedea ce formă va îmbrăca răspunsul negativ. Dar în timp ce o urma pe Irma Bunt în sufragerie, Bond avu nevoie de un efort considerabil ca să-şi împiedice pantoful drept să-i administreze acesteia un şut de-a dreptul copios în fundul cel bombat, îmbrăcat în pantaloni strâmţi.

Capitolul 14

# Vise plăcute – coşmar plăcut!

Era ora unsprezece şi în clădire domnea o tăcere mormântală. Arătând respectul cuvenit ochiului din tavan, Bond îşi văzu de rutina cu mersul la baie, băgatul în pat şi stinsul luminii. Aşteptă zece minute, după care se dădu jos din pat şi-şi trase pe el cămaşa şi pantalonii. Pe pipăite, strecură capătul bucăţii de plastic în crăpătura uşii, găsi încuietoarea şi apăsă uşor. Marginea plasticului prinse curbura limbii şi o făcu să alunece în lăcaşul ei. Mai trebui doar să împingă uşor, şi uşa se deschise. Ascultă, cu urechile ciulite ca un animal, apoi scoase cu grijă capul pe uşă. Coridorul pustiu căsca la el. Bond se strecură pe uşă, o închise încet, făcu cei câţiva paşi până la camera numărul trei şi apăsă blând pe clanţă. Înăuntru era întuneric, dar în pat se produse o mişcare. Acum, să evite declicul uşii la închidere! Luă bucata de plastic şi o lipi de încuietoare, ţinând-o în cavitatea limbii, apoi închise uşa centimetru cu centimetru, retrăgând totodată bucata de plastic. Limba intră la locul ei fără zgomot. Dinspre pat se auzi o şoaptă:

– Tu eşti!

– Da, scumpa mea.

Bond se descotorosi de haine şi, presupunând că încăperea are aceeaşi dispunere ca a lui, se duse binişor la pat şi se aşeză pe margine. Din întuneric apăru o mână care-l atinse.

– O, n-ai nimic pe tine!

Prinse mâna şi-şi plimbă degetele pe ea, şoptind:

– Nici tu. Aşa şi trebuie să fie.

Cu binişorul, se întinse pe pat şi-şi aşeză capul pe pernă, lângă al ei. Constată cu un fior de plăcere că fata-i lăsase loc. O sărută, la început cu blândeţe, apoi pătimaş. Corpul ei începu să freamete. Gura ei se supuse buzelor lui, iar când mâna lui stângă îşi începu explorările, ea îl cuprinse în braţe.

— Am să răcesc.

Spunând această minciună, Bond trase cearşaful de sub el şi acoperi cu pânza trupul amândurora. Căldura şi moliciunea corpului ei splendid îi aparţineau acum în totalitate. Se lipi de ea şi-i apăsă încet cu unghiile mâinii stângi abdomenul plat. Pielea de catifea tremură. Fata scoase un mic geamăt, întinse mâna spre a lui şi i-o prinse locului.

— Mă iubeşti puţin?

Întrebarea aceea groaznică! Şopti:

— Cred că eşti cea mai adorabilă şi mai frumoasă fată. Aş vrea să te fi întâlnit mai demult!

Cuvintele răsuflate şi nesincere părură de ajuns: fata îşi retrase mâna cu care o oprise pe a lui.

Părul ei mirosea a iarbă văratică proaspăt cosită, gura ei, a Pepsodent, iar corpul, a pudră Memmen pentru bebeluşi. Afară, o mică adiere de vânt nocturn se stârni şi gemu în apropierea clădirii, oferind un plus de dulceaţă, un plus de căldură, chiar şi o anumită prietenie actului care nu era decât un act de pasiune fizică. În ceea ce-şi făceau unul altuia exista o plăcere reală, iar la sfârşit, când se terminară şi rămaseră liniştiţi unul în braţele celuilalt, Bond ştia, şi ştia că şi fata ştie, că n-au făcut nimic rău, că nu şi-au provocat reciproc niciun rău. După o vreme, Bond şopti în părul ei:

— Ruby!

— Mmm.

— În legătură cu numele tău. În legătură cu familia Windsor. Mă tem că nu există mari speranţe.

— Eh, n-am crezut niciodată cu adevărat. Ştii cum sunt poveştile astea vechi de familie.

— Oricum, n-am aici destule cărţi. Când mă întorc, am să cercetez cum se cuvine. Promit! Va trebui să

pornesc de la familia ta şi să merg spre trecut – arhivele bisericii, cele orăşeneşti şi aşa mai departe. Voi face treaba cum se cuvine şi-ţi voi trimite rezultatul. Un pergament mare, cu foarte mult scris cu litere elegante. Litere italice negre, groase, iar la începutul fiecărui rând, litere colorate. Chiar dacă e posibil să nu-ţi ajute la nimic, poate va fi plăcut să-l ai.

— Ca vechile documente din muzee?

— Exact.

— Mi-ar plăcea.

În mica încăpere se lăsă tăcerea. Respiraţia ei deveni regulată. Bond îşi spuse: „Ce extraordinar! Aici, în vârful acestui munte, despărţit de o goană mortală de cel mai apropiat cătun din vale, în cămăruţa asta au existat pace, linişte, căldură, fericire – multe din ingredientele iubirii. A fost ca şi cum am fi făcut dragoste într-un balon. Care era trăsnitul din secolul al XIX-lea care a înregistrat un pariu într-un club londonez cum că va face dragoste cu o femeie într-un balon?"

Aflat pe punctul de a adormi, Bond se lăsă să alunece pe panta moale, lină. Acolo era minunat. Va fi foarte uşor să se întoarcă în camera lui în orele mici ale dimineţii. Îşi scoase binişor braţul drept de sub fata adormită şi aruncă o privire leneşă la ceasul de la mâna stângă. Cifrele mari, luminoase indicau miezul nopţii.

Abia apucă să se întoarcă pe partea dreaptă, lipit de trupul moale al fetei adormite, când de sub pernă, de sub podea, din adâncul măruntaielor clădirii se auzi soneria imperativă a unui clopot electric cu tonuri adânci, melodioase. Fata se mişcă şi exclamă somnoroasă:

— La naiba!

— Ce-i?

— O, e doar tratamentul. Presupun că e miezul nopţii.

— Da.

— Nu-i acorda nicio atenţie, e doar pentru mine. Îl\u dormi.

Bond o sărută între omoplați, dar nu spuse nimic.

Clopotul tăcuse și în locul lui începu un bâzâit monoton, cam ca zgomotul unui ventilator electric foarte rapid, iar în spatele lui, ticăitul constant al unui fel de metronom: tic – pauză – tac, tic – pauză – tac. Combinația celor două sunete era minunat de liniștitoare. Îți atrăgea irezistibil atenția, dar numai la periferia conștiinței – ca zgomotele nocturne ale copilăriei, ticăitul lent al ceasului din camera copilului, combinat cu sunetele mării sau ale vântului de afară. Și acum, prin cablurile îndepărtate sau de pe caseta despre care Bond era sigur că reprezintă sursa mecanică a tuturor acestor lucruri, se auzi vocea contelui. Vocea avea un timbru scăzut, cântat, un murmur mângâietor și totuși autoritar, și fiecare cuvânt era clar articulat. „Vei dormi." Vocea coborî pe cuvântul „dormi". „Ești obosită și-ți simți membrele ca de plumb." Iarăși cadența coborâtoare pe ultimul cuvânt. „Îți simți brațele grele ca de plumb. Respirația ta e foarte regulată. Respirația ta e regulată ca a unui copil. Ai ochii închiși și pleoapele tale sunt grele ca de plumb. Devii tot mai obosită. Întregul tău corp devine obosit și greu ca plumbul. Ți-e cald și stai comod. Aluneci, aluneci, aluneci în brațele somnului. Patul tău e la fel de moale și pufos ca un cuib. Tu ești moale și somnoroasă ca puii de găină într-un cuib. Un pui de găină mic și drag, pufos și bun de ținut în brațe." Se auziră gângureli păsărești dulci și cloncănituri, un fâlfâit ușor de aripi, murmurul picotitor al mamelor-cloști cu puii lor. Sunetele continuară cam un minut, după care vocea reveni. „Scumpii aceștia mici vor dormi. La fel ca tine, stau comod și sunt somnoroși în cuiburile lor. Îi iubești din toată inima, din toată inima. Iubești toate găinile. Ai vrea să le iei pe toate să-ți fie animale de companie răsfățate. Ai vrea ca ele să crească frumoase și puternice. Ai vrea să nu le atingă niciun rău. Curând te vei întoarce la scumpele tale găini. Curând vei putea să le îngrijești din nou. Curând vei putea să ajuți toate găinile din Anglia. Vei putea să ameliorezi rasa găinilor în

toată Anglia. Asta te va face foarte, foarte fericită. Vei face atât de mult bine, încât asta te va face foarte, foarte fericită. Dar nu vei vorbi despre asta. Nu vei spune nimic despre metodele tale. Acestea vor fi secretul tău, marele tău secret. Oamenii vor încerca să-ți afle taina, dar tu nu vei spune nimic, fiindcă ei ar putea să încerce să-ți ia secretul. Şi atunci nu vei mai putea să-ți faci ncumpele găini fericite, sănătoase şi puternice. Mii, milioane de găini vor deveni mai fericite datorită ție. Aşa că nu vei spune nimic şi-ți vei păstra secretul. Nu vei spune nimic, absolut nimic. Vei ține minte ce spun. Vei ține minte ce spun." Vocea murmurătoare se îndepărta tot mai mult. Gânguritul şi cârâitul dulce al găinilor mască uşor vocea tot mai slabă, apoi se stinseră şi ele şi rămase doar bâzâitul electric şi ticăitul metronomului, tic – pauză – tac.

Ruby dormea adânc. Bond îi prinse încheietura mâinii şi căută pulsul: bătea în cadență perfectă cu metronomul. Sunetul acestuia şi bâzâitul maşinăriei se estompară treptat, până când se reînstăpâni tăcerea mormântală, punctată doar de geamătul slab al vântului nocturn de afară.

Bond oftă adânc. Acum auzise totul! Simți dintr-o dată dorința de a se întoarce în camera lui, ca să reflecteze. Se strecură uşor de sub cearşaf, îşi găsi hainele şi se îmbrăcă. Manipulă încuietoarea fără probleme. Pe coridor nu era nicio mişcare, nu se auzea niciun sunet. Se strecură în camera numărul doi şi închise uşa binişor, apoi intră în baie, închise uşa, aprinse lumina, se aşeză pe capacul toaletei şi-şi cuprinse capul în mâini.

Hipnoză profundă! Asta auzise. Persuadatorul ascuns! Mesajul repetitiv, cântat, introdus în creier cât timp mintea se afla la marginea crepusculară a conştienței. În subconştientul lui Ruby, mesajul va lucra acum singur pe tot parcursul nopții, creându-i, după săptămâni de repetare, un mecanism interior al supunerii față de voce, o supunere tot atât de profundă şi de imperativă ca foamea.

Dar ce mama naibii era cu mesajul? În definitiv, era un mesaj complet inofensiv, chiar demn de laudă, de imprimat în mintea simplă a acestei fete de la țară. Se vindecase de alergie și se va întoarce acasă întru totul capabilă să contribuie la propășirea afacerii cu găini a familiei sale – mai mult decât capabilă: entuziastă, dedicată. Oare-și schimbase lupul părul? Să fi devenit bătrânul infractor un om de bine, potrivit tradiției demodate, sentimentale? Pur și simplu nu putea să creadă una ca asta. Cum rămânea cu numeroasele măsuri de securitate? Cum rămânea cu personalul multirasial care mirosea categoric a SPECTRE? Și cum rămânea cu crima de pe pârtia de bob? Accident? Atât de curând după tentativa individului de a o viola pe fata pe nume Sarah? O coincidență imposibilă! De bună seamă că în spatele acestei fațade benigne, clinice a institutului de cercetare înnebunitor de nevinovat se afla ceva malign! Dar unde? Cum naiba să afle?

Epuizat, Bond se ridică, stinse lumina din baie și se băgă în pat fără zgomot. Gândurile continuară să-i roiască timp de o jumătate de oră sterilă în creierul supraîncălzit, după care, din fericire, adormi.

La ora nouă, când se trezi și deschise larg ferestrele, cerul era acoperit de o pătură de nori cenușie, groasă, uniformă, ce prevestea zăpadă. Înspre Berghaus, vrăbiile și stăncuțele alpine, care trăiau cu firimiturile și resturile de mâncare lăsate în urmă de iubitorii de picnicuri, se roteau agitate în jurul clădirii, aproape de ea – semn sigur de furtună. Vântul se întețise și bătea în rafale aprige, amenințătoare, iar dinspre stația de telecabine nu se auzea niciun uruit de mecanisme active. Gondolele ușoare din aluminiu ar fi fost zgâlțâite prea rău de un vânt atât de puternic, mai ales pe ultima porțiune lungă de cablu care le purta vreo patru sute de metri buni pe deasupra coastei expuse, mai jos de podiș.

Închise fereastra și sună să i se aducă micul dejun. Îi fu adus, însoțit de un bilet de la *Fraulein* Bunt: „Contele vă primește cu plăcere la ora unsprezece. I. B."

Bond mâncă şi apoi se apucă de a treia pagină a arborelui genealogic al familiei de Bleuville. Avea rezultate consistente de arătat, dar asta era partea uşoară. Perspectiva de a-şi croi drum, prin înşelătorii, pe porţiunea Blofeld de istorie nu era prea încurajatoare. Intenţiona să înceapă cu îndrăzneală de la Gdinia şi să meargă în urmă – să-l determine pe bătrânul ticălos să vorbească despre tinereţea şi despre părinţii săi. „Bătrânul ticălos"?! Păi, la naiba, indiferent ce devenise individul după Operaţiunea „Thunderball", nu existau doi Ernst Stavro Blofeld în lume!

Se întâlniră în biroul contelui.

— Bună dimineaţa, Sir Hilary! Sper că ai dormit bine. Vom avea parte de ninsoare, zise contele făcând semn spre fereastră. Va fi o zi bună pentru muncă: fără distrageri.

Bond zâmbi ca de la bărbat la bărbat.

— Trebuie să spun că fetele îmi par o distragere serioasă! Dar foarte fermecătoare. Că veni vorba, ce problemă au? Par cât se poate de sănătoase.

Contele fu luat pe nepregătite.

— Suferă de alergii, Sir Hilary. Alergii incapacitante. În domeniul agricol. Sunt fete de la ţară şi dizabilitatea lor afectează posibilitatea de angajare. Am conceput un tratament al simptomelor şi mă bucur să spun că semnele sunt încurajatoare. Facem mari progrese împreună.

Telefonul de lângă el începu să sune.

— Scuză-mă.

Contele ridică receptorul şi ascultă.

— *Ja. Machen Sie die Verbindung.*[1] (Ascultă iarăşi; Bond studie politicos hârtiile pe care le adusese cu el.) *Zdies de Bleuville... Da... Da... Haraşo!*[2]

Puse receptorul în furcă.

— Scuză-mă, era unul dintre asistenţii mei de cercetare. A fost plecat să cumpere nişte

[1] Faceţi legătura (germ.).

[2] Aici de Bleuville. Da. Da. Mulţumesc! (rus.).

materiale pentru laboratoare. Stația de telecabine e închisă, dar va face un drum special până sus pentru el. Curajos om! Probabil că-i va fi foarte rău, bietul de el.

Lentilele de contact verzi ascundeau orice strop de compasiune pe care l-ar fi putut simți, iar zâmbetul imobil nu arăta niciun dram din respectivul simțământ.

— Acum, dragul meu Sir Hilary, să trecem la treabă.

Bond întinse pe masa de lucru foile mari de hârtie şi urmări generațiile cu degetul, cu mândrie. În comentariile şi întrebările contelui se simțea emoție şi satisfacție.

— Dar e o realizare uriaşă, de-a dreptul uriaşă, dragul meu! Şi spui că se menționează o lance frântă sau o sabie frântă în blazon? Unde a fost acordată?

Bond turui o mulțime de informații despre cucerirea normandă. Sabia frântă fusese probabil acordată ca urmare a unei bătălii. Va fi nevoie de mai multe cercetări, în Londra, pentru a identifica ocazia exactă. În cele din urmă, Bond rulă colile şi-şi scoase carnetul.

— Iar acum, conte, trebuie să începem să mergem în sens invers, de la celălalt capăt. (Îşi luă un ton inchizitorial, autoritar.) Avem data naşterii dumneavoastră, în Gdinia: 28 mai 1908. Da?

— Corect.

— Numele părinților?

— Ernst George Blofeld şi Maria Stavro Michelopoulos.

— Născuți şi ei în Gdinia?

— Da.

— Dar bunicii dumneavoastră?

— Ernst Stefan Blofeld şi Elisabeta Lubomirskaia.

— Hm... deci Ernst e un fel de nume de botez tipic pentru familie?

— Aşa se pare. Şi pe străbunicul meu îl chema tot Ernst.

— E un lucru extrem de important! Vedeți, conte, între membrii familiei Blofeld din Augsburg există nu mai puțin de doi pe nume Ernst!

Până atunci, contele stătuse cu mâinile așezate relaxat pe blocul verde cu foi de sugativă de pe masa de lucru, dar în clipa aceea și le împreună impulsiv și le frământă scurt, înălbindu-și încheieturile degetelor. „Dumnezeule, te-ai molipsit rău de tot!" își zise Bond.

— Și acest lucru e important?

— Foarte. Numele de botez se păstrează în familie, din generație în generație. Le considerăm niște indicii foarte semnificative. Vă mai puteți aminti și altceva, din trecutul și mai îndepărtat? V-ați descurcat bine; am acoperit trei generații. Cu datele pe care vi le voi cere ulterior, am ajuns deja până în jurul anului 1850. Mai avem doar vreo cincizeci de ani și ajungem la Augsburg.

— Nu, rosti contele, cuvântul sunând aproape ca un strigăt de durere. Despre tatăl străbunicului meu nu știu nimic! (Mâinile se frământară pe blocul de sugativă.) Poate, cine știe... Dacă e o problemă de bani... Ar putea fi găsiți oameni, martori... (Mâinile se despărțiră și se întinseră expansiv.) Dragul meu Sir Hilary, dumneata și cu mine suntem oameni de lume. Ne înțelegem unul pe altul. Extrasele din arhive, de la oficiile de stare civilă, de la biserici – lucrurile acestea trebuie să fie absolut autentice?

„Te-am prins, vulpoi bătrân!" Bond spuse afabil, cu o notă ușor conspirativă:

— Nu înțeleg prea bine la ce vă referiți, conte.

Mâinile stăteau iarăși lipite de masa de lucru, fericite. Blofeld îi recunoștea pe cei de același soi cu el.

— Sir Hilary, dumneata ești un om muncitor. Trăiești modest, într-o zonă izolată din Scoția. Poate că viața dumitale ar putea deveni mai ușoară. Poate că există beneficii materiale pe care le dorești – automobile, un iaht, o pensie. Trebuie doar să spui, să rostești o cifră. (Discurile verde-închis sfredeliră ochii modest-evazivi ai lui Bond, țintuindu-i.) Doar puțină

Capitolul 15

# Pericolul sporeşte

Da, era într-adevăr Shaun Campbell! „Hristoase Atotputernic, ce încurcătură!" Biroului Z nu i se comunicase înadins nimic despre misiunea lui Bond. Campbell urmase precis o pistă proprie, probabil urmărindu-l pe rusul care „cumpăra materiale". Tipic pentru genul de încurcătură pe care o poate produce excesul de securitate!

Paznicul principal vorbea iute într-o germană stricată, cu accent slav.

— A fost găsit în compartimentul deschis pentru schiuri din spatele gondolei. Foarte înghețat, dar s-a împotrivit cu putere. A trebuit să fie potolit. Îl urmărea, fără îndoială, pe căpitanul Boris. (Omul îşi luă seama.) Vreau să spun, pe *herr* Graf, oaspetele dumneavoastră din vale. Spune că e turist englez din Zurich. Că n-avea bani ca să plătească drumul. A vrut să vină aici în vizită. A fost percheziționat. Avea la el cinci sute de franci elvețieni. Niciun act de identitate. Zice că-l cheamă Campbell, încheie omul ridicând din umeri.

Auzindu-şi numele, bărbatul de pe podea se mişcă uşor; înălță capul şi privi înnebunit în jur. Fusese bătut rău peste față şi cap cu un pistol sau un box. Îşi pierduse de-a binelea controlul. Dând cu ochii de chipul familiar al lui Bond, păru mai întâi uluit, dar o clipă mai târziu zise răguşit, cu aerul că i-a fost aruncat un colac de salvare:

— Slavă Domnului, James! Spune-le că sunt eu! Spune-le că sunt de la Universal Export! În Zurich!

Ştii doar! Pentru numele lui Dumnezeu, James! Spune-le că sunt în regulă!

Capul îi căzu la loc pe covor. Contele întoarse încet capul spre Bond. Ochii verzi opaci prinseră lumina slabă ce venea pe fereastră şi sclipiră alb. Zâmbetul încordat, realizat pe cale chirurgicală era grotesc de oribil.

— Sir Hilary, îl cunoşti pe acest om?

Bond clătină din cap cu regret. Ştia că pronunță condamnarea la moarte a lui Campbell.

— Nu l-am văzut în viața mea. Bietul amărât! Mie unul îmi pare cu minţile puţin rătăcite. A suferit probabil o comoție cerebrală. Ce-ar fi să-l trimiteți la un spital din vale? Pare a fi într-o stare proastă.

— Dar Universal Export? continuă contele pe un ton catifelat. Îmi face impresia că am mai auzit numele ăsta.

— Ei bine, eu nu, replică Bond cu indiferență. N-am auzit niciodată de el.

Băgă mâna în buzunar după ţigări şi aprinse una cu mâini absolut sigure. Contele se întoarse spre paznici şi rosti încet:

— *Zur Befragungszelle*[1].

Apoi le făcu semn cu capul să plece. Cei doi paznici se aplecară şi-l săltară pe Campbell în picioare, ţinându-l de la subsuori. Capul atârnat se ridică şi se întoarse spre Bond cu o ultimă privire teribilă, imploratoare, apoi omul care era colegul lui Bond fu scos din încăpere şi uşa se închise încet în urma picioarelor sale târâite.

În celula de interogatoriu! Asta putea să însemne un singur lucru: cu metodele moderne, confesiune integrală. „Oare cât timp poate să reziste Campbell? Câte ore mi-au mai rămas?"

— Le-am spus să-l ducă la infirmerie. Va fi bine îngrijit. (Contele se uită de la hârtiile întinse pe masa de lucru la Bond.) Mă tem că această nefericită intruziune mi-a tulburat şirul gândurilor, Sir Hilary, aşa că poate mă veți scuza în dimineața asta?

[1] În celula de interogatoriu (germ.).

— Desigur, desigur! Iar în privința propunerii dumneavoastră, cum că ar trebui să colaborăm ceva mai strâns în vederea intereselor dumneavoastră, pot să vă asigur, conte, că o consider cum nu se poate mai interesantă. Sunt sigur că putem ajunge la un aranjament satisfăcător, zise Bond cu un surâs conspirativ.

— Da? Asta e bine.

Contele își duse mâinile la ceafă, împletindu-și degetele, privi câteva clipe în tavan, apoi se uită iarăși la Bond, meditativ, și rosti pe un ton degajat:

— Presupun, Sir Hilary, că nu aveți niciun fel de legătură cu Serviciul Secret britanic.

Bond râse – un râs reflex, născut din încordare.

— Dumnezeule mare, nu! Nici măcar nu știam că avem așa ceva! Nu s-a terminat cu lucrurile de felul ăsta la sfârșitul războiului? (Chicoti ca pentru sine, cu un amuzament prostesc.) Nu mă prea văd umblând de colo-colo cu o mustață falsă. Nu e câtuși de puțin genul meu de activitate: nu suport mustățile.

Zâmbetul constant al contelui nu părea să împărtășească amuzamentul lui Bond.

— În cazul ăsta te rog să-mi uiți întrebarea, Sir Hilary, zise el cu răceală. Intruziunea acestui om m-a făcut din cale-afară de suspicios. Îmi prețuiesc intimitatea de aici, Sir Hilary. Cercetarea științifică poate fi desfășurată doar într-o atmosferă pașnică.

— Sunt întru totul de acord, replică Bond efuziv, ridicându-se în picioare și adunându-și hârtiile. Iar acum trebuie să mă întorc la propria muncă de cercetare. Tocmai intru în secolul al XIV-lea. Cred că mâine voi avea să vă arăt niște date interesante, conte.

Contele se ridică politicos în picioare, iar Bond ieși și porni pe coridor. Zăbovi, ascultând atent ca să prindă orice sunet. Nu se auzea nimic, dar pe la jumătatea coridorului, una dintre uși era întredeschisă și prin crăpătură răzbătea o lumină roșie ca sângele. „Probabil că am încurcat-o oricum, își spuse Bond. Unde-a mers mia meargă și suta!" Deschise ușa mai tare și băgă capul în cameră. Era

un laborator lung, cu tavan scund, având pe toată lungimea, sub ferestrele oblonite, un banc de lucru acoperit cu plastic. Lumina de un roşu-închis, ca într-o cameră obscură, emana din neoanele plasate mai sus de cornişă. Pe bancul de lucru se aflau o sumedenie de retorte şi eprubete, iar stativele lipite de peretele îndepărtat conţineau nenumărate şiruri de eprubete şi flacoane cu un lichid tulbure. Trei bărbaţi îmbrăcaţi în alb, cu măşti de tifon peste jumătatea inferioară a feţei şi bonete chirurgicale pe cap, munceau absorbiţi. Bond cercetă scena – o scenă dintr-un iad teatral –, îşi retrase capul şi merse mai departe pe coridor, ieşind în furtuna de zăpadă dezlănţuită între timp cu toate forţele. Îşi trase partea de sus a puloverului peste cap şi înaintă viguros pe potecă, spre binecuvântata căldură a clubului. Ajuns acolo, se duse iute în camera lui, închise uşa, intră în baie şi se aşeză pe obişnuitu-i tron de meditaţie, întrebându-se ce Dumnezeu să facă.

Ar fi putut să-l salveze pe Campbell? Ei bine, ar fi putut face o încercare disperată. „A, da, îl cunosc pe omul acesta. E întru totul respectabil. Am lucrat pe vremuri la aceeaşi firmă de export, Universal, în Londra. Arăţi cam rău, bătrâne! Ce naiba s-a întâmplat?" Dar mai bine că nu încercase. Ca acoperire solidă, Universal nu mai era deloc agreată de profesionişti. Fusese folosită prea multă vreme. Toate serviciile secrete din lume o penetraseră între timp. Era evident că Blofeld ştie totul despre ea. Orice încercare de a-l salva pe Campbell n-ar fi făcut decât să-l implice şi pe Bond. Nu avusese de ales; trebuise să-l arunce lupilor. Dacă apuca să-şi vină în fire înainte ca tortura să înceapă cu adevărat, Campbell va înţelege că Bond se află acolo cu un scop, că renegarea sa are o importanţă disperată pentru Bond şi pentru Serviciu. Oare cât timp va avea tăria de a-l acoperi, de a nega că l-a recunoscut cu adevărat? În cel mai bun caz, câteva ore. Dar câte ore? Asta era întrebarea esenţială. Asta, şi cât va dura furtuna. I-ar fi fost imposibil să fugă pe

viscolul acela. Dacă se oprea, ar fi putut avea o şansă – una al naibii de mică, dar mai bună decât alternativele, care, în situaţia în care Campbell vorbea, se reduceau la una singură – moartea, probabil însoţită de urlete.

Bond îşi cercetă armele. Avea la dispoziţie doar propriile mâini şi tălpi, aparatul de ras Gilette şi ceasul de mână, un Rolex Oyster Perpetual greu, cu brăţară metalică extensibilă. Folosite corespunzător, ambele obiecte puteau fi transformate într-un box foarte eficace. Se ridică, scoase lama din aparatul de ras şi-i dădu acestuia drumul în buzunarul pantalonilor. Strecură mânerul între degetul arătător şi cel mijlociu al mâinii stângi, astfel încât suportul lamei să stea lipit de încheieturile degetelor. Da, asta era! Bun. Acum: exista vreun lucru, vreo dovadă pe care ar trebui să încerce s-o ia cu el? Da, trebuia să încerce să obţină numele şi, dacă se putea, adresa mai multor fete, dacă nu a tuturor. Ştia cumva că aceste date sunt vitale. Pentru asta va trebui s-o folosească pe Ruby. Cu mintea plină de planuri de a obţine de la ea aceste informaţii, Bond ieşi din baie, se aşeză la masa de lucru şi trecu la o nouă pagină a familiei de Bleuville. Trebuia cel puţin să se arate în continuare dispus să muncească, fie şi numai pentru ochiul supraveghetor din tavan.

Pe la douăsprezece şi jumătate, Bond auzi cum clanţa e apăsată încet. Ruby se strecură în cameră şi, cu degetul lipit de buze, dispăru în baia lui. Bond aruncă degajat pixul pe masă, se ridică, se întinse şi intră agale după ea. Ochii albaştri ai lui Ruby erau mari şi speriaţi.

— Ai necazuri! şopti ea imperios. *Ce* ai făcut?!

— Nimic, replică Bond pe ton nevinovat. Ce se petrece?

— Ni s-a spus tuturor că n-avem voie să vorbim cu dumneata decât dacă e domnişoara Bunt de faţă. (Duse pumnul la gură, tulburată.) Crezi că au aflat despre *noi*?

— N-au cum, spuse Bond emanând încredere în sine. Cred că ştiu despre ce e vorba. (Cu atâta confuzie în atmosferă, ce importanţă avea o minciună în plus, una liniştitoare?) Azi-dimineaţă, contele mi-a spus că am o influenţă negativă aici, că sunt „perturbator", după cum s-a exprimat el, că vă afectez tratamentul. Mi-a cerut să mă ţin mai la distanţă. Sincer (cât de des apare cuvântul ăsta într-o minciună!), sunt sigur că asta e tot. Păcat, zău! Exceptându-te pe tine – vreau să spun că tu eşti specială –, sunt de părere că sunteţi toate foarte simpatice. Mi-ar fi plăcut să vă ajut pe toate.

— Cum adică, să ne ajuţi?

— Păi cu povestea aceea cu numele de familie. Am vorbit aseară cu Violet şi părea grozav de interesată. Sunt sigur că le-ar fi amuzat şi pe celelalte să li se facă arborele genealogic. Oricine e interesat să afle de unde se trage. Cam aşa cum ne interesează cititul în palmă. (Bond se întrebă cum ar fi agreat Colegiul de Heraldică ideea *asta*!) Oricum, am hotărât să plec naibii de aici. Nu suport să fiu mânat de colo-colo şi să mi se dea ordine în felul ăsta. Drept cine naiba mă iau?! Dar uite ce-am să fac: dacă tu îmi poţi spune numele fetelor, atâtea câte ştii, am să-i fac fiecăreia arborele genealogic şi am să vi-l trimit prin poştă după ce vă întoarceţi în Anglia. Apropo, cât mai aveţi de stat?

— Nu ni s-a spus precis, dar se zvoneşte că încă o săptămână. Cam într-o săptămână trebuie să vină alt lot de fete. Când suntem încete cu munca sau rămânem în urmă cu lecturile, domnişoara Bunt spune că speră că fetele din seria următoare nu vor fi la fel de proaste. Cătea bătrână! Dar, Sir Hilary... (Ochii albaştri se umplură de îngrijorare.) *Cum* ai să pleci? Ştii că suntem practic prizonieri aici!

— A, mă descurc eu cumva, răspunse Bond vag. Pe *mine* nu pot să mă ţină aici împotriva voinţei mele! Dar cum rămâne cu numele, Ruby? Nu crezi că ideea mea le-ar încânta pe fete?

— O, le-ar plăcea la nebunie! Sigur că le ştiu pe toate. Am găsit o mulțime de moduri de a schimba secrete. Dar n-ai să le ții minte. Ai pe ce să scrii?

Bond rupse câteva bucăți de hârtie igienică şi scoase un creion.

— Dă-i drumul!

Fata râse şi începu:

— Păi pe mine şi pe Violet ne ştii. Apoi e Elizabeth Mackinnon. Ea e din Aberdeen. Beryl Morgan, de undeva din Herefordshire. Pearl Tampion, din Devonshire – apropo, ele trei urau pur şi simplu toate felurile de vite, iar acum trăiesc doar cu fripturi! Îți vine să crezi? Trebuie să recunosc, contele e un om minunat!

— Da, într-adevăr.

— Pe urmă e Anne Charter din Canterbury şi Caresse Ventnor de la Centrul Național Ecvestru de Prăsilă, unde-o mai fi şi ăsta – imaginează-ți că lucra acolo şi se umplea de urticarie ori de câte ori se apropia de un cal! Acum nu face decât să viseze la cluburi de călărie şi citeşte tot ce prinde despre Pat Smythe[1]! Şi Denise Robertson...

Lista continuă până când Bond avu datele tuturor celor zece.

— Dar Polly nu-ştiu-cum, cea care a plecat în noiembrie?

— Polly Tasker. Ea era din estul Angliei, nu țin minte de unde anume, dar pot să-i aflu adresa când mă întorc în Anglia. (Îl cuprinse cu brațele de gât.) Sir Hilary, te voi *revedea*, nu-i aşa?

Bond o strânse în brațe şi o sărută.

— Sigur că da, Ruby! Mă poți găsi oricând la Colegiul de Heraldică, pe strada Queen Victoria. Trimite-mi o ilustrată când te întorci. Dar, pentru Dumnezeu, lasă-l pe „Sir"! Eşti iubita mea, îți aduci aminte?

[1] Sportivă britanică medaliată la Olimpiadă la concursurile de călărie cu obstacole.

— O, da, aşa voi face, ăă... Hilary, spuse ea cu fervoare. Şi vei avea grijă – când pleci de-aici vreau să spun, da? Eşti sigur că va fi bine? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, scumpa mea. Doar să nu sufli un cuvinţel despre toate astea. E secretul nostru, bine?

— Sigur că da, scumpul meu. (Se uită la ceas.) O, Doamne! Trebuie să zbor! Mai sunt doar zece minute până la masa de prânz. Poţi face şmecheria cu uşa? N-ar trebui să fie nimeni prin zonă. Personalul are pauza de prânz de la douăsprezece la unu.

În afara oricărei posibile raze vizuale a ochiului din tavan, Bond făcu şmecheria cu uşa, iar fata plecă, după un ultim rămas-bun şoptit. Bond închise încet uşa, oftă adânc, se duse la fereastră şi se uită prin ochiurile de geam încărcate de zăpadă. Afară era o negură ca de iad şi zăpada fină, uscată de pe verandă se învârtejea, închipuind mici fantome, în vântul ce zgâlţâia clădirea. „Te rog, Doamne, fă să se oprească până se înnoptează! Ia să văd, ce echipament îmi trebuie?" Ochelarii de protecţie şi mănuşile erau două articole pe care ar fi putut să le obţină la masa de prânz. Intră din nou în baie şi-şi frecă ochii cu săpun. Îl ustură ca naiba, dar după tratament, ochii albastru-cenuşii apărură injectaţi în mod realist. Mulţumit, Bond sună să vină „paznicul" şi plecă îngândurat spre restaurant.

Când intră pe uşile batante se lăsă tăcerea, urmată de o sporovăială politicoasă, încordată. Perechile de ochi îl urmăriră discret cât traversă încăperea, iar răspunsurile la salutul lui erau rostite pe ton scăzut. Îşi ocupă locul obişnuit, între Ruby şi *Fraulein* Bunt. Părând să nu remarce salutul glacial al acesteia, pocni din degete ca să cheme un chelner şi comandă cocteilul lui obişnuit, martini sec cu votcă. Se întoarse apoi spre *Fraulein* Bunt şi zâmbi ochilor ei bănuitori.

— Dacă sunteţi amabilă, aş avea o rugăminte...

— Da, Sair Hilary. Ce anume?

Bond făcu semn spre ochii săi, care încă mai lăcrimau.

— M-am ales cu problema contelui. Un fel de conjunctivită, presupun. Lumina teribil de puternică de aici. E mai bine azi, desigur, dar strălucirea zăpezii e tot puternică. Şi lucrul la documente... Îmi puteţi obţine o pereche de ochelari de zăpadă? Am nevoie doar să-i împrumut o zi sau două, până mi se obişnuiesc ochii cu lumina. De obicei n-am probleme de felul acesta.

— Da, se poate rezolva. Voi avea grijă să fie puşi în camera dumneavoastră.

Îl chemă pe chelnerul-şef şi-i dădu ordinul în germană. Uitându-se la Bond cu antipatie vădită, individul pocni din călcâie şi spuse:

— *Sofort, gnadiger Fraulein!*[1]

— Şi încă un lucru, te rog frumos, interveni Bond politicos. O butelcuţă cu şnaps, poate. (Se întoarse spre *Fraulein* Bunt.) Am constatat că nu dorm bine aici. Poate că un pahar înainte de culcare m-ar ajuta. Acasă beau unul în fiecare seară – în general whisky. Aici însă aş prefera şnaps. Când eşti în Gloria, te porţi precum glorienii! Ha-ha!

*Fraulein* Bunt îl privi împietrită şi-i spuse scurt chelnerului:

— *In Ordnung!*[2]

Individul luă comanda lui Bond – pate de casă, ouă Gloria şi un platou cu brânzeturi (Bond îşi spuse că ar face bine să-şi burduşească stomacul) –, pocni din călcâie şi plecă. Oare era unul dintre cei care lucraseră în camera de interogatoriu? Bond scrâşni din dinţi neauzit. „Dumnezeu mi-e martor, dacă va fi cazul să-l lovesc pe unul dintre paznici astă-seară, am să-l pocnesc de mama focului, din toate puterile!" Simţind privirea cercetătoare a domnişoarei Bunt, îşi impuse să se relaxeze şi începu o

[1] Imediat, stimată domnişoară! (germ.)

[2] În regulă (germ.).

— Haideți, fetelor!

Bond se ridică, apoi se așeză la loc. Acum era singur în restaurant, exceptându-i pe chelnerii care strângeau de pe mese. Asta voia. Se sculă de la masă și se duse încet la ușă. Afară, pe niște cuiere prinse pe perete, jachetele de exterior și mănușile de schi ale fetelor stăteau agățate într-un șir ordonat. Coridorul era pustiu. Luă cea mai mare pereche de mănuși din piele pe care le văzu de pe cuierul pe care stăteau atârnate de șiretul ce le unea și le băgă sub pulover, apoi se duse agale în recepție. Încăperea era pustie. Ușa ce dădea în magazia cu echipament de schi era deschisă și individul cel morocănos se afla la bancul lui de lucru. Bond intră și făcu de unul singur conversație despre vreme, după care, sub masca unei discuții dezlânate pe tema dacă schiurile metalice sunt sau nu mai periculoase decât cele vechi, din lemn, se plimbă cu mâinile ținute nevinovat în buzunare printre rastelele numerotate de la perete, pe care se aflau schiurile. Majoritatea erau pentru fete. Inutile! Legăturile erau probabil prea mici pentru bocancii lui. Însă lângă ușă stăteau, în lăcașuri nenumerotate, schiurile instructorilor. Cu pleoapele îngustate, Bond le cercetă, măsurând, estimând. Da, perechea de schiuri metalice marca Heads, cu V-ul roșu vopsit pe vârful negru curbat erau cele mai bune. Făceau parte din categoria schiurilor mai rigide, pentru profesioniști, concepute pentru curse. Își aminti că citise undeva că modelul standard tinde să „plutească" la viteze mari. Schiurile alese de el aveau piedică anterioară Attenhofer Flex și piedică laterală Marker. Două curele transversale din piele legate în jurul gleznei și prinse cu cataramă de-a curmezișul tălpii vor avea grijă să nu-și piardă un schi dacă se întâmpla să cadă – ceea ce era sigur că va face.

Bond estimă rapid cât de mult va trebui să ajusteze legăturile ca să i se potrivească pe bocanci, apoi porni spre coridor, spre camera lui.

CAPITOLUL 16

# La vale şi numai la vale

Acum mai rămânea doar să aştepte să treacă orele. Se întrebă când vor termina cu Campbell. Tortura rapidă şi dură se dovedeşte rareori eficientă în cazul unui profesionist, pe lângă faptul că e probabil ca omul să-şi piardă rapid cunoştinţa, devenind atât de ameţit de lovituri încât să ajungă incoerent. Dacă are tărie de spirit, profesionistul poate să întreţină „jocul" ore întregi prin admisiuni minore, relatând poveşti lungi şi încurcate şi ţinându-se de ele. Poveştile de acest fel cer verificare. Fără îndoială, Blofeld avea un om în Zurich şi putea să-l contacteze prin radio, să-i ceară să verifice cutare dată sau adresă, însă şi asta cerea timp. Pe urmă, dacă se dovedea că spusele lui Campbell au fost mincinoase, trebuiau s-o ia de la capăt. În ce-l privea pe Bond şi identitatea lui, totul depindea de modul în care interpretase Campbell motivul prezenţei sale la Clubul Gloria. Precis presupusese, ca urmare a felului brutal în care-l renegase Bond, că e vorba de ceva clandestin, ceva important. Oare va avea iscusinţa de a-l acoperi şi curajul în faţa dispozitivelor electrice şi mecanice care erau precis folosite asupra lui? Putea să spună că atunci când a intrat şi l-a văzut pe Bond, fiind doar pe jumătate conştient, a crezut o clipă că e fratele lui, James Campbell. Sau altă poveste similară. Dacă avea iscusinţa! Dacă avea curajul! Oare avea asupra lui o pilulă letală, poate un nasture de la jacheta de schi sau de la

pantaloni? Bond împinse brutal gândul la o parte: fusese cât pe ce să-şi dorească asta!

Îşi zise că ar fi înţelept din partea lui să presupună că mai are doar câteva ore până să vină după el. N-o vor face decât după ce se dădea stingerea. Dacă ar fi făcut-o înainte, ar fi dat prilejul la prea multe discuţii între fete. Nu, îl vor lua noaptea, iar a doua zi vor răspândi vestea că a plecat la vale cu prima telecabină. Iar el va fi de fapt îngropat adânc în zăpadă sau, mai probabil, lepădat într-o crevasă a gheţarului Piz Languard din apropiere, la mare înălţime, ca să apară la poale, cincizeci de ani mai târziu, decongelat, cu contuzii multiple, dar fără semne distinctive după care să poată fi identificat – o victimă fără nume a zăpezilor veşnice!

Da, trebuia să-şi facă planuri în vederea unei astfel de posibilităţi. Se ridică de la masa la care scrisese automat liste cu membri ai familiei de Bleuville din secolul al XV-lea şi deschise fereastra. Ninsoarea se oprise şi pe cer se vedeau petice albastre. Zăpada de pe pârtia Gloria – un strat de vreo treizeci de centimetri – era probabil perfectă, pufoasă. Venise momentul să înceapă să pregătească totul.

Există sute de cerneluri tainice, însă Bond avea la dispoziţie numai una, cea mai veche din lume: propria urină. Se duse în baie (oare ce credea ochiul sistemului de televiziune cu circuit închis despre sistemul lui digestiv?) cu stiloul, o peniţă curată şi paşaportul său, apoi se aşeză şi se apucă să transcrie pe o pagină albă a paşaportului, de pe bucăţile subţiri de hârtie din buzunar, numele fetelor şi localizarea lor aproximativă, după comitat. Pe pagină nu se vedea nimic, dar dacă era ridicată în faţa unei flăcări, scrisul avea să apară maro. Îşi strecură paşaportul în buzunarul de la spate al pantalonilor. În continuare extrase mănuşile de sub pulover, le încercă şi constată că-i vin bine, fiind doar puţin

strâmte; scoase capacul rezervorului WC-ului şi aşează mănuşile pe braţul flotorului.

Altceva? La început îi va fi cumplit de frig, dar în scurt timp corpul îi va fi scăldat de sudoare. Va trebui să se descurce cu îmbrăcămintea de schi pe care o avea, cu mănuşile, cu ochelarii care-i fuseseră lăsaţi pe masă şi cu butelcuţa plată din sticlă, plină cu şnaps, pe care o va pune într-un buzunar lateral, şi nu în cel de la spate, în caz că ar fi căzut. Ceva cu care să-şi acopere mai bine faţa? Se gândi să folosească o cămaşă de corp şi să taie în ea găuri pentru ochi, dar era sigur că va aluneca de la locul ei, putând să-l orbească. Avea nişte batiste mari, din mătase roşu-închis; îşi va lega una strâns pe faţă, mai jos de ochelari, şi o va arunca dacă-l stânjenea la respirat. Aşa... Asta era tot! Nu mai avea ce altceva să facă sau de ce să se ferească. Restul ţinea de soartă. Bond îşi relaxă mintea, ieşi din baie şi se întoarse la masa de lucru. Se aşeză şi se aplecă asupra hârtiilor, încercând să nu asculte ticăitul tot mai grăbit al ceasului său de mână, încercând să-şi întipărească în minte geografia aproximativă a pârtiei Gloria, pe care o învăţase insuficient de bine de pe harta metalică. Acum era prea târziu ca să meargă să-i mai arunce o privire. Trebuia să şadă locului şi să joace mai departe rolul tigrului fără dinţi!

Cina se dovedi la fel de oribilă ca şi prânzul. Bond se concentră pe îngurgitarea unei cantităţi cât mai mari de whisky şi de mâncare, făcu conversaţie politicoasă şi se prefăcu a nu băga de seamă răceala atmosferei. Apoi apăsă cu căldură piciorul lui Ruby pe sub masă, se scuză sub pretextul muncii şi ieşi demn din încăpere.

Cum se schimbase pentru cină, se simţi uşurat găsindu-şi hainele de schi în grămada pe jumătate îngrijită în care le lăsase. Îşi văzu mai departe de muncă, într-o normalitate absolută: ascuţi creioane, îşi înşiră cărţile, se aplecă asupra hârtiei caroiate. „Simon de Bleuville, 1510–1570. Alphonse de Bleuville,

1546–1580, căsătorit în 1671 cu Mariette d'Escourt, urmaşi: Jean, Françoise, Pierre." Slavă Domnului că se va elibera în curând de toate aiurelile astea!

Nouă şi un sfert, nouă şi jumătate, zece fără un sfert, zece! Bond simţi cum i se adună ghem emoţiile în piept, ca firele de blană înghiţite de pisică. Observă că i s-au umezit palmele, aşa că le şterse de pantaloni. Se ridică, se întinse; intră în baie şi făcu zgomotele corespunzătoare, îşi recuperă mănuşile şi le aşeză pe podeaua băii, chiar lângă uşă. Apoi se întoarse în cameră, dezbrăcat, se băgă în pat şi stinse lumina. Îşi reglă respiraţia într-un ritm constant, iar după zece minute începu să sforăie uşor.

După alte zece minute se strecură afară din pat şi se îmbrăcă în echipamentul de schi, cu infinite precauţii. Îşi recuperă binişor mănuşile din baie, îşi puse ochelarii, ridicându-i mai sus de frunte, îşi legă strâns peste nas batista roşie, băgă şnapsul într-un buzunar, paşaportul în altul, iar la urmă prinse aparatul de ras între degetele mâinii stângi şi transferă ceasul în dreapta, cu brăţara strânsă în palmă şi petrecută peste degete, astfel încât faţa ceasului să-i acopere falangele mijlocii.

James Bond se opri şi-şi inventarie echipamentul. Mănuşile de schi, cu şiretul petrecut pe sub pulover şi prin mâneci, îi atârnau la încheietura mâinilor. Până ieşea afară vor constitui o piedică, dar n-avea ce face. Restul era în regulă. Era pregătit! Se aplecă spre uşă, manipulă încuietoarea cu bucata de plastic şi, rugându-se ca ochiul circuitului TV să fie închis şi să nu înregistreze lumina pătrunsă de pe coridor, ascultă o clipă, după care se strecură afară din cameră.

Dinspre recepţia aflată în stânga venea lumină, ca de obicei. Se îndreptă pe furiş într-acolo, coti centimetru cu centimetru pe după tocul uşii. Da! Paznicul se afla acolo, aplecat asupra unei hârtii care arăta a foaie de pontaj. Avea gâtul expus. Bond dădu drumul aparatului de ras în buzunar şi-şi

înțepeni degetele mâinii stângi în stil comando, transformându-le într-o muchie ucigătoare. Făcu doi pași în încăpere și-și abătu năprasnic mâna asupra cefei expuse. Fața omului lovi blatul mesei cu o bufnitură, săltă și se întoarse pe jumătate spre Bond. Mâna dreaptă a acestuia țâșni și cadranul Rolexului se dezintegră la contactul cu mandibula individului. Corpul lunecă leneș din scaun pe covor și rămase locului, cu picioarele rășchirate, ca în somn. Pleoapele se zbătură și ochii priviră în sus fără să vadă. Bond ocoli masa și se aplecă să verifice bătaia inimii: absentă. Se ridică; individul era cel pe care-l văzuse întorcându-se singur de la capătul pârtiei de bob, în prima dimineață, când avusese loc accidentul lui Bertil. Așa deci! Dreptate dură!

Telefonul de pe masă începu să bâzâie ca o viespe captivă. Bond se uită la el, ridică receptorul și vorbi prin batista ce-i acoperea gura.

— *Ja.*

— *Alles in Ordnung?*

— *Ja.*

— *Also hor zu! Wir kommen fur den Englander in zehn Minuten. Verdasten?*

— *Is'recht.*

— *Also, aufpassen. Ja?*

— *Zu Befehl!*[1]

La celălalt capăt al firului, receptorul fu pus în furcă. Bond avea broboane de sudoare pe față. Slavă Domnului că răspunsese! Așadar, vor veni după el în zece minute! Pe masă se afla o legătură de chei; o înșfăcă și dădu fuga la ușa de la intrare. După trei încercări greșite găsi cheia potrivită. Încercă ușa: o mai ținea închisă doar dispozitivul cu aer comprimat. Sări spre ușa magaziei cu echipament de schi. Neîncuiată! Intră și găsi schiurile pe care și le alese-

[1] — Da. — Totul e în ordine? — Da. — Ascultă! Venim după englez în zece minute. Ai înțeles? — 'Nțeles. — Să ai grijă. Da?! — Am înțeles! (germ.).

se, ajutat de lumina din recepție. Lângă ele se aflau și niște bețe. Scoase cu grijă totul din fanta de lemn, se duse la ușa principală, o deschise, așeză binișor schiurile și bețele în zăpadă, se întoarse la ușă, o încuie pe dinafară și aruncă cheile departe, în zăpadă.

Luna în al treilea pătrar ardea cu flăcări aproape năucitoare și cristalele de zăpadă scânteiau ca un covor din praf de diamante. Acum trebuia să irosească mai multe minute ca să regleze perfect legăturile. Bägă un bocanc în șanțul lăcașului pentru vârf și îngenunche, pipăind după cablul de oțel din spatele călcâiului. Era prea scurt. Calm, fără grabă, ajustă șurubul reglator și încercă din nou. De astă dată era bine. Apăsă încuietoarea de siguranță și simți cum îi fixează ferm bocancul în lăcaș. Veni rândul curelei de siguranță ce trecea pe deasupra bocancului, urmând să țină schiul captiv dacă încuietoarea se desfăcea, ceea ce s-ar fi întâmplat în cazul unei căderi. Începeau să-i înghețe degetele. Vârful curelei numai nu găsea catarama! Un minut întreg irosit! Gata! Acum, aceleași manevre cu schiul celălalt. În cele din urmă, Bond se ridică, își trase mănușile pe mâinile care-l dureau de frig, luă bețele ca niște lănci și se împinse de-a lungul crestei slab conturate ce arăta fostele margini ale cărării care fusese bine bătătorită cu o zi înainte. Totul părea în regulă! Își trase ochelarii pe ochi; vastul peisaj acoperit de ninsoare căpătă tonuri verzui-argintii, de parcă ar fi înotat pe sub apă într-o zi însorită. Schiurile sâsâiau lin pe zăpada afânată. Încercă să-și sporească viteza pe panta descendentă, blândă, folosind mișcarea de schi-fond, pasul alunecat al primilor schiori norvegieni, dar nu reuși. Avea impresia că are călcâiele bocancilor bătute în cuie pe schiuri. Începu să se împingă cât de repede putea cu ajutorul bețelor. „Dumnezeule, ce mai urme trebuie că las – ca niște șine de tramvai!" Imediat ce inamicii reușeau să deschidă ușa de la intrare, îi vor porni pe urme și cu siguranță că instructorul cel

mai rapid îl putea prinde cu uşurinţă, dacă nu obţinea un avans bun! Fiecare minut, fiecare secundă conta. Trecu pe lângă conturul întunecat al staţiei de telecabine şi pe lângă hotelul-restaurant. Iată capătul pârtiei Gloria, cu tăbliţele de lângă ea acoperite complet de zăpadă! Fără să se oprească, Bond se îndreptă direct către pârtie şi trecu de marginea ei.

Prima coborâre verticală trezea o încântare vecină cu spaima. Adoptă poziţia Arlberg ghemuită pe care o învăţase de mult, cu mâinile în faţa bocancilor, şi-şi dădu drumul. Schiurile sale erau depărtate urât, la vreo cincisprezece centimetri unul de altul. Profesionistul pe care-l privise coborâse cu bocancii lipiţi, de parcă ar fi avut un singur schi. Dar nu era momentul să se preocupe de stil, chiar dacă ar fi fost capabil să-l reproducă. Mai presus de orice altceva, trebuia să rămână la verticală!

Viteza lui Bond deveni înfricoşătoare, însă stratul gros şi pufos de zăpadă rece, afânată, îi dădu suficientă încredere ca să încerce o întoarcere paralelă. La viteza aceea se cerea doar o rotire minimă a umerilor – greutatea pe schiul stâng; se răsuci şi-şi menţinu poziţia, muchia dreaptă a fiecărui schi înfigându-se în pantă şi împroşcând un jet de cristale de zăpadă luminate de lună. Bucuria vitezei, a tehnicii şi a stăpânirii zăpezii îl făcu să uite pe moment primejdia. Se îndreptă şi aproape că plonjă în următoarea întoarcere, de astă dată către stânga, lăsând în urmă un S mare pe zăpada virgină. Acum îşi putea permite să alunece direct la vale, până la cotitura strânsă spre stânga, ocolind coasta. Îşi îndreptă schiurile în jos şi simţi un real extaz lansându-se ca un glonţ negru pe panta uriaşă, cu o înclinaţie de 45 grade. Acum, cotitura spre stânga. Văzu grupul de trei steaguri – negru, roşu şi galben – atârnând inerte, cu culorile încurcate de lumina lunii. Acolo va trebui să se oprească şi să facă puţină recunoaştere pentru porţiunea următoare. Cu puţin înainte de cotitura cea mare exista o

mică pantă ascendentă. Bond o luă cu viteză, simți cum i se desprind schiurile de pământ la capătul ei, împunse zăpada cu bățul stâng pentru un imbold în plus şi-şi aruncă schiurile, umărul drept şi şoldurile spre stânga. Aterizâ într-un jet de zăpadă, complet nemişcat. Era de-a dreptul încântat de sine însuşi: o Cristiană în salt e o manevră de efect şi deloc uşor de executat în viteză. „Aş vrea să fi fost aici Fuchs, fostul meu profesor, ca s-o vadă!"

Acum se afla pe coasta muntelui. Mult deasupra lui, cablurile argintii ale telecabinei coborau într-o buclă mare spre linia îndepărtată, întunecată a marginii pădurii, unde lumina lunii făcea să scânteieze pilonul zvelt. Bond îşi aminti că urma o serie de zigzaguri ample, mai mult sau mai puțin sub cabluri. Dacă pârtia ar fi fost bătătorită, i-ar fi venit uşor, însă zăpada proaspătă făcea fiecare pantă descendentă să pară atrăgătoare. Îşi ridică ochelarii, ca să vadă dacă poate depista un steag. Da, exista unul la vale, în stânga. Îşi spuse că va descrie câteva S-uri pe următoarea pantă şi apoi se va îndrepta spre steag.

În clipa când îşi coborî ochelarii şi prinse bine beţele în mâini se întâmplară două lucruri. Mai întâi răsună un bubuit adânc, venit de sus, din vârful muntelui, şi o flacără mică, tremurătoare, se lansă în sus pe cer, deasupra lui. La capătul traiectoriei parabolice, flacăra se opri, se auzi o trosnitură puternică şi racheta de semnalizare cu magneziu, agățată de o paraşută, îşi începu coborârea clătinată, anihilând umbrele negre din adâncituri şi transformând întunericul într-o lumină diurnă, hidoasă. O nouă rachetă de semnalizare şi apoi încă una țâşniră pe cer, luminând fiecare cotlon al coastei muntelui.

Simultan, cablurile aflate mult deasupra lui începură să vibreze! Inamicul trimitea o telecabină după el!

Bond înjură în cutele ude ale batistei de mătase şi se puse în mişcare. În curând va apărea un om pe urmele lui – probabil înarmat cu pistol!

Parcurse a doua porțiune a pârtiei cu mai multă grijă decât pe prima, ajunse la al doilea steag, coti în dreptul lui şi porni pe panta abruptă, pregătindu-se pentru seria de S-uri înlănțuite pe sub cabluri. Oare cu ce viteză se deplasau blestematele de gondole? Cincisprezece, douăzeci şi cinci, treizeci de kilometri la oră? Sistemul de pe Gloria era de ultimă generație, aşa că probabil era şi cel mai rapid. Nu citise undeva că telecabina dintre Arosa şi Weisshorn mergea cu patruzeci la oră? Chiar pe când se lansa în primul S, vibrația cablului de deasupra lui se modifică preț de câteva clipe, apoi reveni la scârțâitul obişnuit. Gondola trecuse de primul pilon! Pe Bond începeau să-l doară genunchii – punctul vulnerabil al tuturor schiorilor. Îşi reduse amplitudinea S-urilor, îşi iuți coborârea, dar tot simțea sub schiuri făgaşele adâncite ale pârtiei aproape la fiecare întoarcere. Oare acolo, în stânga, departe, era un steag? Rachetele cu magneziu se legănau mai jos, aproape deasupra lui. Da. Părea în regulă. Încă două S-uri, după care se va lansa transversal spre steag.

Ceva lovi pământul cu o pârâitură teribilă, într-o arteziană de zăpadă, în dreapta lui! Încă una în stânga! Aveau un aruncător de grenade în telecabină! Primele două îl încadraseră. Oare a treia îl va nimeri direct? Aproape înainte să-i treacă fulgerător întrebarea prin minte se produse o explozie teribilă chiar în fața lui şi se trezi propulsat înainte, pieziş, într-o învălmăşeală de schiuri şi bețe.

Bond se ridică binişor în picioare, icnind şi scuipând zăpadă. Una din legături i se desfăcuse. Degetele lui tremurătoare găsiră închizătoarea şi o fixară iarăşi strâns. Alt trosnet puternic, dar la douăzeci de metri mai încolo. Trebuia neapărat să se depărteze de linia de tragere a blestematei de telecabine! „Steagul din stânga! îşi zise el febril. Trebuie să traversez acum." Se orientă vag pe panta abruptă şi se lansă.

Capitolul 17

# Zăpadă însângerată

Era un teren înşelător, vălurit. Rachetele cu magneziu coborâseră şi mai mult şi proiectau petice urâte de umbră neagră, oricare dintre ele putând fi o mică râpă. Bond trebuia să se oprească la fiecare şi de fiecare dată, cristiana bruscă îi zdruncina picioarele şi gleznele. Reuşi totuşi să traverseze fără să cadă şi se opri lângă steag, gâfâind. Se uită în urmă: gondola se oprise. Pasagerii puteau să comunice cu staţia de sus şi cu cea de jos prin telefon, dar de ce se oprise? Ca pentru a-i răspunde, din cabina din faţă ţâşniră vesel nişte flăcări albastre – numai că nu auzi niciun glonţ. Gondola se legăna precis pe cablu. O clipă mai târziu însă începu un tir mai rapid, de sus, de deasupra lui, din două puncte, undeva în apropierea primului steag, şi zăpada fu împroşcată elegant în urma sa. Aşadar, instructorii porniseră în sfârşit pe urmele lui! Căzătura îl costase câteva minute. Oare cât avans avea? Cu siguranţă mai puţin de zece minute. Un glonţ îi ricoşă de unul dintre schiuri şi porni mai departe la vale. Bond îşi umplu pentru ultima oară plămânii cu aer şi se puse din nou în mişcare, tot spre stânga, depărtându-se de traseul telecabinei, către următorul steag – un punct îndepărtat la marginea umbrei proiectate de marele vârf al Piz Gloria, asemănător cu Matterhornul, ce ţâşnea spre cerul înstelat cu o măreţie cumplită.

Se părea că traseul îl va duce periculos de aproape de poalele piscului. Ceva, o amintire măruntă, îi sâcâia mintea. Ce să fi fost? Ceva neplăcut. Da,

Dumnezeule! Ultimul steag: fusese negru! Se afla pe traseul negru, cel închis din cauza pericolului de avalanşă! Dumnezeule! „Eh, de data asta chiar am încurcat-o." N-avea timp să încerce să se întoarcă pe traseu roşu şi oricum, cel roşu avea o porţiune mai lungă aproape de cabluri. Va trebui pur şi simplu să-şi încerce norocul. Şi ce mai moment să-şi încerce norocul, tocmai după o ninsoare abundentă şi cu atâtea detunături care s-o disloce! Când exista pericolul de avalanşă, ghizii interziceau chiar şi vorbirea obişnuită! Ei bine, la naiba! Bond se lansă mai departe pe marea pantă fără marcaj, ajunse la steag şi-l depistă pe următorul, departe, pe coasta muntelui, spre marginea pădurii. Prea abrupt ca să coboare direct! Va trebui să se deplaseze în S-uri.

Şi atunci ticăloşii aleseră să mai lanseze trei rachete de semnalizare, urmate de un şuvoi de rachete felurite care explodară frumos printre stele. Sigur că da! Strălucită idee! Manevra era probabil în beneficiul privitorilor din vale, care puteau să-şi pună întrebări în legătură cu exploziile misterioase din vârful muntelui. Ei bine, pe munte avea loc o petrecere, se sărbătorea ceva. Bogătaşii se distrează pe cinste, zău! Şi atunci, Bond îşi aminti: sigur că da! Era Ajunul Crăciunului! „Sculaţi, gazde, nu dormiţi..." Schiurile lui sâsâiau ca acompaniament în timp ce cobora iute în zigzag panta acoperită de zăpadă nouă, frumoasă. Crăciun cu zăpadă! Ei bine, chiar că-şi făcuse rost de aşa ceva!

Şi atunci auzi, de sus, de deasupra lui, cel mai temut din toate zgomotele în Alpi, la mare altitudine – trosnetul reverberant, bubuitor! Atuul suprem! Avalanşă!

Pământul se zgudui violent sub schiurile lui şi uruitul tot mai puternic cobora spre el ca zgomotul unui tren expres ce străbate mugind o sută de tuneluri. „Dumnezeule atotputernic, de data asta chiar am sfeclit-o! Ce spunea regula? Îndreaptă schiurile cu vârful spre vale! Încearcă să întreci avalanşa!"

Bond îşi orientă schiurile spre vale, spre marginea copacilor, se lăsă în urâta-i poziţie ghemuită şi se lansă în spaţiul alb ca din puşcă, cu schiurile urlând.

„Dă-i înainte, ticălosule! Întinde-ţi mâinile mult în faţă!" Curentul stârnit de viteza deplasării lui se acumula, transformându-se într-un zid mare, în faţa lui, încercând să-l dezechilibreze. În spate, mugetul gigantic al muntelui părea să sporească. Alte trosnete, mai reduse, răsunau sus, printre stâncile răzleţe. Tot blestematul de munte se punea în mişcare! Dacă ajungea la marginea pădurii înaintea masei imense de zăpadă pornită la vale, ce alinare va găsi acolo? De bună seamă, nu protecţie, decât după ce ajungea în inima pădurii. Avalanşa va doborî brazii ca pe nişte chibrituri pe primii o sută de metri. Folosindu-şi creierul, Bond coti uşor la stânga. Deschizătura, spărtura între copaci a pistei negre se afla cu siguranţă undeva mai jos de ultimul steag pe care-l ţintise. Dacă nu, era mort!

Coborârea nebunească drept la vale se apropia de final. Copacii se apropiau de el cu iuţeală. Exista o spărtură în afurisitul lor de şir negru? Da! Dar mai spre stânga. Bond coti, reducându-şi recunoscător viteza, însă cu urechile ciulite ca să estimeze distanţa ce-l despărţea de tunetul aflat în urma lui. Nu putea fi prea mare. Tremurul pământului crescuse mult şi ştia că o cantitate mare de zăpadă va găsi la rândul ei golul dintre copaci, se va revărsa prin el şi-l va urmări chiar şi acolo! Da! Iată steagul! Bond se lansă într-o cristiană spre dreapta chiar în clipa când auzi, în stânga sa, primii copaci căzând cu zgomotul a sute de pocnitori monstruoase – pocnitori de Crăciun! Bond se azvârli drept prin luminişul lat şi alb dintre copaci. Dar auzul îi spunea că pierde! Zgomotul prăbuşirii copacilor se apropia. Prima creastă de spumă a valului alb nu putea fi prea departe în spatele lui. Ce-i de făcut când loveşte avalanşa? Exista o singură regulă: du-ţi mâinile la bocanci şi prinde-te de glezne. Apoi, dacă erai îngropat, aveai o oarecare speranţă de

a-ți desface schiurile şi de a reuşi, eventual, să-ți sapi drum spre suprafață – asta, dacă ştiai, în mormântul tău alb, care e direcția spre suprafață! Dacă nu puteai să cazi ca o minge, sfârşeai imobil, o încâlceală de bețe şi schiuri în cele mai bizare unghiuri, îngropată sub zăpadă. Slavă Domnului: începea să se vadă deschizătura de la capătul luminişului, scânteierea ultimelor câmpuri cu pantă blândă dinaintea liniei de final! Mugetul pârâitor din spatele lui creştea în intensitate! Oare cât de înalt va fi zidul de zăpadă? Cincisprezece metri? Treizeci?

Bond ajunse la capătul luminişului şi se lansă într-o cristiană spre dreapta. Era ultima lui speranță: să ajungă dincolo de centura lată a copacilor şi să se roage ca avalanşa să nu-i cosească pe toți. A rămâne în calea monstrului urlător din spatele lui ar fi însemnat sinucidere!

Cristiana îi reuşi, numai că schiul drept i se prinse într-o rădăcină sau un lăstar şi Bond se simți propulsat în aer. Aterizâ cu o bubuitură şi rămase locului icnit, cu plămânii complet goliți de aer. Acum s-a zis cu el! Nu mai avea nici măcar atâta putere cât să-şi prindă gleznele cu mâinile! O rafală uriaşă de vânt îl izbi şi un mic viscol îl acoperi cu zăpadă. Pământul se zguduia nebuneşte şi mugetul adânc îi umplea auzul. O clipă mai târziu trecu pe lângă el şi lăsă locul unui uruit lent, greoi. Bond îşi scutură zăpada de pe față şi se ridică în picioare cu mişcări nesigure; legăturile ambelor schiuri se lărgiseră şi-şi pierduse ochelarii. La o aruncătură de băț, un mare torent de zăpadă, înalt de vreo şase metri, se revărsa maiestuos din pădure la vale, peste pajişti. Avangarda lui mult mai înaltă, rostogolitoare, ce azvârlea în jur bulgări uriaşi de zăpadă, ajunsese deja la o sută de metri în față şi continua să înainteze cu repeziciune. Dar locul unde se afla Bond era acum tăcut şi paşnic, cu excepția trosnetelor ca de mitralieră ale copacilor ce se rupeau în pădurea care-l protejase la final. Trosnetele se apropiau! N-avea timp de pierdut! Însă Bond îşi scoase o

mănuşă îmbibată de apă şi băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Niciodată n-avusese mai mare nevoie de un pahar de tărie ca în clipa aceea! Înclină butelcuţa şi şi-o goli pe gât, după care o aruncă. „Crăciun fericit!" îşi zise în sinea lui, apoi se aplecă să vadă de legăturile schiurilor.

Se ridică în picioare, cam ameţit, dar cu minunatul foc molcom al Enzianului în stomac şi porni pe ultima porţiune de drum, un kilometru şi jumătate de coborâre directă peste pajişti, spre dreapta, îndepărtându-se de râul de zăpadă ce continua să se reverse cu putere. Drăcie! La capătul pajiştilor exista un gard! Va trebui să folosească ieşirea normală a pistelor, aflată alături de staţia de telecabine. Părea în regulă. Nu se vedea nici urmă de gondolă, dar acum putea auzi vibraţia cablurilor. Oare gondola pornită la vale făcea cale întoarsă spre Piz Gloria, presupunând că fusese omorât de avalanşă? În curtea staţiei de telecabine se găsea o berlină mare, neagră şi în clădire erau lumini aprinse, dar alte semne de viaţă nu se vedeau. Ei bine, asta era singura sa cale de a ieşi de pe pistă şi de a ajunge pe şoseaua care-i era obiectivul. Bond se lansă într-o alunecare uşoară la vale, odihnindu-şi membrele, recăpătându-şi respiraţia normală.

Detunătura stridentă a unui pistol de calibru mare şi zgomotul înfundat al glonţului înfipt în zăpadă, lângă el îl făcură să se adune. Se răsuci într-o parte şi privi iute în sus, spre dreapta, de unde venise împuşcătura. Arma scuipă iarăşi flăcări. Un om pe schiuri venea repede după el. Unul dintre instructori! Sigur că da! Venise precis pe traseul roşu. Oare celălalt îl urmărise pe traseul negru? Spera din toată inima că da. Cu un oftat adânc de mânie, îşi spori viteza cât putu, ghemuindu-se mult şi răsucindu-se ocazional în lateral, ca să-l împiedice pe individ să ţinteas-că. Împuşcăturile izolate continuau. Întrecerea între cei doi pentru a ajunge la capătul pistei avea să fie foarte strânsă!

Bond studie punctul terminus, de care se apropia rapid. Exista un spațiu lat în gard, prin care să poată trece schiorii, o parcare mare în fața stației de telecabine şi apoi taluzul scund ce apăra linia principală a Rhatische Bahn spre Pontresina şi Trecătoarea Bernina. De cealaltă parte a căii ferate, taluzul feroviar cobora spre şoseaua ce ducea de la Pontresina la Samaden, unde se intersecta cu cea spre St. Moritz, intersecția fiind la vreo trei kilometri în josul văii.

O nouă împuşcătură răscoli zăpada în fața lui. În total, şase gloanțe trase. Dacă avea noroc, pistolul individului era gol, dar asta nu-l ajuta prea mult. Nu mai avea vlagă pentru o bătaie.

O mare revărsare de lumină puternică apăru pe linia ferată, urcând, şi înainte s-o ascundă stația de telecabine, Bond identifică un tren expres şi reuşi să audă vag duduitul locomotivei diesel electrice. Dumnezeule, trenul va trece pe lângă stația de telecabine cam tot atunci când el voia să traverseze şinele! Oare va reuşi s-o facă – să alerge pe taluzul scund şi să treacă dincolo de el şi de şine înaintea sosirii trenului? Era singura lui speranță! Îşi făcu vânt cu bețele, ca să obțină un plus de viteză. Drăcie! Din maşina neagră ieşise un bărbat care se lăsă pe vine, țintind cu pistolul. Bond se răsuci, apoi se mai răsuci o dată în timp ce din mâna individului țâşniră flăcări scurte, dar acum Bond ajunsese lângă el. Împunse cu putere cu capătul ascuțit al bățului de schi şi-l simți cum pătrunde prin haine. Omul scoase un țipăt şi căzu. Instructorul, aflat acum la doar câțiva metri în urmă, răcni ceva. Ochiul cel mare şi galben al locomotivei strălucea cu putere pe şine şi Bond zări cu coada ochiului, dedesubtul farurilor, uriaşa apărătoare roşie de zăpadă ce împingea zăpada proaspătă spre dreapta şi spre stânga locomotivei în două aripi albe. Acum! Țâşni ca o năluca prin parcare, îndreptându-se direct spre movila taluzului, iar când o atinse îşi înfipse ambele bețe în pământ, ca să-şi ridice schiurile de la sol, şi se azvârli înainte prin aer. Întrezări

scurt şinele de oţel sub el, înregistră un duduit teribil în urechi şi un urlet feroce al sirenei trenului, la doar câţiva metri de el. Apoi se prăbuşi pe şoseaua acoperită de gheaţă, încercă să se oprească, dar nu reuşi; cu un derapaj grozav, se izbi de peretele tare de zăpadă aflat de partea cealaltă. În aceeaşi clipă se auzi din spatele lui un ţipăt teribil, un trosnet puternic de lemn rupt şi scârţâitul frânelor trenuluiSimultan, zăpada pulverizată de apărătoarea locomotivei, care ajunsese acum la Bond, se făcu roz!

Bond îşi şterse o parte din zăpadă de pe faţă, se uită la ea şi i se întoarse stomacul pe dos. Dumnezeule! Individul încercase să-l urmeze, sărise prea târziu sau greşit şi fusese prins de lamele ucigătoare ale apărătoarei de zăpadă! Carne tocată! Bond luă un pumn de zăpadă de pe mal şi-şi şterse cu ea faţa şi părul, apoi mai luă un pumn şi-şi frecă puloverul. Îşi dădu seama dintr-o dată că mai sus de el, în trenul puternic luminat, oamenii coborau geamurile. Alţii coborâseră pe linie. Bond se adună şi porni anevoie pe gheaţa neagră a şoselei, urmat de strigăte – ţipetele mânioase ale cetăţenilor elveţieni. Îşi orientă schiurile puţin pieziş faţă de curbura drumului şi merse mai departe. În faţă, departe, în albia neagră a şoselei, vedea cu ochii minţii uriaşa elice roşie rotindu-se, absorbindu-l în vârtejul ei de oţel. Aflat aproape în stare de delir, lunecă mai departe spre vârtejul cel însângerat şi ademenitor.

Ajuns la stadiul de automat cu faţă cenuşie, Bond reuşi cumva să rămână la verticală de-a lungul celor trei kilometri de schi-fond înşelător, pe panta blândă ce ducea la Samaden. O dată, o maşină aflată în trecere, cu lanţurile de zăpadă zăngănind, îl obligase să intre în nămeţii de zăpadă de la margine. Se sprijini de zăpada moale şi alinătoare preţ de câteva clipe, cu respiraţia întretăiată de suspine, apoi îşi impuse să meargă mai departe. Ajunsese atât de departe, se descurcase atât de bine! Mai avea doar câteva sute de metri până la luminile scumpului, împrăştiatului

paradis cu oameni şi adăpost! Turla zveltă a bisericii satului era luminată de reflectoare, iar la stânga grupului de case cu beculeţe pâlpâitoare se afla un mare lac de lumină caldă. Prin aerul geros, neclintit, se auzeau acordurile unui vals. Patinoarul! Un bal al patinatorilor în Ajunul Crăciunului! Acela era locul potrivit pentru el! Mulţimi de oameni! Veselie! Confuzie! Un loc în care să se piardă de dubla vânătoare pornită pe urmele lui – din partea SPECTRE şi a poliţiei elveţiene, hoţii şi vardiştii mână-n mână!

Schiurile lui Bond loviră o grămadă de bălegar rămas în urma vreunei sănii sărbătoreşti. Plonjă ca beat în zidul de zăpadă de la marginea drumului şi se îndreptă, înjurând fără vlagă. „Haide! Adună-te! Ia-ţi un aer respectabil! Eh, de fapt nu trebuie să arăţi *prea* respectabil. În definitiv, e Ajunul Crăciunului!" Apărură primele case. Zarva muzicii la acordeon, delirant de nostalgică, se revărsa dintr-un han cu o placă frumoasă de fier deasupra uşii. Acum urma o porţiune de drum sinuoasă, la deal – drumul spre St. Moritz. Bond o parcurse cu paşi măsuraţi, înfigându-şi beţele cu grijă. Îşi trecu o mână prin părul încâlcit şi-şi coborî la gât batista îmbibată de sudoare, băgând capetele sub gulerul cămăşii. Muzica venea legănat către el dinspre marea baltă de lumină de deasupra patinoarului. Bond se îndreptă de spate un pic mai mult. În jur se aflau o mulţime de maşini parcate, schiuri înfipte în grămezi de zăpadă, sănii şi tobogane, ghirlande de hârtie, un anunţ mare în trei limbi, deasupra intrării: „Mare bal de Ajunul Crăciunului! Costumaţie fantezistă! Intrarea doi franci! Aduceţi-vă toţi prietenii! Ura!"

Bond îşi înfipse beţele şi se aplecă să-şi desfacă legăturile schiurilor, dar căzu pe o parte. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi putut să rămână acolo, să adoarmă pe zăpada tare, bătătorită, care-i părea ca o saltea din puf de lebădă! Scoase un geamăt slab şi se săltă cu grijă pe vine. Legăturile schiurilor erau îngheţate,

complet înțepenite, acoperite cu gheață, la fel ca bocancii lui. Luă un băț, împunse slab metalul și mai încercă o dată. În fine, închizătorile se desfăcură brusc și putu să descheie curelele. Oare unde să pună blestemățiile, unde să le ascundă marcajele de un roșu intens? Le târâi după el pe cărarea bătătorită ce ducea la intrarea înveselită de lumini, le împinse sub o berlină mare și înaintă împleticit. Bărbatul de la masa cu bilete era la fel de beat pe cât părea Bond. Ridică privirea obosit.

— *Zwei Franken.* Doi franci. *Deux francs.*

Incantația de rutină fu rostită cleios, într-un singur cuvânt atotcuprinzător. Bond se sprijini de masă, depuse pe ea monedele și-și primi biletul. Ochii individului focalizară.

— Vestimentația fantezistă, travestiul, e obligatoriu.

Băgă mâna într-o cutie de lângă el și aruncă pe masă o mască de domino, alb cu negru.

— Un franc. (Zâmbi strâmb.) Acum ești gangsterul, spionul. Da?

— Îhî, așa-i!

Bond plăti, își puse masca pe față, își descleștă mâna de pe masă cu regret și trecu împleticit de intrare. În jurul patinoarului mare, pătrat, se aflau șiruri de tribune de lemn. „Slavă Domnului că pot sta jos!" Exista un loc liber lângă interval, pe primul rând, aflat la nivelul patinoarului. Bond coborî împiedicat treptele și căzu pe scaun. Se îndreptă, zise „Scuze" și-și cuprinse capul în mâini. Fata de lângă el, ce făcea parte dintr-un grup de arlechini, pistolari din Vestul Sălbatic și pirați, își trase fusta înstelată și le șopti ceva vecinilor ei. Lui Bond nu-i păsa. Știa că într-o noapte ca aceea nu va fi scos afară. Din difuzoare, viorile începură să intoneze „Valsul patinatorilor". Pe fundalul lor, vocea maestrului de ceremonii strigă:

— Ultimul dans, doamnelor și domnilor! Apoi ieșiți toți pe patinoar și prindeți-vă de mâini pentru

finalul cel măreț. Mai sunt doar zece minute până la miezul nopții! Ultimul dans, doamnelor și domnilor. Ultimul dans!

Se auziră ropote de aplauze și oamenii râdeau emoționați. „Dumnezeule mare! își zise Bond pierit. Asta acum! Chiar nu vrea nimeni să mă lase în pace?!" Adormi.

Câteva ore mai târziu parcă, se simți zgâlțâit de umăr.

— Pe patinoar, domnule, vă rog! Toți pe patinoar pentru finala cea mare. A mai rămas doar un minut.

Un bărbat în uniformă violet cu auriu stătea lângă el și-l privea nerăbdător.

— Pleacă! zise Bond sec.

Dar o voce interioară îi spuse să nu facă o scenă, să nu fie bătător la ochi. Se chinui să se ridice în picioare, parcurse cei câțiva pași până pe patinoar, văzu un spațiu gol în lanțul uman din jurul ringului și lunecă spre el cu băgare de seamă. I se întinse o mână, pe care o prinse recunoscător. De cealaltă parte, cineva încerca să-i prindă mâna liberă. Și atunci se produse o diversiune. Din partea opusă a patinoarului, o fată îmbrăcată cu fustă de patinaj scurtă, neagră și o jachetă matlasată de un roz șocant, cu garnitură de blană, țâșni pe gheață ca săgeata și se opri brusc în fața lui Bond. Acesta simți cum particulele de gheață stârnite îi lovesc picioarele. Ridică privirea. Recunoștea fața aceea – ochii albaștri scânteietori, aerul de autoritate potolit acum de bronzul auriu și zâmbetul strălucitor de emoție. Cine naiba...?! Fata se strecură lângă el, îi prinse mâna dreaptă în mâna ei stângă și apucă mâna celui aflat în dreapta ei.

— James, o, James! șopti ea stârnindu-i fiori. Eu sunt! Tracy! Ce-i cu tine? De unde ai apărut?

— Tracy, bâigui Bond. Tracy, ține-te de mine! Sunt dărâmat. Îți spun mai târziu.

Apoi începu să cânte Auld Lang Syne și toți își clătinară mâinile împreunate, la unison cu muzica.

CAPITOLUL 18

# Bifurcație la stânga, spre iad!

Bond n-avea idee cum a reuşit să rămână la verticală, dar cântecul se termină şi toți aclamară şi se despărțiră în perechi şi grupuri. Tracy îl sprijini de braț. Bond se adună şi spuse răguşit:

— Amestecă-te în mulțime, Tracy! Trebuie să plec de aici. Sunt urmărit. (Brusc, i se născu o speranță.) Eşti cu maşina?

— Da, scumpul meu. Totul va fi bine. Sprijină-te de mine. Te aşteaptă oameni afară?

— Se poate. Uită-te după un Mercedes mare şi negru. Se poate să se tragă cu pistolul. Ai face bine să stai departe de mine. Mă descurc eu. Unde-i maşina?

— Ceva mai încolo pe drum, la dreapta. Dar nu fi caraghios! Uite, am o idee. Pune-ți jacheta asta pe tine! (Trase fermoarul în jos şi se dezbrăcă de haină.) O să fie cam strâmtă. Aşa, bagă brațul în mâneca asta.

— Dar ai să răceşti!

— Fă cum îți spun. Am un pulover şi haine din belşug pe dedesubt. Acum brațul celălalt. Aşa! (Trase fermoarul.) Scumpul meu James, arăți adorabil!

Blănița jachetei mirosea a „Ode" de la Guerlain şi parfumul îl duse pe Bond înapoi în Royale. Ce fată! Gândul la ea, gândul de a avea un aliat, de a nu fi singur, de a fi scăpat de pe blestematul de munte îl însufleți. Ținând-o de mână, o urmă prin mulțimea care se scurgea acum spre ieşire. Acela va fi un moment neplăcut! Indiferent dacă telecabina inițială

coborâse sau nu de pe munte, Blofeld avusese între timp răgaz să coboare o alta plină cu oameni din SPECTRE. Bond fusese văzut din tren, se ştia probabil că se îndreptase spre Samaden. Între timp verificaseră precis gara. Se vor aştepta ca el să încerce să se ascundă într-o mulţime. Poate că individul cel beat şi-l amintise. Dacă berlina aceea plecase şi scosese la iveală schiurile cu săgeţi roşii, va exista o certitudine. Bond lăsă mâna fetei şi-şi trecu iarăşi ceasul făcut zob peste falangele mâinii drepte. Îşi adunase destule puteri, în principal de la fată, ca să-i mai izbească o dată! Ea îl privi.

— Ce faci?

— Nimic, zise el luând-o iarăşi de mână.

Se apropiau de ieşire. Bond se uită prin fantele măştii. Da, Dumnezeule! Doi dintre mardeiaşi stăteau lângă omul cu biletele şi priveau şuvoiul de oameni cu o concentrare mortală. De cealaltă parte a drumului se afla Mercedesul negru, din eşapamentul căruia ieşeau aburi de benzină. Nu exista scăpare, ci doar cacealmaua. Bond o cuprinse pe Tracy pe după gât şi-i şopti:

— Sărută-mă până trecem de masa cu bilete! Sunt aici, dar cred că putem scăpa.

Tracy îşi petrecu un braţ pe după umerii lui şi-l trase spre ea.

— De unde ştiai că asta aştept?!

Buzele ei coborâră spre ale lui pieziş, apăsat; într-un val de oameni care râdeau şi cântau, reuşiră să treacă şi să iasă pe stradă. Cotiră, tot îmbrăţişaţi, şi înaintară. Da! Iată scumpa de maşinuţă albă!

Şi atunci, claxonul Mercedesului începu să trâmbiţeze imperativ. Mersul lui Bond sau poate pantalonii lui demodaţi de schi îl deconspiraseră omului din maşină!

— Repede, iubito! spuse Bond imperios.

Fata se aruncă în maşină, la volan, apăsă pe starter şi maşina se puse în mişcare, în timp ce Bond urca pe cealaltă portieră. Se uită înapoi. Îi

văzu prin lunetă pe cei doi bărbați de pe șosea. Nu vor trage, cu atâția martori în jur. Se întoarseră în fugă la Mercedes. Slavă Domnului că era orientat cu botul la deal, spre St. Moritz! Tracy execută un derapaj controlat la virajul în S din sat și intrară pe șoseaua principală, pe care coborâse Bond împleticit cu jumătate de oră mai devreme.

Aveau să treacă minimum cinci minute până reușea Mercedesul să întoarcă și să se ia după ei. Fata mâna nebunește, dar pe șosea exista trafic – sănii cu clopoței, pline cu cheflii înveliți în blănuri care se întorceau la Pontresina, câte o mașină cu lanțurile de zăpadă zornăind. Tracy conducea folosind din plin frânele și claxonul – același claxon triplu care trâmbița discordant, ascuțit, cum Bond își amintea atât de bine.

— Tracy, ești un înger! Dar ia-o binișor, nu vrem să ajungem într-un șanț.

Fata îi aruncă o privire piezișă și râse încântată.

— S-ar spune că te simți mai bine. Dar nu te pot vedea. Acum poți să-ți scoți masca aia caraghioasă și haina mea. Într-un minut pornește încălzirea și ai să te coci! Și mi-ar plăcea să te văd așa cum mi te amintesc. Dar ești mulțumit de mine?

Bond începea să simtă că revine la viață. Era atât de minunat să se afle în mașina aceea mică, împreună cu fata aceea extraordinară! Amintirea muntelui cel oribil, a toate prin câte trecuse începea să se estompeze. Acum avea din nou speranță, după atâta teamă și disperare. Simțea cum i se destind tensiunile din abdomen.

— Am să-ți spun dacă sunt mulțumit când ajungem în Zurich. Ai să reușești? Grozav mod de a petrece Crăciunul!

Coborî geamul și aruncă masca de domino, își scoase jacheta și i-o puse fetei pe umeri. Apărură indicatoarele pentru drumul principal ce cobora în vale.

— Fă stânga aici, Tracy. Filisur și apoi Coire.

Luă curba periculos de repede, după părerea lui Bond. Intră într-un derapaj despre care el jură că va fi necontrolat, dar, chiar şi pe gheaţa neagră a şoselei, ea stăpâni maşina şi merse mai departe.

— Pentru Dumnezeu, Tracy! Cum ai reuşit asta?! Nici măcar n-ai lanţuri!

Ea râse, mulţumită de respectul adânc din glasul lui.

— Crampoane Dunlop pentru raliu la toate cauciucurile. Teoretic ar trebui să le fie rezervate piloţilor de raliu, dar am reuşit să obţin un set. Nu-ţi face griji! Aşază-te comod şi bucură-te de plimbare.

În vocea fetei exista ceva complet nou, o cadenţă şi o fericire care nu existaseră în niciun caz la Royale. Bond se întoarse şi o privi cu atenţie pentru prima oară. Da, era într-un fel altă femeie, o femeie care emana sănătate şi un fel de lumină lăuntrică. Părul blond sclipea de vitalitate, iar buzele ei frumoase, întredeschise păreau a fi mereu pe punctul de a zâmbi.

— Mulţumit?

— Arăţi absolut minunat! Dar acum, pentru Dumnezeu, spune-mi: cum de s-a întâmplat să fii la Samaden? A fost un miracol absolut, mi-ai salvat viaţa!

— Bine, dar apoi îmi spui tu. N-am mai văzut niciodată un om care să arate ca un mort pe picioare! Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am crezut că eşti criţă. (Îi aruncă o privire rapidă.) Tot n-arăţi prea grozav. Stai aşa, dau drumul la ventilator. (Se apleacă spre bord.) Aşa, să te încălzeşti cum trebuie. (După o pauză scurtă, începu.) Povestea mea e, de fapt, foarte simplă. Papa m-a sunat într-o zi din Marsilia ca să afle ce mai fac. M-a întrebat dacă te-am văzut şi a părut foarte enervat când a aflat că nu. Practic mi-a ordonat să plec să te caut. (Îi aruncă o privire.) S-a ataşat de tine, să ştii. Oricum, a spus că a aflat adresa unui anumit individ pe care-l căutai. A spus că e sigur că între timp ai aflat-o şi tu. A zis că,

aşa cum te cunoaşte el, te voi găsi precis undeva în apropierea adresei aceleia. Era Clubul Piz Gloria. Mi-a cerut ca, dacă te găsesc, să-ţi spun să ai grijă ce faci, să te păzeşti. Câtă dreptate a avut! râse ea. Ei bine, aşa se face că am plecat de la Davos, unde chiar că m-au pus din nou pe picioare, aşa cum spuneai tu că se va întâmpla, şi am venit la Samaden alaltăieri. Seilbahn-ul n-a funcţionat ieri, aşa că azi aveam de gând să urc ca să te caut. Asta-i tot, foarte simplu. Acum spune-mi tu!

Menţinuseră o viteză bună pe drumul descendent, şerpuit ce ducea în vale. Bond se întoarse ca să se uite prin lunetă şi înjură pe înfundate. La vreun kilometru şi jumătate în urma lor, două faruri îi urmau.

— Ştiu, spuse fata. I-am urmărit în oglindă. Mă tem că se apropie puţin. Pesemne că şoferul e bun şi cunoaşte drumul. Au probabil lanţuri de zăpadă. Dar cred că-i pot ţine la distanţă. Acum spune, cu ce te-ai îndeletnicit?

Bond îi oferi o versiune bălmăjită. Pe munte trăia sub nume fals un mare gangster, urmărit de poliţia englezească. Bond avea oarecare legături cu poliţia, cu Ministerul Apărării. (Fata pufni: „Nu încerca să mă prosteşti! Ştiu că eşti în Serviciul Secret. Mi-a spus papa." „Eh, papa vorbeşte prostii", replică Bond scurt. Ea râse atotştiutor.) În fine, a fost trimis ca să se convingă că acela era omul pe care-l voia poliţia şi a aflat că da. Dar individul a început să aibă suspiciuni faţă de el şi el a trebuit s-o şteargă rapid. Îi descrise în imagini vii coşmarul luminat de lună de pe munte, avalanşa, omul omorât de tren, cum a ajuns la Samaden, mort de oboseală, şi a încercat să se ascundă în mulţimea de pe patinoar.

— Şi atunci, încheie el jalnic, ai apărut tu, ca un înger pe patine, şi iată-ne!

Ea cumpăni un minut asupra relatării, după care zise calm:

— Acum, scumpul meu James, spune-mi pe câți dintre ei i-ai omorât. Şi spune-mi adevărul.

— De ce?

— Sunt curioasă, atât.

— Promiți să ții asta între noi doi?

— Desigur, replică ea enigmatic. De-aici înainte, totul e între noi doi.

— Păi a fost paznicul principal de la aşa-numitul club. A trebuit s-o fac, altfel aş fi eu mort acum. Pe urmă presupun că unul a fost prins de avalanşă. Apoi, la poale, unul dintre ei a tras în mine şi a trebuit să-l înjunghii cu bățul de schi – autoapărare. Nu ştiu cât de grav e rănit. Şi mai e cel omorât de tren. Trăsese spre mine de şase ori şi oricum, a fost vina lui. Hai să spunem că trei şi jumătate au sfârşit murind într-un fel sau altul.

— Câți au rămas?

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau doar să ştiu. Ai încredere în mine!

— Păi cred că de toți erau cincisprezece sus, pe munte, aşa că rămân unsprezece şi jumătate – plus barosanul.

— Şi în maşina din spate sunt trei? Ne vor omorî dacă ne prind?

— Mă tem că da. N-am nicio armă. Îmi pare rău, Tracy, dar mă tem că n-ai avea mari şanse, fiind martoră şi un fel de complice al meu. Oamenii ăştia cred că sunt piază rea pentru ei.

— Şi eşti?

— Da. De acum înainte, cea mai rea!

— Ei bine, am nişte veşti cam proaste pentru tine. Se apropie de noi şi mai am doar vreo nouă litri de benzină în rezervor. Va trebui să oprim în Filisur. Nu va exista nicio benzinărie deschisă şi asta înseamnă că va trebui să trezim pe cineva. Nu pot spera să reuşesc în mai puțin de zece minute, aşa că vor pune mâna pe noi. Va trebui să scorneşti ceva inspirat.

Ajunseră la o râpă şi la un viraj în S peste un pod. Tocmai ieşeau din prima curbă, pe pod, când îi

scăldară lumini de faruri de pe cealaltă parte a râpei. Cele două maşini erau la opt sute de metri una de alta, însă peste râpă le despărțeau poate doar trei sute de metri. Pe Bond nu-l surprinse să vadă flăcările albastre familiare pâlpâind în partea din față a maşinii. Câteva fragmente de granit din ieşitura de deasupra lor căzută pe capota maşinii. În clipa următoare intrau pe a doua jumătate a S-ului, ieşind din raza vizuală a urmăritorilor.

Urma o porțiune de drum în refacere, acolo unde avusese loc o alunecare de teren. Existau indicatoare mari de avertizare: *„Achtung! Baustelle! Vorsichtig Fahren!"*[1]. Drumul deteriorat se lipea de coasta muntelui în dreapta, iar în stânga avea nişte parapeți şubrezi, dincolo de care o râpă cobora sute de metri în defileul unui râu plin cu sloiuri de gheață. La mijlocul acestei porțiuni proaste, o uriaşă săgeată din lemn vopsită în roşu arăta spre o trecere îngustă pe un pod temporar. Bond strigă pe neaşteptate:

— Stop!

Tracy opri, cu roțile din față pe pod. Bond deschise portiera cu o smucitură.

— Du-te mai departe! Aşteaptă-mă la următoarea cotitură. E singura şansă!

Ea se puse în mişcare fără o vorbă. Fată bună! Bond alergă înapoi cei câțiva metri până la săgeata mare, roşie, ținută în furca a doi stâlpi verticali. O smulse, o învârti astfel încât să arate spre stânga, către parapetul şubred ce închidea cei câțiva metri de şosea veche care ducea la podul prăbuşit. Trase de parapet, smulse țăruşii, îl turti la pământ. De după colțul din spatele lui apăru lumina puternică a farurilor. Sări peste drumul temporar, în umbra muntelui, se lipi strâns de el şi aşteptă, cu răsuflarea tăiată.

Mercedesul venea cu viteză mai mare decât ar fi trebuit să aibă pe drumul neregulat, iar lanțurile îi zdrăngăneau sub apărătoarele de noroi. Se îndreptă



[1] Atenție! Şantier în lucru! Conduceți cu precauție! (germ.).

direct spre deschizătura neagră către care arăta acum săgeata. Bond zări în fugă nişte feţe albe, încordate, apoi auzi ţipătul disperat al frânelor când şoferul văzu abisul din faţa lui. Maşina păru la un pas de a se opri, dar pesemne că roţile din faţă trecuseră de margine. Rămase o clipă în echilibru pe burta-i metalică, apoi se înclină încet, foarte încet. Se auzi o primă trosnitură cumplită când lovi resturile de sub podul vechi, apoi încă o trosnitură şi încă una. Bond fugi pe lângă săgeata mincinoasă şi se uită în jos. Maşina zbura prin aer, cu roţile în sus. Se izbi din nou şi o arteziană de scântei ţâşni dintr-o ieşitură de stâncă. Apoi, dându-se peste cap şi cu farurile tot aprinse, în chip misterios, se prăbuşi mai departe în defileu. Lovi o ultimă ieşitură de piatră care o trimise într-o parte şi, rotindu-se lateral, dar cu farurile stinse şi cu metalul luminat slab doar de lumina lunii, făcu ultimul mare plonjon în râul îngheţat. Din defileu răsună un uruit adânc, urmat de ropotul bolovanilor mari şi mici stârniţi de coliziune. Apoi se înstăpâni liniştea paşnică, luminată de lună.

Bond îşi lăsă aerul din plămâni să iasă într-un şuierat slab, printre dinţii încleştaţi, după care, mecanic, se apucă să îndrepte lucrurile: ridică resturile gardului, luă săgeata şi o puse la loc cu capul spre dreapta. Pe urmă îşi şterse de pantaloni mâinile asudate şi porni cu paşi nesiguri pe drum, dincolo de curba următoare.

Mica maşină albă se afla acolo, trasă pe dreapta, cu luminile stinse. Bond urcă şi se lăsă grămadă pe scaun. Tracy nu spus nimic, ci doar puse maşina în mişcare. În valea de mai jos de ei apărură luminile din Filisur, calde, gălbui. Ea întinse mâna şi o strânse pe a lui cu putere.

— Ai trecut prin destule pentru o singură zi. Dormi. Te duc eu la Zurich. Te rog, fă cum îţi spun!

Bond nu răspunse nimic. Îi apăsă slab mâna, îşi sprijini capul de portieră şi adormi instantaneu.

Era făcut knock-out.

Capitolul 19

# Dragoste la micul dejun

În zorii cenuşii, aeroportul din Zurich era deprimant şi aproape pustiu, dar exista din fericire un avion Caravelle al Swissair, întârziat de ceaţă pe aeroportul din Londra, care aştepta decolarea către capitala britanică. Bond o instală pe Tracy în restaurant şi, ignorând cu regret mirosul de cafea şi ochiuri, se duse şi-şi cumpără bilet, îşi dădu paşaportul unui funcţionar somnoros ca să fie vizat (se aşteptase pe jumătate să fie oprit, dar nu fu cazul) şi merse la o cabină telefonică, în care se încuie. Căută în cartea de telefoane Universal Export şi citi dedesubt, aşa cum sperase, *„Hauptverterer*[1] Alexander Muir. *Privat Wohnung*[2]", şi numărul. Privi prin sticla geamului ceasul din sala plecărilor: şase. Ei bine, Muir va trebui să suporte. Sună la numărul respectiv şi, după câteva minute, o voce somnoroasă răspunse:

— *Ja! Hier* Muir.[3]

— Regret, patru unu zero, dar la telefon e zero-zero şapte, zise Bond. Sun din aeroport. E al naibii de urgent, aşa că va trebui să-mi asum riscul că ţi-e ascultată linia. Ai hârtie şi creion?

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni mai vioaie.

— Stai aşa, zero-zero şapte. Da, am. Dă-i drumul!

[1] Agent principal (germ.).

[2] Locuinţă particulară (germ.).

[3] Da! Muir la telefon. (germ.)

— Mai întâi am o veste proastă. Adjunctul tău a pățit-o. Aproape sigur. Nu-ți pot da amănunte pe linia asta, dar plec la Londra peste vreo oră – cursa Swissair 110 – și-ți trimit informațiile imediat ce ajung. Poți să pui asta pe teleimprimator? Exact. Altceva: presupun că peste o zi sau așa ceva, un grup de fete, englezoaice, vor veni aici aduse cu elicopterul din Engadine. Un Alouette al Sud Aviation, galben. Voi trimite numele lor pe teleimprimator, din Londra, în cursul zilei. Pariez că vor pleca spre Anglia, probabil cu curse diferite și probabil cu destinația Prestwick și Gatwick, nu doar spre aeroportul Londra, dacă aveți avioane care folosesc aeroporturile acelea. Oricum, cred că vor fi dispersate. Cred că poate fi foarte important să informezi Londra de numărul curselor cu care vin și ora sosirii. O treabă cam complexă, dar peste câteva ore îți voi obține autorizația să folosești oameni din Berna și Geneva care să te ajute. Ai notat? Bun. Acum, sunt aproape sigur că ai fost deconspirat. Ții minte vechea operațiune Bedlam, care tocmai a fost anulată? Ei bine, el e și are instalație radio și probabil a ghicit că te voi contacta în dimineața asta. Aruncă o privire pe fereastră și vezi dacă e vreun semn că ești supravegheat. Are precis oameni în Zurich.

— Hristoase, ce încurcătura naibii! (Vocea de la celălalt capăt al firului era încordată la culme.) Stai niței.

Urmă o pauză. Bond și-l imagina pe Muir, pe care nu-l cunoștea decât ca pe un indicativ numeric, mergând la geam și trăgând cu grijă perdeaua la o parte. Muir se întoarse la telefon.

— Drace, așa se pare! E un Porsche negru peste drum. Doi inși înăuntru. Am să-mi chem prietenii din Securitate să-i alunge.

— Ai grijă cum procedezi, zise Bond. Bănuiesc că omul nostru are o legătură bună la poliție. Oricum, te rog, pune toate astea pe telex, pentru M. personal. Cifrat, firește. Și spune-i că dacă ajung teafăr și nevătămat, trebuie să-l văd azi, împreună cu cinci zero

unu [ofițerul științific principal al Serviciului] și, dacă se poate, cu cineva din același domeniu de activitate de la Ministerul Agriculturii și Pisciculturii. Sună prosteşte, dar asta e. O să le dea peste cap coifurile de hârtie şi budinca de Crăciun, însă n-am ce face. Te descurci cu toate astea? Băiat de treabă. Întrebări?

— Eşti sigur că n-ar trebui să vin la aeroport şi să aflu mai multe despre adjunctul meu? Se ținea după un individ al Țării Roşii. Tipul cumpăra chestii cam ciudate de la reprezentanța locală a Badische Anilin. Adjunctului i s-a părut al naibii de dubios. Nu mi-a spus în ce constau chestiile. A socotit că ar face bine să vadă unde sunt livrate.

— M-am gândit eu că trebuie să fi fost o treabă de felul ăsta! Nu, nu te apropia de mine! Sunt cât se poate de periculos şi voi fi şi mai periculos ceva mai târziu, pe parcursul zilei, când se va găsi un anumit Mercedes în fundul unei râpe. Am să închid. Îmi pare rău că ți-am stricat Crăciunul. La revedere!

Bond puse receptorul în furcă şi se duse în restaurant. Tracy ținuse uşa sub supraveghere şi fața i se lumină când îl văzu. Se aşeză foarte aproape de ea şi-i luă mâna – cuplul tipic care-şi ia rămas-bun la aeroport. Bond comandă o porție zdravănă de ouă jumări şi multă cafea.

— E în regulă, Tracy. Am rezolvat totul în ce mă priveşte. Acum să ne ocupăm de tine. Maşina aceea a ta va fi o problemă. Vor exista oameni care te-au văzut plecând cu Mercedesul pe urme. Există de fiecare dată, chiar şi la miezul nopții, în Ajunul Crăciunului. Iar barosanul din vârful muntelui are oameni şi aici. Ai face bine să-ți termini micul dejun şi să pleci naibii peste graniță. Ce punct de trecere a frontierei e mai aproape?

— Schaffhausen sau Konstanz, presupun, dar... James, chiar trebuie să plec de lângă tine? întreabă ea rugător. Te-am aşteptat atât de mult timp! Şi chiar *m-am purtat* bine, nu-i aşa? De ce vrei să mă pedepseşti?

În ochi îi scânteiau lacrimi – lacrimi care nu şi-ar fi făcut apariţia în vremurile din Royale. Le şterse mânioasă cu dosul mâinii.

Bond îşi zise dintr-o dată: „La naiba! N-am să mai găsesc niciodată o fată ca asta! Are tot ce am căutat la o femeie. E frumoasă, şi în pat, şi în afara patului. E aventuroasă, curajoasă şi plină de resurse. E mereu incitantă. Pare să mă iubească. M-ar lăsa să-mi continuu viaţa aşa cum e. E o fată singuratică, cu viaţa neaglomerată de prieteni, relaţii şi bunuri. Mai presus de toate, are nevoie de mine. Voi avea pe cineva de îngrijit. M-am săturat de relaţiile întâmplătoare, haotice, după care am mustrări de conştiinţă. Nu m-ar deranja să am copii. N-am niciun mediu social în care ea să se integreze sau nu. La drept vorbind, suntem o pereche. De ce să nu rămânem aşa pentru totdeauna?" Se trezi că vocea lui articulează acele cuvinte pe care nu le mai rostise şi nici nu se aşteptase să le rostească vreodată.

— Tracy, te iubesc! Vrei să fii soţia mea?

Ea păli foarte tare şi se uită la el întrebător, cu buzele tremurând.

— Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios. Din toată inima.

Tracy îşi retrase mâna dintr-a lui şi-şi îngropă faţa în palme; câteva clipe mai târziu, când şi-o descoperi, zâmbea.

— Îmi pare rău, James, e ceea ce am visat atât de mult! M-a şocat. Dar da! Da, sigur că vreau să fiu soţia ta! Şi n-am să fiu caraghioasă, n-am să fac o scenă. Sărută-mă o dată, după care plec.

Îl privi serioasă, cercetându-i faţa în amănunt, apoi se aplecă spre el şi se sărutară. Tracy se ridică repede.

— Presupun că trebuie să mă obişnuiesc să fac ce spui. Plec la Munchen. Voi sta la Vier Jahreszeiten, e hotelul meu preferat din întreaga lume. Te voi aştepta acolo. Personalul mă cunoaşte, mă va primi şi fără bagaj. Totul e la Samaden. Va trebui doar să trimit pe cineva să-mi cumpere o periuţă de dinţi şi apoi să stau în pat două zile, până voi putea să ies să-mi iau una,

alta. Ai să mă suni? Ai să vorbeşti cu mine? Când ne putem căsători? Trebuie să-i spun lui papa! Va fi grozav de emoţionat!

— Hai să ne căsătorim în Munchen! La consulat. Am un fel de imunitate diplomatică, pot obţine procesarea rapidă a actelor. Pe urmă ne putem căsători încă o dată, într-o biserică englezească – sau mai degrabă scoţiană, că de acolo mă trag. Te sun diseară şi din nou mâine. Vin la tine cât de repede pot. Mai întâi trebuie să închei afacerea asta.

— Promiţi că nu vei păţi nimic?

— Nici nu-mi trece prin minte! zâmbi Bond. De data asta voi fugi dacă începe careva să tragă.

— Bine atunci. (Îl privi încă o dată cu atenţie.) E cazul să-ţi dai jos batista aia roşie. Îţi dai seama, cred, că ai făcut-o fâşii cu dinţii! Dă-mi-o, o dreg eu.

Bond îşi desfăcu batista de la gât. Era o cârpă de culoare închisă, îmbibată de sudoare. Tracy avea dreptate: două colţuri erau sfâşiate. Pesemne că le prinsese între dinţi şi trăsese de ele pe munte, când situaţia era drastică. Nu-şi amintea să fi făcut aşa ceva. Îi dădu batista. Ea o luă şi, fără să se uite înapoi, plecă imediat din restaurant şi porni pe scări în jos, spre ieşire.

Bond se aşeză. I se aduse micul dejun şi începu să mănânce mecanic. Ce făcuse? Ce mama naibii făcuse?! Dar singurul răspuns era o senzaţie de căldură, uşurare şi emoţie imensă. James şi Tracy Bond! Comandantul Bond şi soţia! Absolut extraordinar!

Vocea sistemului de anunţuri publice spuse:

— Atenţie, vă rugăm! Pasagerii cursei Swissair numărul o sută zece către Londra sunt rugaţi să se prezinte la poarta numărul doi. Cursa Swissair numărul o sută zece către Londra. Pasagerii la poarta numărul doi, vă rugăm!

Bond stinse ţigara, privi repede în jur ca să-şi întipărească în minte banalitatea locului întâlnirii lor de dragoste şi porni spre uşă, lăsând fragmentele fostei sale vieţi, sfâşiate, între resturile unui mic dejun de aeroport.

Capitolul 20

# *M. en pantoufles*[1]

În avion, Bond adormi şi avu un coşmar îngrozitor. Se afla în holul unei case de oraş măreţe – o ambasadă poate; o scară lată, deasupra căreia atârna un candelabru scânteietor, ducea spre uşa salonului, din care se auzea murmurul unui număr mare de invitaţi. La uşa salonului stătea majordomul. Tracy, îmbrăcată în rochie de satin de culoarea sidefului, se afla la braţul lui. Era împovărată de bijuterii şi părul ei auriu fusese clădit măreţ într-un aranjament fantezist de genul celor pe care le vezi în vitrinele saloanelor de coafură elegante. În vârful aranjamentului avea o tiară de diamante care scânteia splendid. El însuşi era îmbrăcat în frac (de unde naiba îl scosese?!) şi gulerul cămăşii, cu colţurile întoarse peste cravată, îi strângea neplăcut gâtul. Îşi purta decoraţiile şi însemnul ordinului CMG, cu panglica lui albastru cu roşu, îi atârna sub papionul alb. Tracy sporovăia veselă, însufleţită, abia aşteptând serata grandioasă. El înjura în gând ceea ce-l aştepta şi-şi dorea ca, în loc să se afle acolo, să fi jucat o partidă dură de bridge la mize mari, la Blades. Ajunseră în capul scării şi Bond îşi rosti numele.

— Comandantul James Bond şi soţia! răsună strigătul de stentor.

Bond avu impresia că asupra mulţimii elegante din salonul alb cu auriu se aşterne subit tăcerea. O



[1] Papuci de casă (fr.).

urmă pe Tracy pe uşa dublă. Ea rosti un torent de cuvinte în franceză, schimbând cu gazda sărutări goale stil „Mayfair", de genul celor care aterizează în aer, la distanţă de urechile persoanelor în cauză, apoi îl trase pe Bond în faţă.

— Şi el este James. Nu-i aşa că arată drăgălaş cu decoraţia aceea frumoasă la gât? Exact ca bătrânul De Reszke. Reclame la ţigări!

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, vă rugăm, şi stingeţi ţigările!

Bond se trezi, năduşit. „Dumnezeule atotputernic! Ce-am făcut?!" Dar nu! Nu va fi aşa! Categoric nu. Îşi va duce în continuare viaţa dură, palpitantă, numai că acum, când se va întoarce acasă, îl va aştepta Tracy. Oare apartamentul lui din Chelsea va fi suficient de încăpător? Poate că ar putea să închirieze etajul de deasupra. Şi cum rămânea cu May, comoara lui scoţiană? Asta va fi o problemă delicată! Va trebui s-o convingă cumva să rămână.

Avionul Caravelle atinse pista şi se auzi mugetul motoarelor cu reacţie încetinind, după care începură să ruleze lent sub burniţa uşoară. Bond îşi dădu seama dintr-o dată că n-are bagaj, că poate să meargă direct la Controlul paşapoartelor, iar de acolo să plece glonţ spre apartamentul lui şi să-şi schimbe hainele acelea de schi ridicole, care trăsneau a transpiraţie. Oare îl va aştepta o maşină din parcul auto al Serviciului? Da, îl aştepta, şi lângă şofer stătea domnişoara Mary Goodnight.

— Dumnezeule, Mary, ce mai mod de a-ţi petrece Crăciunul! Asta-ţi depăşeşte cu prisosinţă îndatoririle! Dar oricum, haide în spate şi spune-mi de ce nu amesteci în budinca cu prune sau nu eşti la biserică sau mai ştiu eu ce.

Ea urcă pe bancheta din spate, urmată de el, şi replică:

— Se pare că nu ştii prea multe despre Crăciun! Budincile cu prune se prepară cu cel puţin două luni înainte şi se lasă să se aşeze şi să se matureze.

Iar slujba la biserică începe abia la unsprezece. (Îi aruncă o privire.) De fapt, am venit să văd cum te simți. Înțeleg că ai avut iarăşi necazuri. Arăți cam înspăimântător, asta-i sigur! Nu posezi un pieptene? Şi nu te-ai bărbierit! Arăți ca un pirat. Şi... (strâmbă din nas) când ai făcut baie ultima oară? Mă mir că te-au lăsat să ieşi din aeroport! Ar trebui să fii în carantină!

Bond râse.

— Sporturile de iarnă sunt foarte solicitante - atâta bulgărit şi săniuş... La drept vorbind, aseară am fost la o petrecere de Ajunul Crăciunului cu ținută fantezistă. Am stat treaz până-n zori.

— În bocancii ăia imenşi şi grosolani? Nu te cred.

— Să-ți fie ruşine! Petrecerea era pe un patinoar. Dar serios, Mary, spune-mi ce se petrece. De ce primesc tratamentul VIP?

— M. a cerut-o. Mai întâi trebuie să te prezinți la sediu, apoi mergi să iei prânzul cu el, la Quarterdeck. Pe urmă, după prânz, vor fi aduşi acolo oamenii pe care i-ai cerut, pentru o şedință. Totul are maximă prioritate, aşa că m-am gândit că ar fi indicat să fiu şi eu pregătită. Din moment ce strici Crăciunul atâtor oameni, mi-am zis că aş putea la fel de bine să-l arunc şi pe al meu la grămadă. De fapt, dacă vrei să ştii, aveam în plan doar prânzul cu o mătuşă. Plus că urăsc curcanul şi budinca cu prune. Şi oricum, n-am vrut să pierd distracția, iar când ofițerul de serviciu m-a contactat cu vreo oră în urmă şi mi-a spus că a avut loc o tevatură majoră, i-am cerut să-i spună şoferului să treacă să mă ia cu maşina în drum spre aeroport.

— Eşti o fată grozav de bună! zise Bond serios. La drept vorbind, o să trebuiască să ne grăbim ca naiba ca să punem pe hârtie scheletul unui raport. Şi am ceva treabă pentru laborator. Va fi cineva acolo?

— Sigur că da! Ştii că M. insistă să existe un personal minim în fiecare departament, indiferent că e Crăciunul sau nu. Dar serios, James, ai avut necazuri? Zău că arăți groaznic!

— Eh, întrucâtva. Ai să prinzi imaginea în timp ce-ți dictez.

Maşina opri în fața apartamentului lui Bond.

— Fii o scumpă şi trezeşte-o pe May, până mă spăl şi ies din blestematele astea de haine. Roag-o să-mi facă o porție mare de cafea neagră şi să toarne în ibric două măsuri din cel mai bun coniac pe care-l avem. Tu cere-i lui May ce vrei. S-ar putea chiar să aibă nişte budincă cu prune. Să vedem, e nouă şi jumătate. Fii fată bună şi sună-l pe ofițerul de serviciu şi zi-i că e în regulă cu ordinele lui M. şi că vom sosi pe la zece şi jumătate. Şi spune-i să roage laboratorul să fie pregătit peste un sfert de oră. (Bond îşi scoase paşaportul din buzunarul pantalonilor.) Pe urmă dă-i asta şoferului şi roagă-l să plece imediat şi să-l dea personal ofițerului de serviciu. (Îndoi colțul unei pagini.) Zi-i ofițerului de serviciu să le spună celor de la laborator că cerneala folosită e... ăă, făcută în casă. E nevoie doar de expunere la căldură. Vor înțelege. Ai reținut totul? Fată bună! Acum hai să mergem şi s-o punem în mişcare pe May.

Bond urcă treptele şi sună la sonerie de două ori scurt şi o dată lung.

La câteva minute după zece şi jumătate, când Bond ajunse la masa lui de lucru, simțindu-se uman în proporție de nouăzeci la sută, găsi pe masă un dosar cu steaua roşie ce însemna „Strict secret" în colțul din dreapta sus. Dosarul conținea paşaportul lui şi o duzină de fotocopii mărite ale paginii 21. Lista cu numele fetelor se vedea slab, dar era lizibilă. Mai exista şi un bilet pe care scria „Personal". Bond îl deschise şi izbucni în râs. Biletul spunea doar: „Cerneala prezintă urme de acid uric în exces. Aceasta se datorează adesea

unei abundențe excesive de alcool în circulația sangvină. Ai fost prevenit!" Nu exista nicio semnătură. Aşadar, spiritul Crăciunului pătrunsese chiar şi-n cotloanele solemne ale unuia din cele mai secrete departamente din clădire! Bond mototoli hârtia, dar apoi, gândindu-se la firea susceptibilă a lui Mary Goodnight, îi dădu foc cu bricheta – lucru mai prudent.

Ea intră şi se aşeză, cu carnetul de stenografie. Bond spuse:

— Mary, asta e doar prima ciornă şi va trebui s-o facem repede, aşa că nu-ți bate capul cu greşelile. M. va înțelege. Avem cam o oră şi jumătate la dispoziție, dacă vreau să ajung la Windsor până la prânz. Crezi că reuşeşti? Bun atunci, să-i dăm drumul. „Strict secret. Pentru M., personal. Conform instrucțiunilor, am sosit pe Aeroportul Central Zurich la 22 decembrie, ora 13:30, cu Swissair, pentru a stabili primul contat în legătură cu Operațiunea «Corona»..."

Bond se întoarse pieziş față de secretara lui şi, în timp ce vorbea, privea copacii despuiați din Regent's Park, amintindu-şi fiecare minut al ultimelor trei zile – mirosul tăios, gol al aerului şi al zăpezii, iezerele verzi ale ochilor lui Blofeld, sunetul înfundat când muchia palmei lui stângi, încă vânătă, se abătuse asupra gâtului expus al pazniculuı şi apoi tot restul, până la Tracy, pe care o plasă în raport pe drum spre hotelul Vier Jahreszeiten din Munchen, fără să amintească de legătura de dragoste. După ce încheie raportul, din încăperea alăturată, cu uşa închisă, se auzi clincănitul înfundat al maşinii de scris a lui Mary. O va suna pe Tracy în seara aceea, când se întorcea în apartament. Îi auzea deja vocea râzătoare la celălalt capăt al firului. Uitase coşmarul din avion. Acum rămăsese doar anticiparea fericită, tainică a zilelor ce aveau să vină. Bond se cufundă în planuri – cum să obțină zilele libere necesare, cum să obțină documentele

necesare, unde să aibă slujba religioasă în Scoția. Apoi se adună, luă fotocopia cu numele fetelor şi se duse la Centrul de comunicații, ca să o trimită prin teleimprimator Biroului Z.

M. ar fi preferat să locuiască în apropierea mării, lângă Plymouth poate sau lângă Bristol – oriunde ar fi putut s-o vadă ori de câte ori voia şi s-o asculte noaptea. Aşa cum stăteau însă lucrurile şi întrucât trebuia să se poată deplasa cu uşurință la Londra, alesese varianta secundară cea mai bună în locul apei, anume copacii, şi găsise un mic conac în stil Regency la marginea pădurii Windsor. Terenul se afla în proprietatea Coroanei şi Bond bănuise mereu că chiria lui M. implica un dram de „bunăvoință şi favoare". Şeful Serviciului Secret câştiga cinci mii de lire sterline pe an, la care se adăugau folosința unui Rolls Royce străvechi şi şoferul. Leafa plătită lui M. de marină (ca viceamiral pe lista de retragere) adăuga, poate, încă o mie cinci sute de lire. După scăderea impozitelor îi mai rămâneau vreo patru mii de cheltuit. Viața sa londoneză consuma probabil cel puțin jumătate din această sumă. Numai dacă chiria şi ratele sale nu se ridicau la mai mult de cinci sute de lire ar fi putu fi în stare să țină o casă la țară, plus frumosul conac Regency.

Aceste gânduri îi trecură iarăşi prin minte lui Bond în timp ce roti limba clopotului de navă din alamă de pe o fostă navă HMS *Repulse* – ultima misiune activă pe mare a lui M. fusese pe un crucişător, ultimul din linia respectivă. Hammond, subofițerul principal al lui M. pe acea navă, care se retrăsese deodată cu el, îl salută pe Bond ca pe un vechi prieten şi-l conduse în biroul lui M.

M. avea unul din hobiurile standard ale burlacilor: picta în acuarelă. Picta doar orhideele sălbatice din Anglia, în maniera meticuloasă, dar lipsită de inspirație a naturaliştilor din secolul al XIX-lea. Acum se afla la masa de pictură, în dreptul

ferestrei, cu spinarea lată aplecată deasupra desenului şi având în faţă, într-un pahar plin cu apă, o floare mică şi extrem de palidă. Când Bond intră şi închise uşa, M. aruncă florii o ultimă privire cercetătoare, pătrunzătoare; se ridică în picioare fără tragere de inimă, dar îi oferi lui Bond unul din rarele sale zâmbete, spunând:

— Bună ziua, James! Crăciun fericit şi tot restul. Ia loc.

M. se duse la fotoliul din spatele mesei sale de lucru şi se aşeză. Era pe punctul de a intra la datorie. Bond îşi luă automat locul tradiţional, faţă-n faţă cu şeful lui. M. se apucă să-şi umple pipa.

— Cum naiba îl cheamă pe detectivul ăla american gras, care-şi face mereu de lucru cu orhidee, cu hibrizii aceia obsceni din Venezuela şi aşa mai departe? După care iese asudat din sera lui cu orhidee, mănâncă o porţie gigantică dintr-un dezgustător preparat străin şi rezolvă crima. Cum îl cheamă?

— Nero Wolfe, domnule. Cărţile sunt scrise de un tip pe nume Rex Stout. Îmi plac.

— Sunt citibile, acceptă M. Dar eu mă gândeam la chestia cu orhideele din ele. Cum naiba pot să-i placă unui om florile alea dezgustătoare? Păi aproape că sunt animale, iar culorile lor, toate nuanţele alea de roz şi mov şi limbile galbene sunt de-a dreptul hidoase! Pe când aceea (M. făcu semn spre floarea mică, pirpirie din pahar) –, aceea e o adevărată orhidee! Asta se cheamă „Sprâncenica de toamnă" – *Spiranthes spiralis*, nu că mi-ar păsa în mod deosebit. Înfloreşte în Anglia chiar şi în octombrie, iar acum ar trebui să fie deja sub pământ. Dar am obţinut acest exemplar întârziat forţat de la un om pe care-l cunosc – asistentul unui tip pe nume Summerhayes, care e regele orhideelor la Grădina Botanică Kew. Prietenul meu face experimente cu culturi ale unei fungi care, în mod ciudat, trăieşte ca parazit pe numeroase orhidee, dar în

acelaşi timp e mâncată de orhidee şi constituie alimentul de bază al acesteia. Se cheamă Mycorrhiza. (M. zâmbi din nou, lucru rar.) Dar nu trebuie să notezi. Voiam doar să subminez nițel cărțile lui Nero Wolfe ăsta. Totuşi, zise M. încheind subiectul, nu mă pot aştepta să te entuziasmeze astfel de lucruri. Ia să vedem. (Se aşează comod şi ochii lui verzi îl priviră iscoditor pe Bond.) Cu ce naiba te-ai îndeletnicit? S-ar zice că n-ai prea dormit. Din câte mi se spune, stațiunile astea unde se practică sporturi de iarnă sunt foarte vesele.

Zâmbind, Bond băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase foile de hârtie prinse cu un ac.

— Aceasta a oferit diferite distracții din belşug, domnule. Poate veți vrea să aruncați mai întâi o privire pe raportul meu. Mă tem că e doar o ciornă. N-am avut prea mult timp, dar pot completa orice aspect neclar.

M. luă hârtiile, îşi potrivi ochelarii şi se apucă de citit.

Ploaia blândă zgrepțăna la ferestre. În cămin căzu un buştean mare. Tăcerea era blândă şi confortabilă. Bond privi în jur, la prețioasa colecție de gravuri cu teme navale a lui M. de pe pereți. Pretutindeni, mări cu valuri cât munții, tunuri prăbuşite, pânze umflate, stindarde de luptă zdrențuite – furia încleştărilor din vechime, amintirea duşmanilor străvechi, francezii, olandezii, spaniolii, chiar şi americanii. Acum prieteni toți unii cu alții. Nici urmă de duşmanii din prezent. Cine îl susținea pe Blofeld, de pildă, în impenetrabila conspirație în care era angajat fără îndoială în acel moment? Ruşii? Chinezii? Sau să fi fost o acțiune independentă, cum fusese Thunderball? Şi în ce consta conspirația? În ce consta misiunea pentru protejarea căreia şase sau şapte din oamenii lui Blofeld muriseră în nicio săptămână? Oare dovezile îi vor spune ceva lui M.? Le vor spune ceva experților care vor veni după-amiază? Bond

ridică mâna stângă, dar își aminti că nu mai are ceas. *Asta* cu siguranță că i se va permite să treacă la cheltuieli de misiune. Își va cumpăra altul imediat ce se deschideau magazinele, după a doua zi de Crăciun. Alt Rolex? Probabil. Erau ele cam masive, dar funcționau bine și cifrele mari, fosforescente îți permiteau cel puțin să vezi ora pe întuneric. Undeva, pe hol, o pendulă bătu jumătatea orei. Unu și jumătate. Cu douăsprezece ore în urmă probabil că tocmai plasase capcana care-i omorâse pe cei trei indivizi din Mercedes. Autoapărare, dar ce mai mod de a sărbători Crăciunul!

M. aruncă hârtiile pe masă. Pipa i se stinsese, așa că o reaprinse cu încetineală. Aruncă chibritul ars cu precizie peste umăr, în foc. Își lipi palmele de masă și spuse, cu o bunătate neobișnuită în glas:

— Eh, James, ai fost norocos că ai scăpat de data asta! Nu știam că te pricepi să schiezi.

— Am reușit doar să rămân la verticală, domnule. N-aș vrea să mai încerc o dată.

— Într-adevăr. Și văd că spui că n-ai putut ajunge la nicio concluzie cu privire la ceea ce pune la cale Blofeld.

— Așa e, domnule. N-am idee.

— Ei bine, nici eu n-am. Pur și simplu nu înțeleg nimic. Poate că ne vor ajuta profesorii, după-amiază. Însă, evident, ai dreptate că SPECTRE a renăscut. Apropo, pontul tău despre Pontresina a fost bun. Tipul era bulgar. Nu-mi aduc aminte numele, dar ni l-a găsit Interpolul. Expert în explozibili plastici. A lucrat pentru KGB în Turcia. Dacă e adevărat că avionul U2 pe care-l pilota individul acela, Powers, a fost doborât de o încărcătură explozibilă cu temporizare și nu de rachete, poate că tipul ăsta a fost implicat. Se afla pe lista suspecților. Ulterior a devenit liber-profesionist, s-a apucat să lucreze independent. Probabil că atunci l-a cules SPECTRE. Aveam îndoieli cu privire la faptul că l-ai identificat pe Blofeld, dar pista de la

Pontresina a ajutat foarte mult. Eşti absolut sigur că e el, nu? Pare să fi făcut treabă bună cu faţa şi cu abdomenul. Ar fi bine să-l pui pe Identicast diseară, când te întorci. Îi aruncăm o privire şi cerem părerea specialiştilor în medicină.

— Cred că trebuie să fie el, domnule. I-am simţit cu adevărat mirosul autentic în ultima zi – adică ieri. Deja pare să se fi întâmplat foarte demult!

— Ai avut noroc că te-ai întâlnit cu fata asta. Cine e? O fostă iubită de-a ta? întrebă M. cu colţurile gurii lăsate dezaprobator.

— Mai mult sau mai puţin, domnule. A apărut în raportul meu la prima veste pe care am primit-o cum că Blofeld se află în Elveţia. E fiica unui om pe nume Draco, şeful Sindicatului Corsican. Maică-sa era guvernantă englezoaică.

— Hm, interesantă descendenţă! Ei, e timpul pentru prânz. I-am spus lui Hammond să nu fim deranjaţi. (M. se ridică şi apăsă butonul soneriei, aflat lângă cămin.) Mă tem că va trebui să suportăm rutina cu curcan şi budincă cu prune. Doamna Hammond şi-a descântat oalele şi cratiţele săptămâni întregi. Afurisite de prostii sentimentale!

Hammond apăru la uşă, iar Bond îl urmă pe M. în mica sufragerie aflată de cealaltă parte a holului, pe ale cărei pereţi scânteia celălalt hobby al lui M – evoluţia săbiei marinăreşti. Se aşezară, iar M. îi spuse lui Hammond cu prefăcută ferocitate:

— În regulă, subofiţer Hammond, arată tot ce ai mai rău în tine! (Apoi cu vehemenţă autentică, arătând spre mijlocul mesei.) Ce mama naibii caută astea aici?!

— Sunt pocnitori, domnule, zise impasibil Hammond. Doamna Hammond s-a gândit la ele, văzând că aveţi oaspeţi...

— Aruncă-le! Dă-le la şcolari! Îi înghit multe doamnei Hammond, dar să fiu al naibii dacă-mi las sufrageria să fie transformată în creşă!

Hammond zâmbi, zise „Să trăiți!", adună pocnitorile lucitoare și plecă. Bond tânjea grozav după ceva de băut. Bău un pahar mic de vin de Marsala foarte vechi și aproape o sticlă întreagă de vin algerian foarte prost. M. își abordă cele două pahare cu vin de parcă ar fi fost Chateau Lafitte.

— Bunul și bătrânul „Enervant". Băutura standard a flotei în Mediterană. Muşcă, nu glumă! Mi-aduc aminte că un vechi camarad de-al meu, McLachlan, artileristul meu șef la vremea respectivă, a pus pariu că poate să bea șase sticle. Prostul! Își măsura lungimea pe podeaua careului după numai trei. Bea până la fund, James, bea până la fund!

În cele din urmă sosi budinca cu prune, flambată în mod tradițional. Doamna Hammond introdusese în ea mai multe flecuștețe ieftine de argint și M. fu cât pe ce să-și rupă un dinte într-o potcoavă miniaturală. Bond căpătă nasturele burlacului și se gândi la Tracy. Ar fi trebuit să capete inelul!

Capitolul 21

# Omul de la agricultură şi piscicultură

Băură cafeaua în biroul lui M. şi fumară câte o ţigară de foi subţire, neagră, din care M. îşi îngăduia două pe zi. Bond îşi fripse limba cu a lui. M. îşi continuă istorisirile din marină pe care Bond le-ar fi putut asculta toată ziua – povestiri despre bătălii, tornade, întâmplări bizare, scăpări pe muchie de cuţit, procese în faţa Curţii Marţiale, ofiţeri excentrici, semnale elegant formulate, ca atunci când amiralul Somerville, comandantul navei de război *Queen Elizabeth*, trecuse pe lângă nava de croazieră *Queen Elizabeth* în mijlocul Atlanticului şi semnalizase un singur cuvânt, „Drepţi"! Poate că toate astea erau material pentru cărţi de aventuri destinate băieţilor, dar erau autentice şi vorbeau despre o marină măreaţă, care nu mai exista, şi despre o rasă măreaţă de ofiţeri şi marinari, care nu va mai fi văzută niciodată.

Era ora trei. Afară, pe aleea de pietriş opri o maşină cu roţile scrâşnind. În cameră se strecura deja înserarea. M. se ridică şi aprinse luminile, iar Bond aranjă încă două scaune în faţa mesei de lucru.

— Ăsta trebuie să fie cinci zero unu, spuse M. Probabil că ai mai avut de-a face cu el. Şeful Departamentului de cercetare ştiinţifică. Şi un tip pe nume Franklin de la Ministerul Agriculturii. Cinci zero unu spune că e cel mai bun pe domeniul lui – controlul dăunătorilor. Nu ştiu de ce Ministerul

Agriculturii şi Pisciculturii a ales să-l trimită tocmai pe el, dar ministrul mi-a zis că se confruntă cu un mic necaz, n-a vrut nici măcar să-mi spună ce anume, şi că după părerea lor, se poate ca tu să fi dat peste ceva de proporţii. Îi lăsăm să arunce o privire la raportul tău şi vedem ce iese. De acord?

— Da, domnule.

Uşa se deschise şi cei doi bărbaţi intrară.

Agentul 501 din Serviciul Secret, pe care Bond îşi aminti că-l cheamă Leathers, era un bărbat ciolănos, suplu şi cu membre lungi, cu postura aplecată şi ochelarii groşi ai unui savant de teatru. Avea un zâmbet plăcut, vag şi niciun strop de deferenţă faţă de M., numai politeţe. Era îmbrăcat în mod corespunzător, cu pantaloni de tweed uzaţi, iar cravata tricotată din lână nu-i acoperea nasturele de la guler. Celălalt bărbat era mărunt, îngrijit, cu un aer iscoditor şi cu ochi mobili, amuzaţi. Cum îi stătea bine reprezentantului senior al unui minister, care şi-a primit ordinele de la ministru în persoană şi nu ştie nimic despre Serviciile Secete, îmbrăcase un costum îngrijit, bleumarin cu dungi subţiri, şi o cămaşă albă cu guler tare. Pantofii lui negri luceau eficient, la fel şi pielea servietei burduşite. Salută pe ton rezervat, neutru. Nu era prea sigur unde se află şi despre ce e vorba. Intenţiona să adulmece cu grijă calea de adoptat în această chestiune, să fie precaut în ceea ce spunea şi în privinţa măsurii în care-şi angaja ministerul. „Aşa sunt oamenii guvernului", reflectă Bond.

După ce fură rostite saluturile cuvenite şi scuzele pentru perturbarea Crăciunului şi se aşezară cu toţii, M. zise:

— Domule Franklin, iartă-mă că o spun, dar tot ce vei vedea şi auzi în această încăpere cade sub incidenţa Legii secretului oficial. Vei intra fără îndoială în posesia multor secrete care afectează ministerul dumitale. Ţi-aş fi recunoscător dacă le vei respecta pe cele ale Ministerului Apărării. Pot să te

rog să discuți doar cu ministrul dumitale, personal, ceea ce vei auzi?

Domnul Franklin făcu o mică plecăciune de acceptare.

— Ministerul m-a instruit deja în mod corespunzător. Îndatoririle mele concrete în cadrul ministerului m-au obișnuit să manevrez chestiuni strict secrete. Nu trebuie să aveți nicio rezervă în ceea ce-mi dezvăluiți. Și acum (ochii amuzați poposiră pe rând asupra celorlalți trei), poate că-mi puteți spune despre ce e vorba. Nu știu, practic, nimic, decât că în vârful unui munte din Alpi, un om face eforturi de a ne îmbunătăți culturile agricole și fermele de animale. Foarte frumos din partea lui! Și atunci de ce-l tratăm ca și cum ar fi furat secrete atomice?

— La drept vorbind, a făcut-o o dată, replică M. sec. Cred că ar fi cel mai bine dacă dumneata și domnul Leathers ați citi raportul reprezentantului meu aici de față. Conține numere de cod și alte trimiteri obscure, de care nu trebuie să vă preocupați. Povestea se revelează fără ele. (M. îi dădu agentului 501 raportul lui Bond.) Cea mai mare parte din conținut va fi nouă și pentru dumneata. Poate că ai vrea să citești pagină cu pagină și să i le dai, pe rând, domnului Franklin.

În cameră se înstăpâni o tăcere îndelungă. Bond își studie unghiile și ascultă ploaia în ochiurile ferestrei și sunetele slabe ale focului. M. stătea ghemuit, părând să moțăie. Bond aprinse o țigară. Scăpăratul brichetei Ronson îl făcu pe M. să deschidă leneș ochii, după care-i închise la loc. Agentul 501 îi dădu celuilalt ultima pagină și se lăsă pe spetează. Franklin termină de citit, adună paginile laolaltă și le așeză într-un teanc îngrijit, în fața sa. Se uită la Bond zâmbind.

— Ai noroc că te afli aici!

Bond îi răspunse la zâmbet, dar nu spuse nimic. M. se întoarse spre agentul 501.

— Ei?

Agentul 201 își scoase ochelarii cu lentile groase și le lustrui cu o batistă nu prea curată.

— Nu înțeleg scopul acestui exercițiu, domnule. Totul pare absolut fățiș – ba chiar demn de laudă, dacă n-am ști ce știm despre Blofeld. Tehnic, a făcut următorul lucru: a obținut zece – de fapt unsprezece, dacă o luăm în calcul pe cea care a plecat – subiecți potriviți pentru hipnoză profundă. Toți subiecții sunt fete simple de la țară. E semnificativ faptul că cea pe nume Ruby a căzut de două ori la bacalaureat. Fetele par să sufere – și nu există niciun motiv de a crede că nu suferă – de anumite forme de alergie relativ frecvent întâlnite. Nu cunoaștem originea alergiilor lor, și ea nici nu contează. Probabil că e psihosomatică – reacția adversă la păsări este foarte răspândită, la fel și cea provocată de vite. Reacțiile la culturi agricole și plante sunt mai puțin răspândite. Blofeld pare să încerce vindecarea acestor alergii prin hipnoză, și nu doar vindecarea, ci declanșarea unei afinități marcate față de cauza alergiei, în locul repulsiei anterioare. În cazul lui Ruby, de exemplu, fetei i se spune, așa cum se exprimă raportul, să „iubească" găinile, să vrea să le „amelioreze rasa" și așa mai departe. Mijloacele mecanice ale vindecării sunt, în practică, simple. În stadiul crepuscular, la granița somnului – sunetul puternic al clopotului le trezește pe cele deja adormite –, folosirea metronomului în ritmul exact al pulsului și bâzâitul îndepărtat sunt mijloace hipnotice auxiliare frecvent folosite. Murmurul cântat și autoritar este vocea obișnuită a hipnoterapeutului. Nu știm la ce prelegeri au participat aceste fete și nici ce lecturi au făcut, dar putem presupune că acestea erau simple mijloace suplimentare de a le influența mintea în direcția dorită de Blofeld. Există dovezi medicale abundente privind eficacitatea hipnozei. Există cazuri autentificate de tratare cu succes, prin aceste mijloace, a unor afecțiuni

încăpățânate precum negii, anumite tipuri de astm, enurezisul, bâlbâiala şi chiar şi alcoolismul, consumul de droguri şi tendinţele homosexuale. Cu toate că Asociaţia Medicilor Britanici îi dezaprobă oficial pe practicanţii hipnozei, aţi fi surprins, domnule, să aflaţi cât de mulţi medici sunt trataţi în particular de hipnotizatori calificaţi, ca ultimă soluţie, mai ales în cazurile de alcoolism. Dar asta e o paranteză. Singura afirmaţie cu care pot contribui la această discuţie este aceea că ideile lui Blofeld nu sunt noi şi că pot fi întru totul eficace.

M. încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, domnule Leathers. Ai vrea acum să fii ne-ştiinţific şi să avansezi orice presupunere nebunească de natură să contribuie oricât de puţin la cele ce ne-ai spus? (M. zâmbi scurt.) Nu vei fi citat, te pot asigura.

Agentul 501 îşi trecu îngrijorat mâna prin păr.

— Ei bine, domnule, ar putea fi absurd, dar în timp ce citeam raportul mi-a venit o serie de idei. Instalaţia lui Blofeld e una foarte costisitoare. Indiferent dacă are intenţii benefice sau malefice – şi trebuie să spun că, după părerea mea, putem accepta că sunt malefice –, cine plăteşte pentru toate astea? Cum a dat peste acest domeniu anume de cercetare şi cum a obţinut finanţarea? Ei bine, domnule, poate să pară fantezist, ceva gen căutarea hoţilor sub pat, ca să spun aşa, dar liderii din acest domeniu, începând cu Pavlov şi câinii lui care salivau, au fost ruşii. Dacă vă aduceţi aminte, domnule, la vremea lansării de către ruşi a primei fiinţe umane pe orbita terestră, am depus un raport asupra fiziologiei astronautului Yuri Gagarin. Am atras atenţia asupra firii simple a acestui om, a temperamentului său calm atunci când s-a confruntat cu primirea isterică ce i s-a făcut la Londra. Nu şi-a pierdut acest calm nicio clipă şi, dacă vă aduceţi aminte, l-am ţinut sub observaţie discretă pe tot parcursul vizitei sale şi în turneele

ulterioare din străinătate, la cererea autorităților din domeniul energiei atomice. Fața aceea neutră, zâmbitoare, domnule, ochii aceia depărtați și nevinovați, extrema simplitate psihologică a omului, toate alcătuiau, așa cum am spus în raportul meu, subiectul perfect pentru hipnoză, și am avansat hazardat presupunerea că, în manevrele extrem de complicate pe care trebuia să le execute în capsula sa spațială, Gagarin a funcționat tot timpul într-o stare de hipnoză profundă. (Agentul 501 făcu o mișcare de măturare cu mâna.) De acord, domnule, concluziile mele au fost considerate oficial fanteziste. Dar, pentru că ați întrebat, le repet acum și avansez sugestia că puterea aflată în spatele lui Blofeld în toată această poveste ar putea să fie foarte bine cea a rușilor. (Se întoarse spre Bond.) A existat vreun semn de inspirație sau îndrumare din partea rușilor la acest club Gloria? Vreun rus undeva, în fundal?

— Păi era un ins, căpitanul Boris. Nu l-am văzut deloc, dar era cu siguranță rus. În rest nu-mi vine în minte nimic, în afara celor trei oameni din SPECTRE despre care aș crede că erau foști membri SMERȘ. Însă ei păreau categoric membri ai personalului, ceea ce americanii ar numi „rotițe".

Agentul 501 ridică din umeri și-i spuse lui M.:

— Ei bine, domnule, mă tem că la atât se rezumă contribuția mea. Dar dacă ajungeți la concluzia că e o afacere murdară, pun pariu, domnule, că acest căpitan Boris e fie finanțatorul, fie supervizorul stratagemei, iar Blofeld, operatorul independent. Asta s-ar potrivi cu caracterul de liber-profesionist al fostei SPECTRE – o bandă independentă ce lucrează pentru oricine e dispus s-o plătească.

— Poate că ai dat peste ceva aici, domnule Leathers, zise gânditor M. Dar care naiba e obiectivul exercițiului? (Se întoarse spre Franklin.) Ei, domnule Franklin, ce crezi *dumneata* despre toate astea?

Omul de la Agricultură şi Piscicultură îşi aprinsese o pipă mică, foarte lustruită. Ţinând-o între dinţi, se aplecă să-şi ia servieta şi scoase nişte hârtii. Alese dintre ele o hartă în alb-negru a Marii Britanii şi a Irlandei şi o netezi pe masă. Harta era plină cu simboluri – ici cu nemiluita, colo, spaţii albe. Spuse:

— Această hartă prezintă ansamblul resurselor Marii Britanii şi Irlandei din domeniul culturilor agricole şi al creşterii animalelor, omiţând păşunile şi cheresteaua. Recunosc că la prima vedere a raportului am fost absolut nedumerit. Aşa cum a spus domnul Leathers, aceste experimente par absolut nevinovate – mai mult decât atât, ca să folosesc termenul lui, demne de laudă. Dar... (Franklin zâmbi) pe dumneavoastră, domnilor, vă preocupă găsirea feţei întunecate a lunii. Mi-am adaptat mintea în consecinţă şi ca urmare, sunt plin de o suspiciune foarte adâncă şi teribilă. Poate că aceste gânduri negre mi-au pătruns în minte printr-un proces de osmoză cu modul de a privi lumea al celor aici de faţă (se uită depreciativ la M.), însă am totodată o dovadă care s-ar putea dovedi decisivă. Scuzaţi-mă, dar din raport lipseşte o foaie – lista cu fetele şi cu adresele lor. Este disponibilă?

Bond scoase fotocopia din buzunarul interior al hainei.

— Scuze, n-am vrut să aglomerez prea mult raportul.

Împinse foaia pe masă, spre Franklin. Acesta o parcurse dintr-o privire, după care spuse, cu adâncă uimire în glas:

— M-am prins! Cred că într-adevăr m-am prins!

Se lăsă greoi pe spetează scaunului, de parcă nu-i venea să creadă ce a văzut. Cei trei bărbaţi îl priviră încordaţi, crezându-l, datorită a ceea ce-i stătea scris pe faţă, şi aşteptând să audă. Franklin scoase din buzunarul de la piept al hainei un creion roşu şi se aplecă asupra hârtii. Uitându-se din

când în când la listă, trasă o serie de cercuri roşii, în puncte aparent fără legătură unele cu altele, pe suprafaţa Marii Britanii şi a Irlandei, dar Bond observă că acestea acopereau zonele unde pădurile de simboluri erau cele mai dese. În timp ce trasa cercurile comenta:

— Aberdeen – Aberdeen Angus, Devon Red Poll, Lancashire – carne de pasăre, Kent – fructe, Shannon – cartofi...

Şi tot aşa, până când pe hartă apărură zece cercuri roşii. La urmă îşi aţinti creionul asupra estului Angliei şi trasă o cruce mare. Ridică privirea, spuse „Curcani" şi aruncă creionul pe masă. În tăcerea ce urmă, M. întrebă cam arţăgos:

— Ei bine, domnule Franklin, la ce te gândeşti?

Omul de la Agricultură şi Piscicultură n-avea nicio intenţie de a fi intimidat de cineva, oricât de sus-pus şi de strict secret, din alt minister. Se aplecă şi cotrobăi din nou în servietă, de unde scoase mai multe hârtii. Alese una – un decupaj din ziar – şi spuse:

— Nu cred, domnilor, că aveţi timp să citiţi prea multe articole de agricultură din ziare, dar acesta a fost publicat în *Daily Telegraph* la începutul lui decembrie. Nu-l voi citi integral. E semnat de corespondentul pe teme de agricultură al ziarului, un om de treabă pe nume Thomas. Iată titlurile: „ÎNGRIJORARE DIN CAUZA CURCANILOR. CÂRDURILE SUNT DECIMATE DE O MOLIMĂ A PĂSĂRILOR DOMESTICE." Apoi continuă aşa: „Rezervele de curcani destinaţi pieţei de Crăciun ar putea fi lovite de recentele focare ale unei molime a păsărilor domestice, care a dus la sacrificarea unui număr mare de păsări...", şi mai jos, „Cifrele disponibile arată că au fost sacrificate 218 000 păsări [...]. Anul trecut, totalul rezervelor pentru piaţa de Crăciun a fost estimat între 3 700 000 şi 4 000 000 păsări, aşa că acum multe depind de amploarea focarelor ulterioare ale molimei."

Punând jos tăietura din ziar, domnul Franklin spuse cu seriozitate:

— Articolul acela a fost doar vârful aisbergului. Am reuşit să ascundem presei detaliile ulterioare, dar, domnilor, vă pot spune următoarele: în ultimele patru săptămâni am sacrificat trei milioane de curcani. Şi acesta e doar începutul. Molima păsărilor domestice face ravagii în estul Angliei şi au apărut semne şi în Hampshire, unde se cresc mulţi curcani. Ceea ce aţi mâncat la prânz a fost aproape sigur o pasăre importată. Am permis importul a două milioane de curcani din America, pentru a acoperi acest necesar.

M. zise cu acreală:

— Ei bine, în ce mă priveşte, nu-mi pasă dacă nu mai mănânc niciodată curcan. Văd totuşi că vă confruntaţi cu o problemă serioasă. Dar să revenim la cazul nostru: de la curcani, încotro ne îndreptăm?

Deloc amuzat, Franklin răspunse:

— Avem un indiciu. Toate păsările care au murit primele au fost expuse la Expoziţia naţională de păsări domestice de la Olympia, la începutul lunii acesteia. Olympia fusese eliberată şi curăţată pentru următoarea expoziţie până să ajungem la această concluzie şi în incinta centrului de expoziţii n-am găsit nicio urmă de virus – apropo, molima păsărilor domestice este declanşată de un virus foarte contagios, cu mortalitate de sută la sută. (Ridică o broşură groasă, albă, cu stema Statelor Unite pe ea.) Acum, domnilor, cât de multe ştiţi despre războiul biologic?

— Am fost implicaţi indirect la periferia acestui subiect în război, spuse Leathers. Până la urmă însă, niciuna din tabere nu l-a folosit. Prin 1944, americanii aveau un plan pentru distrugerea întregii recolte japoneze de orez, prin intermediul pulverizărilor aeriene, dar din câte-mi amintesc, Roosevelt s-a opus ideii.

— Exact, spuse Franklin. Absolut exact. Dar subiectul a rămas foarte viu, şi încă şi mai mult în ministerul meu. Întâmplarea face să fim ţara cea mai agriculturalizată din lume. A trebuit să ajungem aşa, în timpul războiului, ca să nu murim de foame. Aşadar, teoretic, am fi ţinta ideală a unui atac de felul acesta. (Îşi coborî mâinile încet pe masă, cu un gest de subliniere.) Nu cred că ar fi prea exagerat să spunem, domnilor, că dacă un astfel de atac ar putea fi lansat şi ar putea fi contracarat numai prin sacrificarea păsărilor şi a animalelor şi incendierea câmpurilor cultivate, am deveni în câteva luni o ţară falimentară. Am ajunge la propriu în genunchi, cerşind pâine!

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar pare să aibă logică, zise M. meditativ.

— Acest document, continuă Franklin ridicând broşura, conţine cele mai noi idei pe această temă ale prietenilor noştri din America. Broşura acoperă totodată războiul chimic şi cel radiologic, dar acelea nu ne interesează – RC, RB şi RR, le spun ei. Este o lucrare elaborată de Senatul Statelor Unite, numărul 58991, datată 29 august 1960 şi realizată de „Subcomisia de dezarmare a Comisiei de relaţii internaţionale". Ministerul meu acceptă constatările generale privitoare la RB, cu singura rezervă că America e o ţară vastă, pe când noi suntem una foarte mică şi dens populată. RB ne-ar lovi de o mie de ori mai rău decât ar lovi SUA. Pot să vă citesc câteva fragmente?

M. detesta din toată inima problemele altor ministere. În cele din urmă, latura de informaţii a acestora ajungea de fiecare dată în mâinile lui. Amuzat, Bond îl privi cum îşi ia un aer de interes politicos.

— Dă-i drumul, domnule Franklin.

Capitolul 22

# Un lucru numit „RB“

Franklin începu să citească pe un ton egal, de expunere, oprindu-se des ca să explice o idee sau când sărea peste porțiunile irelevante.

— Această secțiune se intitulează „Arme de război biologic şi apărarea împotriva lor“. Sună aşa: „Războiul biologic este numit deseori război bacteriologic, bacterian sau al germenilor, dar termenul «biologic» este preferat față de celelalte fiindcă include toate microorganismele, insectele şi alți dăunători, precum şi produsele toxice ale vieții vegetale şi animale. Armata enumeră cinci grupuri de agenți RB, între care anumiți compuşi chimici folosiți pentru a inhiba sau distruge dezvoltarea plantelor: Microorganisme (bacterii, virusuri, richeții, fungi, protozoare). Toxine (microbiene, animale, vegetale). Vectori ai bolilor (artropode (insecte şi acaride), păsări şi animale). Dăunători (ai animalelor şi culturilor vegetale). Compuşi chimici anti-culturi (inhibitori ai dezvoltării plantelor, erbicide, defoliante). Agenții de război biologic, la fel ca agenții de război chimic, variază ca letalitate, ceea ce face posibilă alegerea agentului cel mai potrivit pentru atingerea obiectivului dorit, fie că acesta este incapacitatea temporară, cu prea puține efecte secundare, sau boala gravă şi numeroase decese. Între RB şi RC există unele diferențe importante, pe lângă clasificarea lor ştiințifică. Agenții RB au o perioadă de incubație de mai multe zile, uneori de câteva săptămâni“... (Franklin ridică privirea) Vedeți ce vreau

să spun cu Olympia? „...care determină o întârziere a acțiunii lor, în timp ce armele RC produc de regulă reacții în interval de câteva secunde, maximum câteva ore. Agenții RC sunt mai ușor de detectat decât agenții RB și identificarea celor din urmă ar putea deseori să survină prea târziu pentru a permite contramăsuri eficace." (Franklin își privi iarăși publicul cu înțeles.) „La greutate egală, agenții RB sunt mai periculoși decât agenții RC, deși acest avantaj ar putea fi anulat din cauza pierderii virulenței agenților RB în urma expunerii."

Franklin se opri și parcurse pagina cu degetul.

— În continuare se vorbește despre agenți RB antipersonal, cum ar fi antraxul, tifosul, varicela, botulismul și așa mai departe. (Degetul lui se opri.) Da, aici. „Agenții RB anti-animale care ar putea fi folosiți pentru incapacitarea sau distrugerea animalelor domestice sunt: Bacterii: antrax, trei specii de brucella relativ apropiat înrudite și *Pseudomonas mallei*. Virusuri: al bolii gurii și copitelor, *rinderpest*, al febrei Văii Riftului, al stomatitei veziculare, al exantemului vezicular, al holerei porcine, al febrei porcine africane, al molimei păsărilor domestice, al bolii Newcastle și al encefalomielitei la cai." (Franklin ridică privirea cu un aer de scuză.) Îmi pare rău pentru chestiile astea care înnoadă limba, dar nu mai e mult. În continuare se trece la „Agenți RB împotriva culturilor vegetale", despre care se spune că ar fi folosiți ca arme economice, iar eu personal cred că așa stau lucrurile cu stratagema lui Blofeld. Se menționează o listă întreagă, ce include mălura cartofului, boala tulpinii la cereale, rugina ovăzului, boala frunzelor la sfecla de zahăr, putregaiul la crucifere și putregaiul inelar al cartofului, și insectele precum gândacul de Colorado și o vietate numită „melcul uriaș african de pământ", în privința căruia ceva îmi spune că nu trebuie să ne facem griji. Apoi se vorbește despre „agenți chimici împotriva culturilor vegetale", dar nu cred că trebuie să ne facem griji nici în

privința acestora, deşi sunt letali, fiindcă ar trebui să fie pulverizați dintr-un avion. Ceea ce urmează e mai la obiect. (Degetul lui Franklin se opri pe pagină.) „Natura agenților RB îi face să fie foarte adaptabili la operațiuni mascate sau sub acoperire. Întrucât aceşti agenți sunt foarte concentrați, nu pot fi detectați cu ajutorul simțurilor fizice şi ucid cu întârziere, operatorul poate să introducă niște cantități eficace în sistemele de ventilație ale clădirilor, în sursele de hrană şi apă şi în alte locuri de unde s-ar răspândi cu repeziciune prin contactul cu o populație foarte concentrată." Ăştia suntem noi, precizează Franklin. Vedeți la ce mă refer în privința vitelor şi aşa mai departe? După expoziție, virusul e transportat în toată țara de animalele prezentate. (Reveni la broşură.) Mai departe spune aşa: „Un factor semnificativ este acela că aria posibilă de acoperire eficace este în general mai mare la agenții RB decât la cei RC. Au fost efectuate teste care arată că o acoperire măsurată în mii de kilometri pătrați este realizabilă cu agenții biologici." (Franklin bătu cu degetul în hârtia din fața lui.) Ce părere aveți de asta, domnilor? Discutăm despre noile gaze otrăvitoare, gazele cu efect asupra sistemului nervos pe care le-au inventat germanii după război. Organizăm marşuri şi contramarşuri pe tema radiațiilor şi a bombei atomice. Aici scrie „mii de kilometri pătrați". O spune o comisie a Senatului Statelor Unite. Câte mii de kilometri pătrați conțin Marea Britanie şi Irlanda, domnilor? (Ochii imperativi, din care umorul dispăruse, priveau aproape cu dispreț fețele celor trei ofițeri de rang superior ai Serviciului Secret.) Vă spun eu! Acest mic atol al nostru, plus micul atol al întregii Irlande, are doar puțin peste o sută şaizeci de mii de kilometri pătrați. (Ochii îşi păstrară flăcările.) Şi dați-mi voie să vă mai prezint un ultim citat, după care (ochii îşi regăsiră parțial umorul) poate vă veți da seama de ce mă ambalez atât de tare în această „zi a bunăvoinței față de toată omenirea". Uitați ce spune aici, la „Măsuri

defensive". Spune: „Apărarea în fața războiului biologic este complicată foarte mult de dificultățile implicate în detectarea agenților RB, situație care este aproape unică la nivelul acestor arme." (Franklin ridică privirea şi zâmbi.) Exprimare proastă în engleză! Poate că am putea îmbunătăți partea cu „la nivelul"... „Nu pot fi detectate cu ajutorul văzului, al mirosului sau al oricărui alt simț fizic. Până acum nu au fost concepute mijloace de detectare şi identificare rapidă a lor."

Franklin aruncă pe masă broşura şi le oferi celorlalți, dintr-o dată, un zâmbet larg, cuprinzător. Se întinse după mica-i pipă lustruită şi se apucă s-o umple.

— În regulă, domnilor. Acuzarea a terminat.

Franklin îşi avusese ziua de glorie – un Crăciun pe care nu-l va uita niciodată. M. spuse:

— Mulțumesc, domnule Franklin. Am dreptate să cred că dumneata conchizi că Blofeld pregăteşte un război biologic împotriva acestei țări?

— Da, asta conchid, rosti Franklin categoric.

— Şi cum ai ajuns la concluzia asta? Mie mi se pare că face exact opusul – sau, mai precis, mi s-ar părea, dacă n-aş şti câte ceva despre individ. Oricum, care sunt deducțiile dumitale?

Franklin întinse mâna şi arătă crucea roşie pe care o trasase peste estul Angliei.

— Acela a fost primul meu indiciu. Fata, Polly Tasker, care a plecat din locul numit Gloria acum mai bine de o lună, se trage de undeva de-aici, unde veți vedea după simboluri că există cea mai mare concentrație de ferme de curcani. Ea suferea de alergie la curcani. S-a întors inspirată să amelioreze rasa. La o săptămână după întoarcerea ei ne confruntăm cu cea mai răspândită molimă a curcanilor din toată istoria Angliei.

Leathers se plesni brusc peste coapsă.

— Dumnezeule, Franklin, cred că ai nimerit-o! Zi mai departe!

— Când acest ofițer (Franklin se întoarse spre Bond) a aruncat o privire în laboratorul de acolo, a văzut nenumărate stative cu eprubete care conțineau ceea ce el a descris drept „lichid tulbure". Cum ar fi dacă acele eprubete ar conține virusuri, molima păsărilor domestice, antrax, Dumnezeu mai știe ce? Raportul menționează că laboratorul era luminat cu o lumină roșie, slabă. Ar fi corect. Culturile de virusuri suferă în urma expunerii la lumină puternică. Și cum ar fi dacă, înainte să plece, această Polly a primit un spray cu aerosoli, cu conținutul potrivit, și i s-a spus că e un fel de elixir pentru curcani – un tonic care-i va face să se îngrașe și să fie mai sănătoși? Mai țineți minte chestiile despre „ameliorarea rasei" din discursul hipnotic? Și să presupunem că i s-a spus să meargă la Olympia pentru expoziție, poate chiar să-și ia o slujbă pe perioada respectivă, ca femeie de serviciu sau mai știu eu ce, și să pulverizeze ca din întâmplare sprayul printre păsările premiate. Recipientul n-ar fi mai mare decât un flacon cu spumă de bărbierit. Atât ar ajunge. Fetei i s-a spus să țină totul secret, pentru că produsul este brevetat. Poate i s-a spus chiar că va primi acțiuni ale companiei dacă tonicul se dovedește a avea succesul pe care pretindea acest Blofeld că-l va avea. Sarcina ar fi foarte ușor de executat. S-ar plimba pur și simplu printre cuști – poate că i s-a dat chiar o geantă specială în care să poarte obiectul –, s-ar sprijini de plasa de sârmă și fsss! treaba ar fi făcută. Simplu ca bună ziua. Bun, dacă-mi dați dreptate până aici, probabil că i s-a spus să execute misiunea într-una din ultimele două zile ale expoziției, astfel încât efectele să nu apară prea curând. Apoi, la sfârșitul expoziției, toate păsările premiate se împrăștie în întreaga Anglie, revenind la proprietarii lor. Și asta-i tot! Și... (se opri o clipă) vă atrag atenția: asta *a fost* tot. Trei milioane de păsări au murit și încă mai mor pretutindeni, și Trezoreria a scuipat o sumă consistentă de monedă străină pentru a le înlocui.

Cu fața roșie de emoție, Leathers interveni, măturând harta cu mâna.

— Și celelalte fete! Toate, din locurile periculoase. Toate din zonele cu cea mai mare concentrație. Au loc tot timpul expoziții locale – vite, găini, chiar și cartofi... gândaci de Colorado pentru cultura asta, presupun. Febra porcină pentru porci. Măiculiță! (În glasul lui Leathers se citea un respect adânc.) Și e atât de afurisit de simplu! Ar fi nevoie doar să ții virusurile la temperatura potrivită o vreme. Scumpele de fete ar fi instruite în privința asta. Și ar fi sigure tot timpul că sunt niște sfinte! Minunat! Trebuie să-i recunosc individului meritele.

Furia nehotărârii făcea ca fața lui M. să arate ca un cer acoperit de nori de furtună. Se întoarse spre Bond și se răsti:

— Ce părere ai?

— Mă tem că se potrivește, domnule. Toată povestea. Cunoaștem omul. I se potrivește și lui, la perfecție. Și nici măcar nu contează cine-l plătește. Poate să plătească personal, să facă o avere. Trebuie doar să speculeze inteligent lira sterlină. Dacă domnul Franklin are dreptate, și documentul acela al Senatului îi oferă un sprijin solid, moneda noastră se va prăbuși literalmente – și țara împreună cu ea.

M. se ridică în picioare.

— În regulă, domnilor. Domnule Franklin, te rog să-i spui ministrului dumitale ceea ce ai auzit. Depinde de el să-l informeze pe prim-ministru și Cabinetul, după cum consideră de cuviință. Eu mă voi ocupa de măsurile preventive, în primul rând prin Sir Ronald Vallance de la CID[1]. Trebuie s-o ridicăm pe această Polly și să le prindem pe celelalte când se întorc din țară. Vor fi tratate cu blândețe. Nu e vina lor. Pe urmă va trebui să ne gândim ce facem

[1] Abreviere de la *Criminal Investigation Department* Departamentul de Investigații Penale.

cu domnul Blofeld. (Se întoarse spre Bond.) Mai rămâi, te rog.

Cei doi îşi luară la revedere, iar M. sună după Hammond ca să-i conducă. După aceea mai sună o dată.

— Hammond, ceaiul, te rog. (Se întoarse spre Bond.) Sau preferi un whisky cu sifon?

— Whisky, vă rog, domnule! spuse Bond cu infinită uşurare.

— Licoare de putrezit mațele, comentă M.

Se duse la fereastră şi privi întunericul şi ploaia. Bond trase spre el harta lui Franklin şi o studie, reflectând că în misiunea aceea afla foarte multe despre treburile altor oameni, despre secretele altor oameni, de la măruntaiele Colegiului de Heraldică la cele ale Ministerului Agriculturii şi Pisciculturii. Ciudat cât de gigantic şi de rămuros crescuse copacul acela, dintr-o singură sămânță minusculă în septembrie – o fată care a pariat pe bancă într-un cazino şi n-a avut banii necesari ca să plătească pariul. Şi cum rămânea cu demisia lui? Acum părea o idee cam caraghioasă. Era implicat până peste urechi în vechea lui profesie – mai profund ca oricând. Şi acum va fi necesară o operațiune de curățenie de proporții, iar el va trebui să fie cel care-o executa sau cel puțin o organiza. Bond ştia cu precizie ce-i va spune lui M. când sosea ceaiul şi whisky-ul. Doar el putea să execute curățenia. Îi era scris în stele!

Hammond intră cu tava, o lăsă şi se retrase. M. se întoarse la masa de lucru, îi spuse aspru lui Bond să-şi pună un pahar cu whisky, iar el luă o ceaşcă uriaşă, cât oala de noapte a unui copil, plină cu ceai negru, fără zahăr sau lapte, şi şi-o aşeză în față. După o vreme zise morocănos:

— E o treabă murdară, James, dar mă tem că are logică. E cazul să iau măsuri, presupun.

Întinse mâna spre telefonul cel roşu, cu codificator ataşat, aflat lângă cel negru pe masa lui de lucru şi ridică receptorul. Respectivul telefon oferea

legătură directă cu acea centrală foarte privată de la Whitehall, la care aveau acces poate cincizeci de oameni în toată Anglia.

— Fă-mi legătura cu Sir Ronald Vallance, te rog. Numărul de acasă, presupun.

Luă o înghiţitură zdravănă de ceai, apoi lăsă ceaşca pe farfurie.

— Tu eşti, Vallance? Regret că-ţi tulbur somnul de după-amiază. (La celălalt capăt al firului se produse o explozie audibilă, care-l făcu pe M. să zâmbească.) Citeai un raport despre prostituţie la adolescente? Mi-e ruşine cu tine! Şi chiar în ziua de Crăciun! Eh, porneşte codificatorul, te rog. (M. apăsă butonul cel mare şi negru de pe latura furcii telefonului.) În regulă? Mă tem că treaba asta e prioritatea numărul unu. Îţi aminteşti de Blofeld şi de cazul Thunderball? Ei bine, individul s-a apucat iarăşi de şmecherii. E prea lungă povestea ca să-ţi explic acum. Vei primi partea mea de raport dimineaţă. E amestecat şi Ministerul Agriculturii şi Pisciculturii. Da, tocmai ei! Contactul tău e un ins pe nume Franklin. Unul dintre cei mai buni agenţi de-ai lor de control al dăunătorilor. Numai el şi ministrul. Aşa că-i rog pe oamenii tăi să-i raporteze lui şi să-mi trimită şi mie o copie. Eu mă ocup doar de latura din străinătate. Prietenul tău zero-zero şapte e la minge. Da, acelaşi flăcău. Poate să-ţi furnizeze orice detalii suplimentare de care ai putea nevoie asupra aspectelor din străinătate. Acum, ideea e următoarea: chiar dacă e Crăciunul, ar putea oamenii tăi să încerce imediat să pună mâna pe o anumită fată, Polly Tasker, de vreo douăzeci şi cinci de ani, care locuieşte în estul Angliei? Da, ştiu că e o regiune al naibii de mare, dar probabil că se trage dintr-o familie respectabilă, din pătura inferioară a clasei mijlocii, implicată în creşterea curcanilor. Precis poate fi găsită familia în cartea de telefoane. Nu-ţi pot da nicio descriere, dar a petrecut recent câteva săptămâni în Elveţia. S-a întors în ultima săptămână din

noiembrie. Nu vorbi prostii! Sigur că te descurci. Iar când o găseşti, aresteaz-o pentru că a adus în țară molima păsărilor domestice. Da, exact. (M. silabisi cuvintele.) Chestia aia care ne omoară toți curcanii. (Mormăi „Slavă Domnului" pe lângă receptor.) Nu, n-am spus nimic. Ascultă, fii blând cu fata, nu ştia ce face. Şi spune-le părinților că nu va păți nimic. Dacă ai nevoie de o acuzație oficială, va trebui să obții una de la Franklin. Anunță-l deci pe Franklin când ai fata, iar el va veni şi-i va pune câteva întrebări simple. După ce-şi primeşte răspunsurile o poți lăsa să plece. Bine? Dar *trebuie* s-o găsim pe fata aceea. Vei înțelege de ce după ce citeşti raportul. Bun, următoarea misiune. Există zece fete, foarte asemănătoare ca tip cu această Polly Tasker, care vor pleca probabil cu avionul din Zurich, cu destinația Anglia şi Țara Galilor, oricând de mâine încolo. Fiecare dintre ele trebuie reținută de agenții vamali în portul sau aeroportul de intrare. Zero-zero şapte are o listă cu numele lor şi cu descrieri destul de bune. Oamenii mei din Zurich ar putea sau nu să ne avertizeze cu privire la sosirea lor. E în regulă? Da, zero-zero şapte va aduce lista la Scotland Yard astă-seară. Nu, nu pot să-ți spun despre ce e vorba. Poveste prea lungă. Dar ai auzit vreodată de războiul biologic? Exact. Antrax şi aşa mai departe. Ei bine, asta e. Da. Iarăşi Blofeld. Ştiu! Tocmai despre asta voi discuta cu zero-zero şapte. Bun, Vallance, ai notat totul? Excelent! (M. ascultă şi zâmbi sumbru.) Crăciun fericit şi *ție*.

Puse receptorul în furcă; butonul codificatorului trecu automat în poziția Oprit. Se uită la Bond şi rosti cu o undă de oboseală:

— Ei bine, la capătul ăsta am rezolvat. Vallance spunea că e timpul să-l băgăm la răcoare pe Blofeld ăsta. Sunt de acord. Şi asta e treaba *noastră*. Şi nu cred nici măcar o clipă că vom primi vreun ajutor din partea elveților. Chiar dacă am primi, mai întâi ar călca în picioare întregul caz cu bocancii lor cei mari, săptămâni întregi, înainte să avem parte

de ceva acțiune. Şi, între timp, individul ar ajunge în Beijing sau te miri unde, clocind altă năstruşnicie. (M. se uită direct la Bond.) Vreo idee?

Sosise momentul, cum Bond ştia că va sosi. Luă o înghițitură zdravănă de whisky şi aşeză paharul cu grijă pe masă, după care începu să vorbească imperativ, convingător. Pe măsură ce-şi dezvolta planul, chipul lui M. devenea tot mai mohorât. Încheie astfel:

— Şi asta e singura soluție pe care o văd, domnule. Am nevoie numai de două săptămâni de concediu. Aş putea să-mi depun demisa, dacă ar ajuta.

M. se răsuci pe scaun şi-şi ațintipe privirea asupra flăcărilor muribunde ale focului de buşteni. Bond aşteptă în tăcere verdictul. Spera să fie afirmativ, dar spera totodată să fie negativ. Blestematul acela de munte! Nu mai voia să vadă urâciunea aceea în viața lui!

M. se întoarse spre el, cu o expresie de aprindere în ochii cenuşii.

— În regulă, zero-zero şapte. Dă-i drumul. Nu mă pot duce la prim-ministru cu asta, ar refuza. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să-ți reuşească! Nu m-ar deranja să fiu concediat, însă nu vrem să implicăm guvernul într-un nou fiasco de genul U2. De acord?

— Înțeleg, domnule. Şi pot avea cele două săptămâni de concediu?

— Da.

CAPITOLUL 23

# Țigări Gauloises și usturoi

Cu pistolul Walther PPK în tocul de piele, cald, lipit de abdomenul lui și cu pașaportul pe propriu-i nume, James Bond privea pe geam cum Canalul Mânecii se îndepărtează dedesubtul burții avionului Caravelle și se simțea în bună măsură reintrat în vechea-i piele, cea dinainte de Sir Hilary Bray.

Se uită la ceasul Rolex nou de la încheietura mâinii sale – magazinele încă nu se redeschiseseră, așa că trebuise să-l obțină cu lingușiri de la Secția Q – și presupuse că vor sosi la Marsilia la timp, adică la 6 p.m. Avusese parte de o goană nebună înainte de plecare. Lucrase la sediu până noaptea târziu și toată dimineața zilei respective, compunând imaginea Identicast a lui Blofeld, verificând detaliile cu Ronnie Vallance, aranjând latura particulară, din Zurich, a vieții sale, sporovăind pe teleimprimator cu Departamentul Z, ba chiar își amintise s-o roage pe Mary Goodnight să ia legătura cu Sable Basilisk după sărbători și să-l roage să facă ceva cu numele de familie ale celor zece fete și să împodobească arborele genealogic al lui Ruby Windsor cu majuscule aurii.

La miezul nopții o sunase pe Tracy în Munchen și-i auzise vocea dragă, emoționată.

— Mi-am obținut periuța de dinți, James, și o stivă de cărți. Mâine am să urc pe *Zugspitze* și am să stau la soare, ca să arăt bine pentru tine. Ghici ce-am mâncat la cină astă-seară, în cameră? *Krebsschwanze mit Dilltunke.* Asta înseamnă

cozi de rac cu orez şi sos de smântână cu mărar. Şi *Rehrticken mit Sahne*. Asta înseamnă muşchi de căprioară cu un sos *smitane*[1]. Pariez că a fost mai bun decât ce ai mâncat tu!

— Eu am mâncat două sandvişuri cu şuncă, cu o tonă de muştar şi un sfert de coniac Harper cu gheaţă. Coniacul a fost mai bun decât şunca. Acum ascultă, Tracy, şi nu mai sufla în telefon!

— Nu făceam decât să oftez de dragoste.

— Înseamnă că oftatul tău e ca un uragan de categoria cinci! Ascultă-mă. Îţi trimit prin poştă mâine certificatul meu de naştere, cu o scrisoare explicativă către consulul britanic, în care spun că vreau să mă căsătoresc cu tine cât mai curând posibil. Hei, te apropii de categoria zece! Pentru Dumnezeu, fii atentă! Mă tem că va dura câteva zile. Vor trebui să facă strigările sau mai ştiu eu ce. O să-ţi spună consulul tot ce trebuie să ştii. Acum trebuie să-ţi obţii iute certificatul de naştere şi să i-l dai şi pe acela. A, i l-ai dat deja?! râse el. Cu atât mai bine. Atunci suntem pregătiţi. Eu am vreo trei zile de treabă, iar mâine merg să mă întâlnesc cu tatăl tău şi să-i cer mâna ta, ambele mâini, plus picioarele şi tot restul. Nu, trebuie să rămâi acolo unde eşti. Va fi o discuţie între bărbaţi. Oare e treaz la ora asta? Am să-l sun chiar acum. Bun. Ei, acum du-te la culcare, altfel ai să fii prea obosită ca să spui „Da" când vine momentul!

Nu voiau să se despartă unul de vocea celuilalt, dar în cele din urmă schimbară ultima urare de noapte bună, ultimul sărut, iar Bond sună la numărul din Marsilia al firmei Appareils Electriques Draco; îi răspunse vocea lui Marc-Ange, aproape la fel de emoţionată ca a lui Tracy. Bond îi potoli revărsarea extatică despre *„fiançailles"*[2] şi spuse:

— Ascultă-mă, Marc-Ange, aş vrea să-mi faci un dar de nuntă.

[1] Sos brun, cu ceapă tocată, călită, vin alb sec şi smântână.

[2] Ceremonia nupţială (fr.).

— Orice, dragul meu James! Orice posed. Şi poate chiar şi anumite lucruri pe care le-aş lua în posesie, râse el. Ce anume ai vrea?

— Îţi spun mâine seară. Am bilet la o cursă Air France de după-amiază spre Marsilia. Poţi trimite pe cineva să mă aştepte? Şi mă tem că e vorba de afaceri, aşa că ai putea aranja să fie prezenţi şi ceilalţi directori ai tăi, pentru o scurtă şedinţă? Vom avea nevoie de toate creierele. E vorba de organizaţia noastră de vânzări din Elveţia. Trebuie făcut ceva drastic cu ea.

— Aha! rosti Marc-Ange pe un ton ce dezvăluia înţelegerea deplină. Da, e într-adevăr un loc problematic pe harta vânzărilor noastre. Categoric, mă voi îngriji să fie disponibili colegii mei. Şi te asigur, dragul meu James, că orice lucru care poate fi făcut va fi făcut. Şi fireşte că te va aştepta cineva. Poate că nu voi veni eu personal – e foarte frig în serile astea de iarnă – dar voi lua măsuri să fii îngrijit cum trebuie. Noapte bună, dragul meu prieten! Noapte bună.

Legătura se întrerupse. Vulpoiul bătrân! Oare crezuse că Bond va comite vreo indiscreţie sau îşi dotase telefonul cu unul din acele instrumente delicate ce măsoară rezonanţa pe linie şi te previn când eşti ascultat?

Soarele hibernal împrăştie o ultimă lucire portocalie deasupra stratului gros de nori aflat la trei mii de metri mai jos de avionul ce şuiera uşor şi apoi se stinse pentru noapte. Bond aţipi, spunându-şi că va trebui să găsească cumva, şi cât de curând, o cale de a reveni la normal cu somnul.

Îl aştepta la aeroport un taximetrist marseiez ca de scenă – arhetipul tuturor indivizilor pe nume Marius, cu faţă de pirat şi cu sporovăiala tăioasă a music-hall-urilor franceze de calitate inferioară. Părea că toată lumea din aeroport îl cunoaşte şi-l place; Bond fu trecut prin toate formalităţile într-o nesfârşită revărsare de glume ironice despre *„le*

*milord anglais*"[1], ceea ce-l făcu pe Marius – căci se dovedi că-l chemă într-adevăr Marius – centrul atenției, Bond devenind simplul obiect al ironiilor sale, turistul englez cam nătâng. Odată ajunşi în taxi însă, Marius se scuză concis şi prietenește peste umăr.

— Te rog să mă ierți pentru proastele-mi maniere. (Franceza lui se purificase brusc de toate regionalismele.) Mi s-a spus să te scot din aeroport cu cât mai puțină atenție posibilă îndreptată spre dumneata. Îi cunosc pe toți oficialii şi agenții vamali, şi ei mă cunosc la rândul lor. Dacă n-aş fi fost eu însumi, şoferul de taxi pe care-l cunosc drept Marius, dacă aş fi arătat deferență, ochii cercetători s-ar fi ațintit asupra dumitale, *mon Commandant*. Am făcut cum am crezut că e mai bine. Mă ierți?

— Sigur că da, Marius! Dar n-ar fi trebuit să fii atât de amuzant. A fost cât pe ce să mă faci să râd, şi asta ar fi fost fatal!

— Ne înțelegi vorbirea?

— Destul de bine.

— Aşa deci! (După o pauză, Marius adăugă:) Din păcate, de la Waterloo încoace, nu-i mai poți subestima pe englezi.

— Aceeaşi dată se aplică şi în cazul francezilor, replică Bond serios. A fost o luptă strânsă.

Conversația aceea devenea prea galantă! Bond schimbă subiectul.

— Ia spune-mi, mai e *bouillabaisse chez Guido*[2] la fel de bună ca înainte?

— E acceptabilă. Dar e un fel de mâncare mort, dispărut. Nu mai există *bouillabaisse* autentică, fiindcă nu mai e peşte în Mediterană. Pentru *bouillabaisse* ai nevoie de *rascasse*, carnea fragedă a peştelui-scorpion. Mai nou se folosesc doar hălci de cod. Şofranul şi usturoiul, astea sunt mereu la fel. Dar ai

[1] Domnul englez (fr.).

[2] Ciorba de peşte de la Guido (fr.).

putea să mănânci bucăți dintr-o femeie îmbibate în mirodeniile acelea, şi ar fi bune. Du-te în oricare mic local din apropierea portului. Mănâncă felul zilei şi bea vinul de Cassis pe care ți-l oferă. Îți va umple stomacul aşa cum îl umple şi pe cel al pescarilor. Toaleta va fi mizerabilă. Ce importanță are? Eşti bărbat. Poți să mergi pe Canebiere în sus şi să mănânci la Noailles pe mai nimic, după ora prânzului.

Şerpuiau în manieră expertă prin traficul de pe celebra Canebiere şi Marius avea nevoie de tot suflul ca să-i insulte pe ceilalți şoferi. Bond simțea mirosul mării. În cafenele se cânta la acordeon. Îşi amintea de vremurile vechi din acel oraş, cel mai dur şi mai plin de criminalitate din toată Franța, şi reflectă că e amuzant să se afle, de astă dată, de partea diavolului.

La capătul străzii Canebiere, la intersecția acesteia cu Rue de Rome, Marius făcu dreapta şi apoi stânga, intrând pe Rue St. Ferreol, la doar o aruncătură de băț de Quai des Berges şi de Vieux Port. Luminile de la intrarea portului clipiră scurt spre ei, după care taxiul opri în fața unei clădiri de apartamente, hidoasă, dar foarte nouă, cu o vitrină lată la parter ce anunța cu litere furioase de neon „Appareils Electriques Draco". Interiorul bine luminat al magazinului conținea ceea ce te-ai fi aşteptat – televizoare, radiouri, gramofoane, fiare de călcat electrice, ventilatoare şi aşa mai departe. Marius duse foarte iute valiza lui Bond de pe trotuar şi prin uşile batante de lângă vitrină. Holul complet mochetat era mai luxos decât se aşteptase Bond. Din ghereta portarului, aflată lângă lift, ieşi un bărbat care luă fără o vorbă valiza. Marius se întoarse spre Bond, îi zâmbi, îi făcu cu ochiul şi-i oferi o strângere de mână capabilă să frângă oase, zise scurt „*A la prochaine*"[1] şi ieşi grăbit. Portarul stătea lângă uşa deschisă a liftului. Bond observă protuberanța de sub brațul lui drept şi, din curiozitate, se atinse de om când urcă

[1] Pe curând (fr.).

în lift. Da, un pistol, şi încă unul mare, capabil să te încremenească! Omul îi aruncă o privire plictisită, ca pentru a spune „Te crezi isteţ, hm?" şi apăsă pe buton. Geamănul portarului, sau aproape geamăn – oacheş, voinic, cu ochi căprui şi în formă fizică excelentă – aştepta la ultimul etaj. Luă valiza lui Bond şi-l conduse pe un coridor complet mochetat şi cu lămpi de perete de bun-gust. Deschise o uşă. Era un dormitor extrem de confortabil, cu baie alăturată. Bond îşi imagină că fereastra cea lată, acum cu draperiile trase, oferea o priveliştе superbă a portului. Omul lăsă valiza jos şi spuse:

— *Monsieur Draco est immediatement a votre disposition.*[1]

Bond se gândi că a sosit momentul să facă o manifestare de independenţă, aşa că zise ferm:

— *Un moment, je vous en prie.*[2]

Intră în baie şi se spălă, remarcând amuzat că săpunul era cel mai englezesc dintre săpunuri, Pears Transparent, şi că alături de peria şi pieptenul foarte masculine, marca Kent, se afla o sticluţă cu „Eucris" de la Trumper. Marc-Ange îşi făcea într-adevăr oaspetele englez să se simtă ca acasă!

Se aranjă fără să se grăbească, apoi ieşi şi-l urmă pe om la uşa din fundul coridorului. Acesta o deschise fără să bată şi o închise în urma lui Bond. Marc-Ange, cu faţa încreţită, ca de nucă, despicată de marele lui zâmbet ce dezvelea dinţi de aur, se ridică de la masa de lucru (Bond începea să se sature de mese de lucru), străbătu iute încăperea largă, îl cuprinse pe după gât şi-l sărută apăsat pe ambii obraji. Bond îşi reprimă reculul şi-l bătu pe Marc-Ange uşurel, liniştitor pe spinarea lată. Acesta se depărtă şi râse.

— Bine, bine! Jur să n-o mai fac niciodată! E o dată pentru totdeauna. Da? Dar a trebuit să iasă la

[1] Domnul Draco va fi imediat la dispoziţia dumneavoastră (fr.).

[2] Un moment, vă rug (fr.).

iveală – din temperamentul latin, nu-i aşa? Mă ierţi? Bun. Atunci hai şi ia-ţi ceva de băut (făcu semn spre o măsuţă încărcată), ia loc şi spune-mi ce pot face pentru tine. Jur să nu vorbesc despre Teresa până nu termini cu chestiunea ta. Dar spune-mi (ochii căprui aveau o expresie rugătoare), e totul bine între voi? Nu te-ai răzgândit?

Bond zâmbi.

— Sigur că nu, Marc-Ange! Totul e aranjat. Ne vom căsători în cel mult o săptămână. La consulatul din Munchen. Am două săptămâni de concediu şi m-am gândit să ne petrecem luna de miere în Kitzbuhel. Îmi place la nebunie oraşul acela, şi-i place şi ei. Vei veni la nuntă?

— Auzi, dacă vin la nuntă! explodă Marc-Ange. O să-ţi fie greu să mă ţii departe de Kitzbuhel! Aşa, acum pune-ţi de băut în timp ce eu îmi vin în fire, zise el făcând semn spre măsuţă. Trebuie să încetez să mai fiu fericit şi să fiu în schimb deştept. Cei mai buni doi oameni ai mei, organizatorii mei, dacă vrei, aşteaptă. Am vrut să am câteva clipe doar cu tine.

Bond îşi turnă o porţie zdravănă de whisky Jack Daniels cu gheaţă şi adăugă nişte apă, apoi se duse spre masa de lucru şi se aşeză pe scaunul din dreapta din şirul de trei scaune aranjate în semicerc cu faţa spre „Capu".

— Şi eu voiam asta, Marc-Ange. Pentru că trebuie să-ţi spun unele lucruri care-mi afectează ţara. Mi s-a dat permisiunea de a ţi le împărtăşi, dar ele trebuie să rămână, cum te-ai exprimat tu, după *herkos odonton* – în spatele gardului viu al dinţilor tăi. În regulă?

Marc-Ange ridică mâna dreaptă şi-şi făcu cruce în dreptul inimii cu arătătorul, cu mişcări lente, deliberate. Chipul lui avea acum o seriozitate mortală, un aer implacabil aproape crud. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi antebraţele pe masă.

— Continuă.

Bond îi relată toată povestea, fără să omită nici măcar întâmplarea cu Ruby. Ajunsese să nutrească multă dragoste şi un respect deplin faţă de acest bărbat. Nu ştia bine de ce. În parte era magnetism animal şi în parte faptul că Marc-Ange îşi deschisese atât de mult inima în faţa lui, avusese atâta încredere să-i împărtăşească tainele sale cele mai intime.

Pe tot parcursul relatării, chipul lui Marc-Ange rămase impasibil; doar ochii lui ageri de animal sălbatic jucau mereu pe faţa lui Bond. Când acesta termină, Marc-Ange se lăsă pe speteaza scaunului, întinse mâna după un pachet de Gauloises, îşi fixă una în colţul gurii şi vorbi prin norii albăstrui de fum care ieşeau permanent dintre buzele sale, de parcă undeva, în el, ar fi existat un mic motor cu aburi.

— Da, e într-adevăr o treabă murdară. Trebuie terminată, distrusă, şi individul trebuie distrus şi el. Dragul meu James, spuse el pe ton sobru, sunt un infractor, un mare infractor. Am case şi reţele de prostituţie, fac contrabandă, vând protecţie, fur de la cei foarte bogaţi ori de câte ori pot. Încalc multe legi şi deseori a trebuit să omor. Poate că într-o zi, poate foarte curând, mă voi reforma. Numai că e foarte greu să te retragi din poziţia de cap al sindicatului. Fără protecţia oferită de oamenii mei, viaţa mea n-ar merita prea mult. Totuşi, vom vedea. Acest Blofeld însă – el e prea malefic, prea dezgustător! Ai venit să ceri Sindicatului să se războiască cu el, să-l distrugă. Nu trebuie să răspunzi, ştiu că aşa e. Aşa ceva nu se poate face pe căi oficiale. Şeful tău are dreptate: n-aţi ajunge nicăieri cu elveţienii. Vrei ca eu şi oamenii mei să facem treaba. (Zâmbi dintr-o dată.) Ăsta e darul de nuntă despre care vorbea, da?

— Într-adevăr, Marc-Ange, dar îmi voi juca şi eu rolul. Voi fi şi eu acolo. Îl vreau pe individul ăsta pentru mine!

Marc-Ange îl privi îngândurat.

— Asta nu-mi place, şi ştii de ce. Eşti un neghiob afurisit, James, zise el blajin. Deja ai avut noroc că

ai rămas în viață! (Ridică din umeri.) Dar îmi răcesc gura de pomană. Ai bătut cale lungă pe urmele omului ăstuia şi vrei să mergi până la capăt. Am dreptate?

— Da. Nu vreau să-mi împuşte altcineva vulpea.

— Bine, bine. Îi chemăm pe ceilalți, da? Nu vor avea nevoie să cunoască motivele. Ordinele mele sunt ordine. Avem însă nevoie cu toții să ştim *cum* vom face isprava asta. Am unele idei. Cred că se poate face, şi încă repede. Dar trebuie să se facă totodată bine şi curat. În treaba asta nu trebuie să existe nimic neîngrijit.

Marc-Ange ridică receptorul telefonului şi spuse ceva. Un minut mai târziu, uşa se deschise şi intrară doi bărbați care ocupară celelalte două scaune, aproape fără să se uite la Bond. Marc-Ange făcu semn spre cel de lângă Bond – un bărbat cât un taur, cu urechile clăpăuge şi nasul spart al unui boxer sau luptător.

— El e Che-Che – Che-Che „Le Persuadeur". Şi e foarte priceput la persuasiune, zâmbi sumbru Marc-Ange.

Bond zări scurt doi ochi duri, cafeniu-gălbui, care-l priviră scurt, şovăitor, după care se ațintiră iar asupra lui Capu.

— *Plaisir*.[1]

— Şi el e Toussaint, cunoscut şi sub numele de „Le Pouff". El e expertul nostru în *plastique*[2]. Vom avea nevoie de *plastique* din belşug.

— Într-adevăr, încuviință Bond. Cu fitiluri foarte scurte.

Toussaint se înclină în față ca să se arate. Era slab, cu piele cenuşie, cu un profil aproape fenician şi cu cicatrice de vărsat. Bond ghici că e consumator de heroină, dar că nu şi-o injectează. Omul îi aruncă un zâmbet scurt, conspirativ, zise „*Plaisir*" şi se lăsă pe spetează scaunului.

[1] Încântat (fr.).

[2] Explozibili plastici (fr.).

— Iar el – Marc-Ange făcu semn spre Bond – e prietenul meu. Prietenul meu absolut. Se numeşte simplu *„Le commandant"*. Acum, să trecem la treabă.

Dacă până atunci vorbise în franceză, acum trecu la o corsicană rapidă, incomprehensibilă pentru Bond, cu excepţia câtorva rădăcini italiene şi franceze. La un moment dat scoase dintr-un sertar al mesei o hartă a Elveţiei la scară mare, o întinse, căută cu degetul şi arătă un punct din mijlocul masivului Engandine. Cei doi bărbaţi îşi întinseră gâtul, examinară harta cu atenţie, apoi se aşezară la loc. Che-Che spuse ceva ce conţinea cuvântul Strasbourg, iar Marc-Ange încuviinţă entuziast. Se întoarse spre Bond şi-i dădu o coală mare de hârtie şi un creion.

— Fii băiat bun şi apucă-te de treabă, te rog. O hartă a clădirilor din complexul Gloria, cu dimensiuni aproximative şi cu distanţele aproximative dintre ele. Mai târziu vom face o machetă completă, din plastilină, ca să nu existe confuzie. Fiecare om va avea treaba lui de făcut – ca în operaţiunile de comando din război, zâmbi el. Da?

Bond se apucă de treabă în timp ce ceilalţi discutau. Sună telefonul; Marc-Ange răspunse, notă câteva cuvinte şi puse receptorul în furcă. Se întoarse spre Bond, cu o suspiciune de moment în privire.

— E o telegramă pentru mine, din Londra, semnată Universal, şi spune: „Păsările s-au adunat în oraş şi zboară toate mâine." Ce-i asta, prietene?

Lui Bond îi venea să-şi dea şuturi pentru că uitase.

— Îmi pare rău, Marc-Ange! Am vrut să-ţi spun că ai putea primi o telegramă ca asta. Înseamnă că fetele sunt în Zurich şi pleacă mâine spre Anglia cu avionul. E o veste foarte bună! E important ca ele să nu fie prinse la mijloc.

— A, bine! Foarte bine, într-adevăr! O veste excelentă. Şi ai avut dreptate să ceri ca telegrama să nu-ţi fie adresată. Teoretic n-ar trebui să fii aici şi nici măcar să mă cunoşti. E mai bine aşa.

Le turui în corsicană celor doi, care încuviințară, semn că au priceput. După asta, ședința se încheie în scurt timp. Marc-Ange examină opera lui Bond și i-o dădu lui Toussaint. Acesta aruncă o privire schiței și o împături de parcă ar fi fost un prețios certificat de acționar. Cu o scurtă înclinare în direcția lui Bond, cei doi ieșiră. Marc-Ange se lăsă pe spetează cu un oftat de mulțumire.

— Merge bine. Toată echipa va primi bani în plus pentru primejdie. Și tuturor le place să poarte o luptă dură. Și sunt mulțumiți că merg să-i conduc. (Râse cu viclenie.) Despre tine, dragul meu James, sunt mai puțin siguri. Zic că ai să ne stai în cale. A trebuit să le spun că tragi mai bine și te lupți mai bine decât ei toți. Când afirm așa ceva, trebuie să mă creadă. Până acum nu i-am dezamăgit niciodată. Sper că am dreptate!

— Te rog, nu mă pune la încercare. Nu m-am luptat niciodată cu un corsican și nu vreau să încep acum!

Marc-Ange era în culmea încântării.

— Cu armele de foc ai putea învinge, dar nu și în luptă corp la corp. Oamenii mei sunt niște porci. Niște porci grozavi. Cei mai grozavi! Voi lua cinci dintre cei mai buni. Cu tine și cu mine vom fi șapte. Câți ai spus că sunt pe munte?

— Vreo opt. Plus barosanul.

— A, da, barosanul, zise Marc-Ange meditativ. Acela nu trebuie să scape. (Se ridică în picioare.) Și acum, prietene, am cerut să ni se servească aici cina, o cină bună. Iar după aceea vom merge la culcare duhnind a usturoi și, poate, un piculeț beți. Da?

— Nu mă pot gândi la nimic mai bun! zise Bond din adâncul inimii.

Capitolul 24

# Transport de sânge

A doua zi, după prânz, Bond călători întâi cu avionul şi apoi cu trenul până la Strasbourg, la hotelul Maison Rouge, propria respiraţie ţinându-i tovărăşie ca un animal de casă captiv, gălăgios.

Era însufleţit la maximum de orele petrecute cu Marc-Ange în Marsilia şi de perspectivele din faţa sa – misiunea ce trebuia îndeplinită şi, la capătul ei, Tracy.

Dimineaţa aceea însemnase un şir nesfârşit de consfătuiri în jurul machetei ce reprezenta Piz Gloria şi clădirile sale, construită peste noapte. Mai multe feţe noi sosiră, îşi primiră ordinele în torente de dialect şi dispărură – feţe dure, ucigaşe, feţe de bandiţi, dar purtând toate o singură expresie: cea a devotamentului absolut faţă de conducătorul lor. Pe Bond îl impresionă puternic autoritatea şi incisivitatea cu care Marc-Ange aborda fiecare problemă, fiecare eventualitate, de la obţinerea unui elicopter şi până la pensiile care urmau să fie plătite rudelor celor care mureau. Lui Marc-Ange nu-i plăcuse treaba cu elicopterul. Îi explicase lui Bond:

— Vezi tu, prietene, există o singură sursă pentru aparatul ăsta – OAS, armata secretă franceză de extremă dreaptă. Întâmplarea face să aibă o obligaţie faţă de mine, una mare, şi aşa îmi şi place să fie. Nu-mi place să mă amestec în politică. Îmi place ca în ţara în care-mi desfăşor activitatea să fie ordine şi pace. Nu agreez revoluţiile; ele aduc haos pretutindeni. În ziua de azi nu ştiu niciodată

când o operațiune de-a mea va fi perturbată de vreo blestemată de situație de urgență legată de teroriști algerieni sau de săltarea vreunui grup din afurisita asta de OAS. Și filtrele rutiere! Căutările din casă-n casă! Astea sunt pacostea existenței mele. Oamenii mei abia dacă pot face un pas fără să dea peste un grup de caralii sau de spioni ai SDT – asta e cea mai recentă formă a Serviciului Secret francez, după cum sunt sigur că știi. Francezii încep să fie la fel de răi ca rușii în privința schimbării permanente a inițialelor. Acum se cheamă „*Section Defense Territoire*"[1], ține de Ministerul de Interne și constat că e deosebit de sâcâitoare și de greu de penetrat, nu ca bătrâna *Deuxième*. Îngreunează grozav viața iubitorilor de pace. Dar firește că am oamenii mei în OAS și întâmplarea face să știu că OAS are un elicopter militar, furat de la armata franceză, ascuns pe proprietatea aferentă unui castel de pe Rin, nu departe de Strasbourg. Castelul aparține unui nebun de conte fascist – unul dintre francezii care nu pot trăi fără să conspire împotriva unui lucru sau a altuia. Acum și-a pus toți banii și toate proprietățile în slujba unui oarecare general Salan. Castelul lui e izolat, iar el se dă drept inventator, așa că fermierii lui nu sunt surprinși de existența unei mașinării zburătoare, ținută într-un hambar izolat și îngrijită de mecanici – mecanici din OAS, *bien entendu*[2]. Azi dimineață, devreme, am vorbit prin radio cu omul potrivit și mi s-a împrumutat aparatul pe douăzeci și patru de ore, cu cel mai bun pilot din forțele lor aeriene secrete. Pilotul se îndreaptă deja spre castel ca să se ocupe de pregătiri – combustibil și așa mai departe. Dar e păcat! Înainte, oamenii ăștia îmi erau datori. Acum le sunt eu dator. (Ridică din umeri.) Și ce dacă? În curând îi voi avea iarăși la degetul mic. Jumătate din polițiștii și agen-

[1] Departamentul de apărare a teritoriului (fr.).

[2] Bine înțeles (fr.).

ții vamali din Franța sunt corsicani. E o importantă *laissez-passer*[1] pentru Union Corse. Înțelegi?

Pe Bond îl aştepta la Maison Rouge o cameră excelentă. Fu întâmpinat cu o politețe exagerată, cu o undă de rezervă. Oare unde nu funcționa francmasoneria sindicatului corsican? Supus tradițiilor oraşului, Bond luă o cină simplă, alcătuită din cel mai fin *paté de fois gras*, roz şi suculent, şi jumătate de sticlă de şampanie, după care se băgă în pat, recunoscător. Petrecu dimineața următoare în camera lui, se îmbrăcă cu hainele de schi şi trimise să i se cumpere o pereche de ochelari de schi şi nişte mănuşi subțiri din piele, suficiente pentru a-i proteja cât de cât mâinile, dar destul de strâmte ca să poată manevra pistolul. Scoase din pistol încărcătorul şi glonțul de pe țeavă şi se „împuşcă" în fața oglinzii, ca exercițiu, până când rezultatul îl satisfăcu. Apoi reîncărcă arma şi potrivi bine tocul din piele de porc, lucrat manual, sub betelia pantalonilor. Ceru să i se trimită nota de plată, o achită şi ceru ca valiza să-i fie trimisă lui Tracy, la hotelul Vier Jahreszeiten, după care ceru ziarele din ziua respectivă şi se aşeză la fereastră, privind traficul de pe stradă şi uitând ce citea.

Când telefonul sună, exact la amiază, coborî imediat şi se duse la automobilul Peugeot 403 pe care i se spusese să-l aştepte. La volan se afla Che-Che. Acesta dădu scurt din cap drept răspuns la salutul lui; porniră şi merseră în tăcere vreme de o oră, străbătând un ținut de țară deloc interesant, cotind în cele din urmă la stânga pe un drum secundar care continua cu un drumeag noroios, şerpuit, prin pădurea deasă. La un moment dat apăru zidul de piatră prost întreținut al unei proprietăți vaste şi apoi o poartă mare de fier dărăpănată ce ducea într-un parc. Pe aleea plină de buruieni se vedeau urmele recente ale unor vehicule. Le urmară, trecând



[1] Trecere cu vederea (fr.).

pe lângă fațada distrusă a unui castel cândva impunător, apoi prin pădure, până când copacii lăsară loc câmpurilor deschise. La marginea pădurii se afla un hambar mare, în stare bună. Opriră în fața lui şi Che-Che claxonă de trei ori, scurt. Uşa mică, tăiată în porțile mari ale hambarului, se deschise; Marc-Ange ieşi şi-l salută vesel pe Bond.

— Haide, intră, prietene! Ai sosit la țanc ca să mănânci nişte cârnat gustos de Strasbourg şi un vin Riquewihr acceptabil. Cam slab şi cam amar. Eu l-aş fi botezat Chateau „Pis-de-Chat"[1], dar cel puțin potoleşte setea.

Interiorul hambarului semăna cu un platou de filmare. Reflectoarele scăldau corpul greoi al elicopterului militar şi de undeva se auzea huruitul unui generator mic. Spațiul părea plin de oameni. Bond recunoscu fețele celor din Sindicat; despre ceilalți presupuse că erau mecanicii locali. Doi bărbați urcați pe scări erau absorbiți de vopsirea unor cruci roşii pe fond alb, pe fuzelajul negru al aparatului, iar vopseaua literelor codului de recunoaştere, FL-BGS, probabil civil şi fals, luceau, încă umede. Lui Bond i se făcu cunoştință cu pilotul – un bărbat tânăr, blond, cu ochi inteligenți, pe nume Georges.

— Vei sta lângă el, explică Marc-Ange. E bun navigator, dar nu cunoaşte ultima porțiune de drum, în susul văii, şi n-a auzit niciodată de Piz Gloria. Ar fi bine să revezi cu el hărțile, după ce mănânci ceva. Traseul general e Basel – Zurich. O să avem nişte conversații interesante cu Apărarea Aeriană elvețiană, nu-i aşa, George? întrebă el în franceză, râzând înveselit.

— Cred că-i putem păcăli, răspunse Georges scurt, fără să zâmbească, după care-şi văzu mai departe de treabă.

Bond acceptă o bucată bună de cârnat usturoiat, un codru de pâine şi o sticlă de „Pis-de-Chat"

[1] Pipi de pisică (fr.).

şi se aşează pe o ladă întoarsă cu gura în jos, în timp ce Marc-Ange reluă supervizarea operațiunii de încărcare a „bunurilor" – puşti semiautomate Schmeisser şi nişte pachete pătrate, cu latura de cincisprezece centimetri, învelite în muşama roşie.

La momentul potrivit, Marc-Ange îşi alinie echipa, cu Bond cu tot, şi efectuă o inspecție rapidă a armelor auxiliare, care includeau, în cazul corsicanilor, cuțite cu resort. La fel ca Marc-Ange, corsicanii erau îmbrăcați în echipament de schi nou-nouț, gri. Marc-Ange le împărți banderole de pânză neagră pe care era cusut îngrijit cuvântul *„Bundesalpenpolizei"*. Marc-Ange comentă când îi dădu lui Bond banderola:

— Nu există nicio forță de ordine cu numele „Poliția Federală Alpină", dar mă îndoiesc că prietenii noştri din SPECTRE vor şti asta. Banderolele vor face cel puțin o primă impresie importantă.

Marc-Ange se uită la ceas, se întoarse şi strigă în franceză:

— Trei fără un sfert. Sunteți gata? Atunci, să-i dăm drumul!

Tractorul agricol legat de platforma elicopterului porni, porțile hambarului fură deschise larg şi marea insectă metalică ieşi încet pe pajişte, sub lumina palidă a soarelui hibernal. Tractorul fu decuplat, iar pilotul, urmat de Bond, urcă pe mica scară de aluminiu în cabina de pilotaj; îşi puseră amândoi centura de siguranță. Ceilalți urcară în cabina de zece locuri, scara fu ridicată şi uşile fură încuiate. La sol, mecanicii ridicară degetul mare, semn că totul e în regulă, pilotul se aplecă asupra comenzilor, apăsă pe starter şi după o primă tuse nehotărâtă, motorul porni sănătos şi marile elice începură să se învârtă. Pilotul aruncă o privire în spate, la rotorul cozii; aşteptă până când acul indicatorului de viteză al rotorului urcă la 200, după care decuplă frânele roților şi trase încet manşa de poziție în sus. Elicopterul se cutremură, nevoind să părăsească

pământul, dar apoi, după o uşoară smucitură, se ridică în aer şi începu să urce rapid deasupra copacilor. Pilotul retrase roţile deasupra patinelor de zăpadă umflate, roti aparatul spre stânga, împinse manşa în faţă şi plecară.

În foarte scurt timp ajunseră deasupra Rinului, oraşul Basel apărând în faţă sub o pătură deasă de fum ce se ridica din hornuri. Ajunseră la altitudinea de şase sute de metri şi pilotul o menţinu, ocolind oraşul spre nord. În căştile lui Bond se auzi pârâitul paraziţilor şi Controlul Aerian elveţian le ceru, în germana elveţiană greoaie, să se identifice. Pilotul nu răspunse nimic, aşa că întrebarea fu repetată mai imperios. Pilotul spuse în franceză:

— Nu vă înţeleg.

După o pauză, o voce în franceză îi interogă iarăşi. Pilotul replică:

— Repetaţi mai clar.

Vocea se conformă, iar pilotul zise:

— Elicopter al Crucii Roşii, cu un transport de plasmă sangvină spre Italia.

Radioul amuţi. Bond îşi imagina scena din sala de control aflată undeva sub ei – vocile care se contraziceau, îndoiala întipărită pe feţe. Altă voce, mai autoritară, li se adresă în franceză:

— Ce destinaţie aveţi?

— Aşteptaţi, spuse pilotul. O am aici. O clipă, vă rog.

După un minut reluă:

— Controlul Aerian elveţian?

— Da, da!

— FL-BGS raportează. Destinaţia mea e Ospedale Santa Monica din Bellinzona.

Radioul amuţi din nou, dar reveni la viaţă cinci minute mai târziu.

— FL-BGS, FL-BGS!

— Da, răspunse pilotul.

— Nu avem în evidenţe simbolul tău de identificare. Te rugăm să explici.

— Înseamnă că manualul vostru de înregistrare e expirat! Aparatul de zbor a intrat în folosință abia acum o lună.

Altă pauză lungă. În față se vedea acum orașul Zurich și bumerangul argintiu al Zurichersee. Aeroportul Zurich intră în emisie – pesemne că ascultase emisia Controlului Aerian elvețian.

— FL-BGS, FL-BGS!

— Da, da! Ce mai e acum?

— Ai încălcat spațiul aerian al liniilor aeriene civile! Aterizează și prezintă-te la Controlul de zbor. Repet: aterizează și prezintă-te!

Pilotul se indignă.

— Cum adică, „aterizează și prezintă-te"?! N-aveți pic de înțelegere pentru suferința omenească?! Sunt un zbor umanitar și transport plasmă sangvină de un tip rar! Plasma asta va salva viața unui savant italian ilustru la Bellinzona! Voi, de colo, n-aveți pic de inimă?! Îmi spuneți „aterizează și prezintă-te" când e o viață la mijloc? Vreți să fiți răspunzători de crimă?!

Această izbucnire galică le aduse liniște până după ce trecură de Zurichersee. Bond chicoti și-i făcu pilotului un semn de felicitare. Dar apoi intră în emisie Controlul Aerian Federal din Berna și o voce profundă, rezonantă spuse:

— FL-BGS, FL-BGS, cine ți-a dat autorizație? Repet, cine ți-a autorizat zborul?

— Voi!

Bond zâmbi în microfon: minciună cu M mare! Nimic nu se compara cu ea. În fața lor apărură Alpii – blestemații de Alpi, frumoși și primejdioși în lumina soarelui pe cale să apună. În scurt timp vor intra în adăpostul văilor, dispărând de pe ecranele radar. Însă la Berna registrele fuseseră verificate la repezeală și vocea aceea sobră li se adresă din nou. Probabil că posesorul vocii își dăduse seama că lunga discuție în contradictoriu fusese auzită de toate aeroporturile și de majoritatea piloților care

zburau pe deasupra Elveției în seara aceea, așa că rosti extrem de politicos, dar ferm:

— FL-BGS, Controlul Federal Aerian nu are nicio înregistrare a zborului tău propus. Regret, dar te afli ilegal în spațiul aerian elvețian. Dacă nu poți prezenta o altă autorizare a cursei tale, ești rugat să te întorci la Zurich și să te prezinți la Controlul de zbor.

Elicopterul se zgâlțâi. La nicio sută de metri de el trecu precum săgeata un avion militar Dassault Mirage argintiu, cu însemne elvețiene, care se întoarse, lăsând în urmă o coadă de vapori negri, rezultați în urma arderii lente a combustibilului la altitudinea aceea joasă, și porni înapoi drept spre ei, ocolindu-i doar în ultima clipă. Elicopterul se mai zgudui o dată și pilotul rosti mânios în microfon:

— Controlul Aerian Federal, aici FL-BGS. Pentru mai multe informații contactează Crucea Roșie Internațională, la Geneva. Eu sunt un simplu pilot, nu sunt un funcționăraș cu coatele tocite! Dacă mi-ați pierdut hârtiile, nu e vina mea! Repet, verifică la Geneva. Și între timp fii bun și recheamă toată aviația elvețiană, care în momentul de față încearcă să-mi facă pasagerii să sufere de rău de mișcare!

Vocea reveni, dar mai slab, din cauza munților.

— Cine sunt pasagerii tăi?

Pilotul își jucă atuul.

— Reprezentanți ai presei mondiale. Au ascultat toate aiurelile astea venite din patria faimoasei Cruci Roșii Internaționale. Vă urez lectură plăcută a ziarelor mâine, la micul dejun, domnilor! Acum, puțină liniște, da? Și vă rog să consemnați în registrele voastre că nu sunt, repet, nu sunt aviația sovietică pusă pe invadat Elveția!

Se lăsă tăcerea. Avionul Dassault Mirage dispăruse. Urcau pe firul văii și trecuseră deja de Davos. Vârfurile ascuțite, poleite cu aur ale munților sclipitori păreau că vor să coboare peste ei din dreapta

şi din stânga. În faţă se aflau culmile cele măreţe. Bond se uită la ceas: mai aveau doar zece minute.

Se răsuci şi se uită prin geamul despărţitor. Marc-Ange şi ceilalţi ridicară faţa spre el, încordaţi şi palizi în lumina soarelui la apus, ce se revărsa prin geamuri, cu o lucire roşie în ochi. Bond ridică degetul mare în semn de încurajare şi apoi îşi desfăcu degetele îmbrăcate în mănuşile subţiri de piele: zece. Marc-Ange încuviinţă. Oamenii îşi schimbară poziţia pe scaune. Bond se întoarse şi se uită în faţă, căutând din priviri piscul înalt pe care-l ura şi de care se temea.

Capitolul 25

# Deliciul iadului etc.

Da! Locul blestemat se afla în fața lor! Acum, doar vârful muntelui mai era poleit de soare; podişul şi clădirile se cufundaseră în umbre indigo, iar luna plină avea să le lumineze în scurt timp.

Bond arătă cu degetul. Elicopterul nu agrea deloc altitudinea. La trei mii de metri, elicelor sale le era greu să găsească un dram de fricțiune în aerul rarefiat şi pilotul se lupta să le mențină la turație maximă. În timp ce vira spre stânga, spre coasta muntelui, radioul pârâi tare şi o voce aspră rosti în germană şi apoi în franceză:

— Aterizarea interzisă. Aceasta este proprietate privată. Repet, aterizarea interzisă!

Pilotul ridică mâna spre comutatorul de pe acoperişul cabinei şi închise radioul. Îşi studiase pe machetă locul de aterizare pe podiş. Ajunse la el, plană, apoi coborî încet. După ce săltă o dată pe patinele de cauciuc, elicopterul rămase locului. Afară îi aştepta deja un grup: opt bărbați. Bond îi recunoscu pe unii dintre ei. Stăteau toți cu mâinile în buzunare sau sub haină. Motorul tuşi o dată, apoi se opri, elicele se mai învârtiră o dată, după care încremeniră şi ele. Bond auzi în spate bubuitul uşii deschise şi tropăitul oamenilor ce coborau unii după alții pe scară. Cele două grupuri se aliniară față-n față. Marc-Ange rosti autoritar:

— Suntem patrula Poliției Federale Alpine. Au fost probleme aici în Ajunul Crăciunului. Am venit să facem investigații.

Fritz, „chelnerul-şef", replică mânios:

— Poliția locală a fost deja aici şi şi-a făcut raportul. Totul e în ordine. Vă rog să plecați imediat! Ce e patrula Poliției Federale Alpine? N-am auzit de ea!

Pilotul îl ghionti pe Bond şi-i făcu semn să se uite în stânga, la clădirea ce adăpostea laboratoarele şi locuința contelui. Un bărbat alerga pe cărarea care ducea la stația de telecabine, îngreunat de casca şi echipamentul de protecție pentru bob. Oamenii de la sol n-aveau cum să-l vadă. Bond zise „La naiba!", țâşni de pe scaun, trecu în cabina pasagerilor, se aplecă pe uşă şi strigă:

— Barosanul! Fuge!

Când Bond sări din elicopter, unul dintre oamenii SPECTRE strigă:

— *Der Englander! Der Spion!*[1]

Şi în timp ce Bond o rupse la fugă spre dreapta, cotind şi ferindu-se, se dezlănțui iadul. Armele automate începură să bubuie: echipa SPECTRE trase primele focuri şi gloanțele trecură ca fulgerul pe lângă Bond, cu un sunet ca al aripilor de colibri. Răsună apoi răspunsul tunător al puştilor Schmeisser şi Bond fu lăsat în pace.

Ajunsese la colțul clubului; o sută de metri mai în josul pantei, bărbatul cu cască de protecție deschisese uşa „garajului" pentru boburi de la baza stației de telecabine şi tocmai ieşea cu un bob de o persoană. Ținându-l în față ca pe un scut, trase o rafală de puşcă automată spre Bond şi gloanțele-colibri trecură iarăşi şuierând pe lângă el. Bond îngenunche şi, ținând pistolul Walther cu ambele mâini pentru fermitate, trase de trei ori, însă bărbatul străbătea acum în fugă cei câțiva metri până la gura de gheață lucioasă a pârtiei de bob Gloria Express. Bond îi zări profilul în lumina lunii. Da, era într-adevăr Blofeld! În timp ce el alerga în josul



[1] Englezul! Spionul! (germ.).

pantei, individul se aruncă pe bobul lui şi dispăru, ca înghiţit de peisajul sclipitor. Bond ajunse la „garaj". La naiba, toate boburile erau de şase sau de două persoane! Ba nu, mai exista unul de o persoană în spate! Îl scoase. N-avea timp să verifice dacă şinele sunt drepte şi dacă cârma se mişcă uşor. Fugi spre capătul pistei şi se azvârli pe sub lanţul de protecţie într-un plonjon nebun, care-l făcu să aterizeze jumătate pe sanie şi jumătate în afara ei. Se îndreptă, îşi urcă bine corpul pe mica platformă uşoară de aluminiu şi prinse zdravăn cârma, ţinându-şi coatele lipite de corp. Deja cobora cu viteză nebună prin canalul albastru-negricios! Încercă să frâneze cu vârful ambilor bocanci, dar nu-i ajută la nimic. Ce venea mai întâi pe blestemata de pârtie? Exista o porţiune dreaptă, transversală, peste panta muntelui, iar după aceea o curbă cu pereţi înalţi. Intra în ea! Bond îşi trase umărul în jos şi mută puţin la dreapta cârma, dar chiar şi aşa se apropie periculos de mult de marginea peretelui înainte să plonjeze înapoi în canalul întunecat. Ce urma pe harta aia metalică? De ce naiba n-o studiase mai atent?! Îşi primi răspunsul: părea să fie o porţiune dreaptă, dar umbrele mascau o adâncitură mare. Bond părăsi solul şi zbură prin aer. Izbitura aterizării îi goli aproape tot aerul din plămâni. Îşi înfipse înnebunit vârfurile bocancilor în gheaţă, reuşind să încetinească de la vreo optzeci de kilometri la oră la şaizeci şi cinci. Măi să fie! Deci acela era „Saltul mortului"! Care naiba era următoarea manevră criminală? „Drept ca din puşcă"! Şi, Dumnezeule, chiar aşa fu! Cale de vreo două sute de metri prinse probabil o sută zece la oră. Îşi aduse aminte că pe porţiunea dreaptă de final de la Cresta, profesioniştii urcau până la peste o sută treizeci. Fără îndoială că-l aştepta şi pe el aşa ceva! Acum însă îi apăru în faţă, argintie-neagră, o curbă în S – „S-ul inamic". Vârfurile bocancilor îi alunecară înnebunitor pe gheaţa neagră. Vedea chiar sub nasul lui

urmele paralele ale şinelor lui Blofeld, iar între ele şanţurile săpate de crampoanele acestuia. Vulpoiul bătrân! Pesemne că se pregătise pentru singura cale de scăpare îndată ce auzise elicopterul. Dar la viteza aceea precis că-l ajungea din urmă! „Pentru Dumnezeu, fii atent! Începe S-ul!" Nu putea face nimic. Îşi legănă corpul cât de bine putu, simţi izbitura teribilă a unui cot de peretele pârtiei, fu zvârlit în peretele opus şi apoi ţâşni ca o năluca înapoi pe traseul drept. „Dumnezeule atotputernic, a durut!" Simţea curentul rece pe la ambele coate. Straturile textile dispăruseră! Păi, atunci a dispărut şi pielea! Strânse din dinţi. Şi abia parcursese jumătate din drum – dacă nu mai puţin! Zări însă în faţă celălalt corp, străbătând ca fulgerul un petic de pârtie luminat de lună. Blofeld! Bond riscă, se săltă pe o mână şi o duse pe cealaltă la pistol. Curentul încercă să-l smulgă de pe sanie, dar reuşi să scoată pistolul. Deschise larg gura, prinse pistolul între dinţi şi dezmorţi pielea acoperită de gheaţă a mănuşii drepte, apoi luă pistolul în mână, îşi ridică vârfurile bocancilor de pe gheaţă şi acceleră nebuneşte. Numai că bărbatul dispăruse în umbră şi-n faţă apăru un perete uriaş. „Deliciul iadului!" Îşi zise că dacă reuşea să treacă de el cu bine, va urma o nouă porţiune dreaptă şi atunci va putea să înceapă să tragă. Bond îşi înfipse vârful bocancilor în gheaţă, zări în treacăt peretele lucios în faţă, la stânga, şi într-o clipită se trezi că-l urcă drept în sus! „Dumnezeule, am să mă trezesc peste margine cât ai zice peşte!" Îşi propti zdravăn bocancul drept şi-şi răsuci corpul spre dreapta, trăgând cu toată puterea de cârmă. Sania de aluminiu răspunse şovăielnic şi Bond, aflat la câţiva centimetri de marginea de sus a peretelui, se trezi că alunecă la vale, în beznă, ieşind apoi pe o porţiune dreaptă, luminată de lună. La doar cincizeci de metri în faţa lui se afla silueta zburătoare ale cărei crampoane de frână stârneau arteziene de gheaţă. Ţinându-şi respiraţia, Bond

trase de două ori. Aprecie că a țintit bine, însă bărbatul intrase iarăşi în umbră. Numai că distanța dintre ei se reducea, se reducea mereu! Bond îşi dezveli dinții într-un mârâit aproape animalic. „Ticălosule! Eşti mort! Nu poți nici să opreşti, nici să tragi! Vin după tine ca fulgerul! În curând voi fi doar la zece metri, la cinci metri în urma ta. Şi atunci ai sfeclit-o!" Dar umbrele ascundeau o altă porțiune periculoasă – nişte ridicături transversale lungi pe gheață: „Zguduirea oaselor!" Bond trecu de la una la alta, zdruncinat de mama focului, simți că e cât pe ce să-i fie smulşi bocancii din picioare când încercă să frâneze, aproape că-şi pierdu pistolul, simți cum i se lipeşte burta de şale la fiecare impact zguduitor, îşi simți cuşca toracică mai-mai să plesnească. Dar apoi ridicăturile se terminară şi el trase aer în piept printre dinții încleştați. Urma o porțiune dreaptă. Dar ce era în față, pe pârtie? Un obiect negru, de mărimea unei lămâi, care sălta vesel, ca mingea de cauciuc a unui copil. Oare Blofeld, aflat la doar treizeci de metri în față, lăsase ceva să cadă, ceva din echipamentul său? *Oare?* Revelația îl izbi pe Bond cu un val de groază care aproape-l făcu să vomite. Îşi înfipse vârful bocancilor în gheață. Niciun efect! Se apropia de obiectul ce sălta vesel. Se apropia năvalnic. De grenadă!

Îngrețoşat, Bond îşi ridică vârful bocancilor şi-şi dădu drumul. Ce setare folosise Blofeld la grenadă? Cât timp o ținuse în mână cu cuiul scos? Singura lui speranță era să se roage la Dumnezeu şi să se întreacă cu grenada!

Următorul lucru pe care-l înregistră fu explozia întregii pârtii în fața lui şi zborul prin aer, cu tot cu sanie. Ateriză în zăpadă moale, cu bobul peste el, şi leşină instantaneu.

Ulterior, Bond avea să estimeze că a zăcut fără cunoştință doar câteva minute. O explozie imensă pe munte, deasupra lui îl făcu să se ridice în picioare clătinat, îngropat în zăpadă până la brâu. Privi

buimac în sus, spre locul de unde răsunase explozia. Probabil că sărise în aer clubul, fiindcă în vârful muntelui străluceau acum flăcările şi o coloană groasă de fum se ridica spre lună. Se auzi pârâitura răsunătoare a unei noi explozii şi clădirea cu laboratoarele lui Blofeld se dezintegră; bucăţi mari din ea porniră la vale pe munte, transformându-se în bulgări de zăpadă uriaşi, ce se îndreptau cu viteză spre marginea pădurii. „Dumnezeule, au să stârnească încă o avalanşă!" îşi zise Bond năuc, dar apoi îşi dădu seama că de astă dată n-avea importanţă, fiindcă se afla mult la dreapta, aproape sub cablurile telecabinei. Veni rândul staţiei de telecabine să sară în aer şi Bond privi fascinat cum cablurile groase, eliberate de tensiune, pornesc la vale, spre el, unduindu-se şi şuierând. Nu putea face nimic, decât să stea şi să se uite. Dacă-l tăiau în două, îl tăiau în două. Dar cablurile trecură pe lângă el, prin zăpadă, se înfăşurară vremelnic în jurul pilonului înalt aflat mai sus de marginea pădurii, îl smulseră cu un pârâit metalic şi dispărură dincolo de coasta muntelui.

Bond râse slab de încântare şi începu să se pipăie, ca să constate stricăciunile. De coatele jupuite ştia deja, însă fruntea îl durea ca naiba. O pipăi uşor, luă un pumn de zăpadă şi-l lipi de rană. Lumina lunii făcea sângele să pară negru. Îl dureau toate cele, însă nu părea să aibă niciun os rupt. Se aplecă năuc spre rămăşiţele deformate ale bobului. Cârma dispăruse – probabil că-i salvase capul – şi ambele şine erau îndoite. Niturile zornăiau tare, dar poate că blestemăţia va vrea să funcţioneze în continuare. La naiba, trebuia să vrea! N-avea nicio altă modalitate de a coborî de pe munte! Pistolul? Dus pe apa sâmbetei, fireşte. Ostenit, Bond se săltă peste peretele pârtiei şi se lăsă să alunece cu grijă, ţinând strâns rămăşiţele bobului. Imediat ce ajunse pe fundul pârtiei, totul începu să lunece la vale, dar reuşi să se salte pe sanie şi se puse în mişcare

anevoios. La drept vorbind, şinele îndoite erau o binecuvântare: bobul aluneca încet, săpând şanţuri adânci în gheaţă. Urmară noi curbe, noi porţiuni periculoase, însă la doar cincisprezece kilometri pe oră erau joacă de copil; în scurt timp, Bond intră în pădure şi pe „Aleea paradisului", ultima porţiune dreaptă, unde se opri încet. Lăsă bobul acolo şi se căţără peste peretele scund de gheaţă. Dincolo de pârtie, zăpada fusese bătătorită de picioarele spectatorilor. Porni încet, împleticit, încercând să nu-şi agraveze feluritele dureri şi tamponându-şi din când în când fruntea cu zăpadă. Oare ce va găsi la capăt, lângă staţia de telecabine? Ştia că, dacă Blofeld îl aşteaptă acolo, e un om mort. Dar în staţia de telecabine, lângă care cablurile zăceau moi, nu era aprinsă nicio lumină. „Dumnezeule, asta a fost o bubuitură costisitoare! Ce s-o fi ales de Marc-Ange, de oamenii lui şi de elicopter?"

Ca pentru a-i răspunde, uruitul motorului elicopterului răsună sus, în munţi; o clipă mai târziu, silueta neagră şi greoaie trecu prin dreptul lunii şi dispăru în vale. Bond zâmbi pentru sine. De data asta chiar că le va fi greu să treacă prin spaţiul aerian elveţian! Însă Marc-Ange concepuse un traseu alternativ, pe deasupra Germaniei. Nici acela n-avea să fie distractiv. Vor trebui să se certe cu NATO! Eh, dacă un marseiez nu putea să dea din gură cu succes ca să străbată trei sute de kilometri, nu putea nimeni!

De pe drumul dinspre Samaden pe care Bond îl cunoştea atât de bine începu să se facă auzit răgetul metalic de avertisment al maşinii de pompieri locale. Lumina roşie, pâlpâitoare de pe acoperişul ei se afla cam la un kilometru şi jumătate. Bond se apropie cu grijă de staţia de telecabine întunecată, pregătindu-şi povestea. Se strecură până la zidul clădirii şi se uită în jur. Nimeni! Singura urmă era cea proaspătă a unor cauciucuri în dreptul uşii de la intrare. Probabil că Blofeld îl sunase pe omul lui

de la staţie înainte să pornească la vale şi-l folosise, împreună cu maşina lui, ca să fugă. Oare încotro pornise? Bond ieşi pe şosea. Urmele de cauciucuri mergeau spre stânga. Blofeld ajunsese probabil în Trecătoarea Bernina sau dincolo de ea, în drum spre Italia. Încă ar mai fi putut să aranjeze să fie reţinut la frontieră, dacă alerta pompierii, ale căror faruri îl scăldau acum. Nu! Asta ar fi fost o idioţenie. De unde ar fi putut să aibă informaţiile respective, dacă nu fusese el însuşi pe Piz Gloria în seara aceea? Nu, trebuia să joace pur şi simplu rolul celui mai prost turist din Engadine!

Vehiculul cel roşu şi lucios opri în dreptul staţiei de telecabine şi sirena de avertizare se stinse cu un geamăt metalic. Mai mulţi oameni săriră jos. Unii intrară în clădire, în timp ce alţii stăteau şi se uitau în sus, spre Piz Gloria, unde se vedea în continuare o lumină roşie estompată. Un bărbat cu chipiu ţuguiat, probabil căpitanul echipei, veni la Bond, îl salută milităreşte şi turui un torent de germană elveţiană. Bond clătină din cap. Omul încercă franceza, dar Bond se prefăcu iarăşi că nu înţelege. Fu chemat un ins cu cunoştinţe fragmentare de engleză.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Bond clătină din cap, năuc.

— Nu ştiu. Veneam pe jos de la Pontresina, în drum spre Samaden. Am venit într-o excursie de o zi din Zurich şi am pierdut autocarul. Voiam să iau trenul de la Samaden. Şi atunci am văzut exploziile acelea sus, pe munte (făcu un gest vag cu mâna) şi am venit încoace, pe lângă staţia de telecabine, ca să văd mai bine, şi m-am trezit pocnit în cap şi târât pe cărare. (Îşi arătă capul însângerat şi coatele julite, ieşite prin mânecile rupte.) Cred că a fost cablul rupt: m-a lovit şi m-a târât după el. Aveţi o trusă sanitară la voi?

— Da, da!

Omul strigă ceva grupului şi unul dintre colegii lui, cu o banderolă a Crucii Roşii pe braţ, îşi luă

trusa neagră din cutie şi veni lângă el. Ţâţâi dojenitor văzând rănile lui Bond şi, în timp ce colegul lui care-l chestionase pe acesta îi relata căpitanului povestea, îl invită să-l urmeze în toaleta staţiei de telecabine. Acolo, la lumina unei lanterne, îi spălă rănile, îi aplică nişte doze zdravene de iod care usturau ca naiba şi apoi fixă cu leucoplast nişte pansamente mari. Bond se uită la mutra lui în oglindă şi râse: grozav mire avea să fie! Omul de la Crucea Roşie ţâţâi cu compasiune, scoase din trusă o sticlă mică cu coniac şi i-o oferi. Recunoscător, Bond trase o duşcă zdravănă. Interpretul intră în toaletă.

— N-avem ce face aici. Va fi nevoie de un elicopter al echipei de salvamont. Trebuie să ne întoarcem în Samaden şi să ne prezentăm raportul. Doriţi să veniţi?

— De bună seamă! zise Bond cu entuziasm.

Şi aşa, cu multe politeţuri şi fără întrebări asupra motivului care-l făcuse să încerce să parcurgă pe jos drumul până la Samaden, pe polei şi pe întuneric, în loc de a lua un taxi, fu transportat comod la Samaden şi lăsat, cu cele mai calde gesturi de bunăvoinţă şi simpatie, la gară.

Luând un tren personal zdrăngănitor până la Coire, iar de acolo, expresul spre Zurich, Bond ajunse la uşa apartamentului din Bahnhofstrasse al şefului Biroului Z la ora două dimineaţa. Dormise puţin în tren, dar stătea să cadă de oboseală şi avea senzaţia că tot corpul i-a fost bătut metodic cu ciomege din lemn. Se sprijini ostenit de soneria cu eticheta „Muir" până când un bărbat cu părul zburlit, în pijama, veni şi deschise uşa, fără să scoată lanţul de siguranţă.

— *Um Gottes Willen! Was ist denn los?!*[1] întrebă el furios, trădându-şi accentul englezesc.

— Eu sunt „los", zise Bond. Zero-zero şapte din nou, mă tem.

[1] Pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă?

— Dumnezeule mare, intră, omule, intră!

Muir deschise uşa şi privi iute în susul şi-n josul străzii pustii.

— S-a ţinut careva după tine?

— Nu cred, spuse Bond răguşit, intrând recunoscător în căldura holului de la intrare.

Şeful Biroului Z închise uşa şi o încuie, apoi se întoarse şi se uită la el.

— Hristoase, bătrâne, ce naiba ai păţit?! Arăţi de parcă ai fi trecut prin maşina de tocat! Hai, intră şi bea ceva!

Îl conduse într-un salon confortabil şi-i făcu semn spre măsuţa cu băuturi.

— Serveşte-te! Eu mă duc să-i spun lui Phyllis să nu-şi facă griji – asta, dacă n-ai vrea să arunce o privire la rănile tale. E expertă la lucrurile de felul ăsta.

— Nu, mulţumesc, e în regulă. Ceva de băut o să mă dreagă. Aici e plăcut şi cald. Nu vreau să mai văd zăpadă cât trăiesc!

Muir ieşi; Bond auzi pe coridor o confabulaţie însăilată la repezeală, după care Muir se întoarse.

— Phyllis aranjează camera de oaspeţi. O să lase în baie pansamente curate şi alte lucruri trebuincioase.

Îşi turnă un whisky slab, cu multă apă, ca să-i ţină tovărăşie lui Bond şi se aşeză în faţa lui.

— Acum hai, spune-mi ce poţi.

— Îmi pare grozav de rău, dar nu-ţi pot spune mare lucru. Aceeaşi poveste ca acum câteva zile. Un capitol nou. Îţi garantez că e cel mai bine să nu ştii nimic. N-aş fi venit aici, dar trebuie să-i trimit o telegramă lui M., personal, cifru Triplu X, care să fie descifrată numai de destinatar. Vrei să fii amabil şi s-o pui pe teleimprimator?

— Sigur că da. (Muir se uită la ceas.) Două şi jumătate dimineaţa! A naibii oră să-l trezeşti pe bătrân. Dar asta e treaba ta. Hai în cabina de comandă, ca să zic aşa.

Se duse la peretele acoperit cu rafturi cu cărți, scoase o carte și umblă la ceva din spatele ei. Se auzi un declic și se deschise o ușă mică.

— Ai grijă la cap! Fostă toaletă scoasă din uz. Are exact mărimea potrivită. Se cam încinge când există mult trafic într-o direcție sau în cealaltă, dar n-avem ce face. Ne putem permite să lăsăm ușa deschisă.

Se aplecă spre un seif de pe podea, introduse combinația și scoase un aparat ce semăna cu o mașină de scris portabilă. O puse pe poliță, lângă teleimprimatorul voluminos, se așeză și tastă prefixul și instrucțiunile de rutină, învârtind la sfârșitul fiecărui cuvânt un mic mâner de pe partea laterală a aparatului.

— În regulă. Dă-i drumul!

Bond se sprijini de perete. Se jucase cu diferite formulări în timpul drumului până la Samaden. Trebuia să găsească una pe care M. s-o înțeleagă clar, dar totodată să-l țină pe Muir în necunoștință de cauză, să nu-l implice. Spuse:

— În regulă. Zi așa, te rog: „REDUTA ARANJATĂ CORESPUNZĂTOR STOP LIPSESC DETALIILE PENTRU CĂ AM PLECAT SOLO DUPĂ PROPRIETAR CARE REGRET FOARTE TARE A SCĂPAT ȘI PROBABIL ACUM S-A ITALICIZAT STOP TRIMIT RAPORT INTEGRAL DE LA BIROUL M APOI ACCEPT CU RECUNOȘTINȚĂ ZECE ZILE CONCEDIU SEMNAT 007."

Muir repetă telegrama, după care se apucă s-o transfere pe teleimprimator, în grupurile de cinci cifre pe care le dăduse aparatul Triplu X. Bond privi cum pleacă mesajul – sfârșitul unui alt capitol al îndatoririlor sale „în Serviciul Secret al Maiestății Sale", cum se exprimase Marc-Ange. Oare ce-ar crede Maiestatea Sa despre acest șir de crime comise în numele ei? „Dumnezeule, e zăpușeală în cămăruța asta!" Bond simți broboane reci de sudoare pe frunte. Ridică mâna la obraz, mormăi ceva neclar despre „blestematul acela de munte" și căzu grămadă pe podea, recunoscător.

CAPITOLUL 26

# Fericire fără nicio umbră?

Tracy se uită la el cu ochii mari când se întâlniră, în fața Controlului paşapoartelor, pe aeroportul din Munchen, dar aşteptă să ajungă înăuntrul micii ei Lancia şi abia atunci izbucni în plâns.

— Ce ți-au făcut? întrebă ea printre suspine. Ce ți-au făcut de data asta?

Bond o luă în brațe.

— Nu-i nimic, Tracy, îți garantez. Sunt doar nişte julituri şi nişte vânătăi, ca după o căzătură urâtă la schi. Hai, nu fi gâsculiță! Se puteau întâmpla oricui.

Îi netezi părul, îşi scoase din buzunar batista şi-i tamponă ochii. Ea îi luă batista şi râse printre lacrimi.

— Acum mi-ai stricat conturul de ochi! Şi l-am făcut cu atâta grijă, pentru tine!

Scoase oglinda de poşetă şi şterse cu grijă dârele de creion de ochi.

— E caraghios, zise ea. Dar ştiam că nu pui la cale nimic bun. De îndată ce ai spus că pleci câteva zile ca să rezolvi ceva, în loc să vii la mine, aş fi ştiut că ai să dai din nou de bucluc. Şi apoi m-a sunat Marc-Ange şi m-a întrebat dacă te-am văzut. Era foarte misterios şi părea îngrijorat. Iar când am spus că nu, a închis pur şi simplu. Şi acum, articolul ăsta din ziare, despre Piz Gloria. Şi azi-dimineață, la telefon, ai vorbit atât de circumspect! Şi din Zurich! Ştiam eu că se leagă toate. (Puse oglinda la loc şi apăsă starterul.) Bine, n-am să pun întrebări.

Şi-mi pare rău că am plâns. Dar *eşti* un mare idiot! adăugă ea pătimaş. Pe cât se pare, crezi că nu contează pentru *nimeni* felul cum te joci mereu de-a pieile-roşii. E atât de... atât de egoist!

Bond întinse mâna şi o apăsă pe a ei, pe volan. Detesta „scenele". Afirmaţiile ei erau însă corecte. Nu se gândise la ea, ci doar la misiune. Nu-i trecea niciodată prin minte că există cineva care să ţină cu adevărat la el. O clătinare din cap a prietenilor lui când murea, câteva rânduri atent scrise în coloana de necrologuri din *The Times*, o durere trecătoare în inima câtorva fete. Acum însă, începând de peste trei zile, nu va mai fi singur. Va fi jumătatea a doi oameni. Nu vor mai fi doar May şi Mary Goodnight care vor ţâţâi din buze când se întorcea dintr-o misiune numai bun de dus la spital. Acum, dacă era omorât, va exista Tracy, care va muri parţial împreună cu el.

Mica maşină se strecura expert prin trafic. Bond spuse:

— Îmi pare rău, Tracy! A fost ceva ce a trebuit să fie făcut. Ştii cum e. N-am putut să dau înapoi aşa, pur şi simplu. Dacă m-aş fi eschivat, n-aş fi fost cu adevărat fericit aici, aşa cum sunt acum. Înţelegi, nu?

Ea întinse mâna şi-i atinse obrazul.

— Nu te-aş iubi dacă n-ai fi pirat. Bănuiesc că am asta în sânge. Mă voi obişnui. Nu te schimba! Nu vreau să-ţi tai aripile, cum fac unele femei cu bărbaţii lor. Vreau să trăiesc cu *tine*, cu nimeni altcineva. Dar să nu te deranjeze dacă, din când în când, urlu ca un câine. Sau mai degrabă ca o cătea. E doar din dragoste. (Îi aruncă un zâmbet trecător.) *Die Welt*, cu articolul cu pricina, e pe jos, în spatele scaunului.

Bond râse de felul cum îi citise gândurile.

— Să te ia naiba, Tracy!

Se întinse după ziar. Ardea de nerăbdare să afle ce scria, cât de mult se aflase. Şi iată articolul, pe

coloana centrală, între primul titlu principal, inevitabil despre Berlin, şi al doilea, la fel de inevitabil, despre ultimele cifre miraculoase ale exporturilor germane. Spunea doar, „de la corespondentul nostru" din St. Moritz: „EXPLOZIE MISTERIOASĂ PE PIZ GLORIA. Telecabina spre hotelul milionarilor a fost distrusă." Apoi câteva rânduri ce repetau conținutul titlului şi spuneau că poliția va face investigații din elicopter, dis-de-dimineață. Următorul titlu îi atrase privirea: „ÎN ANGLIA, SPERIETURĂ DIN CAUZA POLIOMIELITEI". Şi în continuare o scurtă ştire Reuter, datată din ziua anterioară, din Londra: „Cele nouă fete reținute pe diferite aeroporturi britanice în baza suspiciunii că au avut contact pe aeroportul Zurich cu un posibil purtător de poliomielită, o tânără englezoaică de asemenea, sunt ținute în continuare în carantină. Un reprezentant al Ministerului Sănătății a spus că este doar o precauție de rutină. A zecea fată, originea sperieturii, domnişoara Violet O'Neill, se află sub observație la Spitalul Shannon. Este de origine din Irlanda."

Bond zâmbi în sinea lui. Când erau presați, britanicii puteau să facă extrem de bine treaba asta. Câtă coordonare necesitase această ştire scurtă? În primul rând, M. Apoi CID, MI5, Ministerul Agriculturii şi Pisciculturii, serviciul vamal, Controlul paşapoartelor, Ministerul Sănătății şi Guvernul Irlandei. Toți îşi aduseseră contribuția, şi încă cu o viteză şi o eficacitate imensă. Iar produsul final, înfățişat lumii, trecuse prin intermediul Asociației Presei la Agenția Reuter. Bond aruncă ziarul peste umăr şi privi cum trec prin fața lui, cu înfățişarea lor postbelică ştearsă, clădirile în galben Kaiser ale oraşului care fusese cândva unul dintre cele mai frumoase din Europa, acum reconstruit încet, în acelaşi galben Kaiser. Aşadar, cazul fusese închis, misiunea se încheiase!

Şi totuşi, Barosanul scăpase!

Ajunseră la hotel pe la ora trei. Pe Tracy o aştepta un mesaj, să-l sune pe Marc-Ange la Maison Rouge din Strasbourg. Urcară în camera ei şi li se făcu legătura.

— E aici, papa, şi e aproape teafăr, zise Tracy, dându-i lui Bond receptorul.

— L-ai prins? întrebă Marc-Ange.

— Nu, la naiba! Acum e în Italia – cel puţin aşa cred. Într-acolo s-a îndreptat. Vouă cum v-a mers? De jos arăta foarte bine.

— Satisfăcător. S-a rezolvat totul.

— A dispărut?

— Da. A dispărut pentru totdeauna. N-am găsit nici urmă de omul tău din Zurich. Am pierdut doi. Prietenul nostru lăsase o surpriză în fişetul lui; asta l-a aranjat pe Che-Che. Celălalt n-a fost suficient de rapid. Asta-i tot. Drumul de întoarcere a fost distractiv. Am să-ţi dau detaliile mâine. Noaptea asta călătoresc în rulota mea. O ştii?

— Da. Apropo, cum e cu iubita, Irma?

— Nici urmă de ea. Cu atât mai bine! Ar fi fost greu s-o trimit la plimbare ca pe ceilalţi.

— Da. Eh, mulţumesc, Marc-Ange! Veştile din Anglia sunt bune şi ele. Ne vedem mâine!

Bond puse receptorul în furcă. Tracy, care se retrăsese în baie, din discreţie, şi încuiase uşa, strigă:

— Pot să ies?

— În două minute, scumpa mea.

Bond luă legătura cu Biroul M. Telefonul lui era aşteptat. Stabili o întâlnire cu comandantul biroului, un ins pe care-l ştia vag, locotenent-comandantul Savage, peste o oră. O eliberă pe Tracy din baie şi făcură planuri pentru seara aceea, după care plecă în camera lui.

Valiza îi fusese despachetată şi lângă pat îl aştepta un vas cu flori de şofran. Bond zâmbi, luă vasul şi-l aşeză cu fermitate pe pervaz. Apoi făcu un duş rapid, complicat de faptul că trebuia să nu-şi ude pansamentele, îmbrăcă în locul

hainelor de schi puturoase costumul mai călduros din cele două bleumarin pe care le adusese cu el, se aşeză la masa de scris şi notă ideile principale ale raportului pe care trebuia să i-l trimită lui M. prin teleimprimator. Pe urmă îşi luă pardesiul bleumarin, ieşi pe stradă şi porni spre Odeon Platz.

(Dacă nu s-ar fi gândit la alte lucruri, poate că ar fi observat-o pe femeia de pe celălalt trotuar – o siluetă mică şi îndesată, ca de broască râioasă, într-un loden vechi, verde-închis, care tresări surprinsă când îl văzu mergând agale, traversă strada prin mijlocul traficului şi se luă pe urmele lui. Era expertă la treaba asta, iar când el intră în clădirea cu apartamente relativ nouă din Odeon Platz, nu se apropie de uşă ca să vadă adresa exactă, ci aşteptă de cealaltă parte a pieţei până ieşi el. Îl urmări pe drumul de întoarcere la Vier Jahreszeiten, luă un taxi până la apartamentul ei şi ceru o convorbire telefonică interurbană cu hotelul Metropole de pe malul Lacului Como.)

Bond urcă în camera lui. Pe masa de scris fusese înşirată o gamă impresionantă de pansamente şi medicamente. O sună pe Tracy şi o întrebă:

— Ce naiba mai e şi asta? Ai un paspartu?

Ea râse.

— M-am împrietenit cu menajera de la etajul nostru. Îi înţelege pe oamenii îndrăgostiţi – ceea ce nu prea pot spune despre tine. Ce-ai vrut să transmiţi prin mutatul florilor?

— Sunt foarte frumoase. M-am gândit că le-ar sta mai bine la geam şi că acolo ar avea parte şi de soare. Acum îţi propun un târg. Dacă vii şi-mi schimbi pansamentele, te duc la parter şi-ţi fac cinste cu un pahar. Numai unul. Iar pentru mine, trei. Ăsta e raportul potrivit între bărbaţi şi femei. De acord?

— Recepţionat.

Tracy puse receptorul în furcă.

Durea ca naiba şi Bond nu putu împiedica lacrimile de durere să i se prelingă pe faţă. Ea le culese cu buzele. Ceea ce văzuse o făcuse să pălească.

— Eşti sigur că n-ar trebui să te vadă un medic?

— Tocmai mă vede unul. Te-ai descurcat de minune. Altceva mă îngrijorează: cum vom face dragoste. În maniera adecvată, coatele sunt destul de importante pentru bărbat.

— Atunci o vom face într-o manieră inadecvată. Dar nu astă-seară şi nici mâine. Doar când vom fi căsătoriţi. Până atunci mă voi preface că sunt virgină. (Îl privi cu seriozitate.) Aş vrea să fiu, James! Într-un fel sunt, ştii... Oamenii pot să facă dragoste fără să iubească.

— De băut! zise cu fermitate Bond. Avem tot timpul din lume ca să vorbim despre dragoste.

— Chiar *eşti* un porc! replică ea indignată. Avem atât de multe lucruri de vorbit, şi tu te gândeşti numai la băutură!

Bond râse, îi cuprinse blând gâtul cu braţul şi o sărută prelung, pătimaş, apoi se desprinse.

— Poftim! Asta e începutul conversaţiei mele. Vom trece şi la părţile mai plictisitoare, în bar. Apoi vom lua o cină excelentă la Walterspiel şi vom vorbi despre verighete şi dacă vom dormi în paturi alăturate sau într-unul mare, comun, şi dacă avem destule cearşafuri şi perne pentru doi şi alte lucruri palpitante care au de-a face cu căsnicia.

Şi chiar astfel îşi petrecură seara; Bond simţea că i se învârte capul din cauza nenumăratelor probleme feminine practice abordate de Tracy cu toată seriozitatea, dar constată cu surprindere că toate aceste demersuri de construire a cuibului îi trezeau o plăcere ciudată, sentimentul că în sfârşit a ajuns să se odihnească şi că viaţa va fi de atunci înainte mai plină, va avea mai mult sens pentru că va avea cu cine s-o împartă. Uniunea dintre doi oameni – ce loc comun ciudat de valid!

A doua zi fură ocupați cu mesele hilare luate împreună cu Marc-Ange, al cărui trauler uriaș sosise în timpul nopții, ocupând cea mai mare parte a spațiului de parcare din spatele hotelului, și cu căutarea unui inel de logodnă și a unei verighete în magazinele cu antichități. Cu verigheta era ușor – inelul de aur simplu, tradițional –, însă Tracy nu reușea să se hotărască în privința inelului de logodnă și-n cele din urmă îl trimise să găsească unul care să-i placă, în timp ce ea mergea la ultima probă a rochiei de plecare în călătoria de nuntă. Bond luă un taxi și împreună cu taximetristul, care fusese pilot în Luftwaffe în timpul războiului și se mândrea cu asta, cutreieră orașul până când Bond găsi, într-un magazin de antichități din apropierea Palatului Nymphembur, ceea ce voia: un inel în stil baroc, din aur alb, cu două mâini una într-alta realizate din diamante. Era grațios și simplu; îi plăcu și taximetristului, așa că târgul fu făcut și cei doi plecară să sărbătorească la Franziskaner Keller, unde mâncară mormane de Weisswurst, băură câte patru halbe de bere de căciulă și-și jurară că nu se vor mai război unul cu altul niciodată. Apoi, încântat de petrecerea lui de burlac, Bond se întoarse cherchelit la hotel, evită să fie îmbrățișat de taximetrist, urcă direct în camera lui Tracy și-i puse inelul pe deget.

Ea izbucni în plâns, spunând printre suspine că e cel mai frumos inel din lume, dar când o luă în brațe începu să chicotească.

— O, James, nu ești deloc cuminte! Duhnești ca un porc a bere și cârnați! *Unde* ai fost?

Când Bond îi spuse, Tracy râse de imaginea ultimei lui aventuri așa cum i-o zugrăvise, apoi, fericită, defilă prin cameră, făcând gesturi exagerat de grațioase cu mâna, ca să-și etaleze inelul și ca diamantele să scânteieze în lumină. Apoi sună telefonul: era Marc-Ange, care spuse că vrea să discute cu Bond în bar și o rugă pe Tracy să-i lase în pace jumătate de oră.

Bond coborî în bar şi, după ce cumpăni cu grijă, decise că şnapsul va merge cu berea deja băută şi comandă un Steinhager dublu. Faţa lui Marc-Ange era serioasă.

— Ascultă, James, n-am avut o discuţie cum trebuie. Nu e bine deloc! Sunt pe punctul de a-ţi deveni socru şi insist. Cu multe luni în urmă ţi-am făcut o ofertă serioasă. Ai refuzat-o, dar acum ai acceptat-o. Care e numele băncii?

— Taci din gură, Marc-Ange! zise Bond mânios. Dacă-ţi închipui că voi accepta un milion de lire sterline de la tine sau de la altcineva, te înşeli! Nu vreau să-mi distrug viaţa. Prea mulţi bani sunt cel mai cumplit blestem pe care-l poţi abate asupra cuiva. Eu am destui. Tracy are destui. Va fi amuzant să economisim ca să cumpărăm un lucru pe care nu ni-l putem chiar permite. Ăsta e singurul fel de bani care merită avut: nu chiar destui.

— Ai băut! replică Marc-Ange furios. Eşti beat! Nu înţelegi ce spui! Ceea ce-ţi dau e doar o cincime din averea mea. Înţelegi? Pentru mine nu înseamnă nimic. Tracy e obişnuită să aibă tot ce-şi doreşte şi vreau ca lucrurile să rămână la fel. E singurul meu copil. Va fi imposibil s-o întreţii din leafa unui funcţionar civil! Trebuie să accepţi!

— Dacă-mi dai bani, jur că-i dau imediat unei asociaţii caritabile. Vrei să-ţi dai banii unui adăpost pentru câini? În regulă, dă-i drumul!

— Dar James, zise Marc-Ange acum rugător, ce vei accepta de la mine? Să zicem un fond sub tutelă pentru copiii pe care s-ar putea să-i aveţi. Da?

— Şi mai rău! Dacă vom avea copii, nu accept să spânzure deasupra capului lor ştreangul ăsta! Eu n-am avut bani şi nici n-am avut nevoie de ei. Mi-a plăcut să câştig la jocurile de noroc pentru că ăştia sunt bani găsiţi, bani care-ţi vin din cer, ca o mare surpriză. Dacă aş fi moştenit bani, aş fi apucat-o pe calea tuturor acelor prieteni playboy ai lui Tracy de

care te plângeai atât. Nu, Marc-Ange! (Își goli paharul.) Nu merge.

Marc-Ange arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Bond se înmuie.

— Ești foarte amabil, Marc-Ange, și-ți apreciez bunătatea din inimă. Uite ce-i: dacă jur să vin la tine în cazul în care unul dintre noi are nevoie de ajutor, va fi suficient? Pot să apară boli și alte lucruri. Poate că ar fi plăcut dacă am avea o căsuță undeva, la țară. Am putea avea nevoie de ajutor dacă facem copii. Ia spune, ce zici de asta? Batem palma?

Marc-Ange ridică spre el niște ochi ca de câine, plini de îndoială.

— Promiți? Nu-mi vei fura posibilitatea de a vă ajuta, de a vă spori fericirea atunci când mi-o permiteți voi?

Bond se întinse, luă mâna dreaptă a lui Marc-Ange într-a lui și o strânse.

— Îți dau cuvântul meu! Acum hai, vino-ți în fire! Uite că vine Tracy. O să creadă că ne-am certat.

— Asta am și făcut, zise mohorât Marc-Ange. Și e prima ceartă pe care o pierd în viața mea.

CAPITOLUL 27

# Tot timpul din lume

— Da!

James Bond rosti acest cuvânt la ora zece, în dimineața senină precum cristalul a zilei de Anul Nou, în salonul consulului general britanic.

Şi îl rosti cu toată ființa.

Consulul general se dovedise a fi – aşa cum sunt deseori consulii britanici – un om eficient şi un om cu inimă. Pentru el era vacanță şi, după cum le mărturisi, ar fi trebuit să-şi revină din mahmureala petrecerii din ajunul Anului Nou. Redusese cu multe zile perioada oficială de aviz, însă ocazional – şi incorect –, le explică el, îşi risca puțin cariera dacă existau circumstanțe excepționale, cum ar fi moartea iminentă a unuia dintre viitorii soți. „Amândoi păreți sănătoşi, le spusese el când îl vizitaseră pentru prima oară împreună, dar tăietura aceea de pe capul dumitale, comandante Bond, e urâtă şi contesa arată poate cam palidă. Şi am luat măsura de precauție de a obține o dispensă specială de la Secretarul de Externe – şi pot spune că, spre surprinderea mea, am primit-o imediat. Aşadar, să fixăm ceremonia pentru ziua de Anul Nou. Şi veniți la mine acasă. Nevastă-mea e disperat de sentimentală cu privire la treburile astea ocazionale pe care trebuie să le fac şi ştiu că i-ar plăcea să vă cunoască pe amândoi."

Actele fură semnate şi şeful Biroului M., care acceptase să fie cavalerul de onoare şi, în sinea lui, abia aştepta să-i scrie şefului departamentului

său londonez o scrisoare senzațională despre toată povestea, scoase la iveală o mână de confeti pe care le aruncă în cea mai mare parte asupra lui Marc-Ange, care apăruse cu țilindru pe cap și cu un frac foarte franțuzesc, cu două șiruri de decorații, ultima fiind, spre uluirea lui Bond, Medalia Regelui pentru luptătorii străini din rezistență.

— Am să-ți povestesc totul într-o bună zi, dragul meu James, zise el ca răspuns la întrebarea admirativă a lui Bond. A fost grozav de distractiv! Și (scăzu vocea până la șoaptă și-și lipi un deget de nasul măsliniu și sensibil) mărturisesc că am profitat de ocazie ca să pun mâna pe fondurile secrete ale unui anumit departament al Abwehr. Dar *herkos odonton*, dragul meu James! *Herkos odonton*! Decorațiile sunt deseori însemnele norocului. Dacă sunt un erou, asta e pentru lucruri pentru care nu se decernează decorații. Și nu există destul loc pe pieptul acestui frac – care, apropo, mi-a fost oferit de excelenta Galeries Barbes din Marsilia – pentru toate câte mi se datorează la acel capitol, încheie el trasându-și cu degetul linii pe piept.

Fură rostite urările de rămas-bun, Bond se supuse – își jură că pentru ultima oară – îmbrățișărilor lui Marc-Ange și mirii coborâră treptele spre Lancia care-i aștepta. Cineva (Bond o bănuia pe soția consulului) legase panglici albe de la colțurile parbrizului la grila radiatorului și exista un mic grup de gură-cască, trecători care se opriseră, așa cum se întâmplă pretutindeni în lume, să vadă cine sunt mirii, cum arată. Consulul general dădu noroc cu Bond.

— Mă tem că n-am reușit să păstrăm confidențialitatea atât cât ai fi vrut. O reporteră de la *Munchener Wustrierte* a venit dimineață. N-a vrut să-și dea numele. Ziaristă de scandal, presupun. A trebuit să-i dau datele de bază. A vrut să știe mai ales ora ceremoniei, dacă o poți numi așa, ca ziarul să poată trimite un fotograf. Cel puțin de asta ați

fost cruțați. Încă nu e sigur, presupun. Ei bine, rămas-bun și mult noroc!

Tracy, care alesese să plece în luna de miere într-un costum tirolez gri închis, cu garniturile tradiționale verde-închis și cu nasturi din corn de cerb, își aruncă pe bancheta din spate pălăria îndrăzneață de munteancă, cu cocarda veselă din barbă de capră-neagră, urcă în mașină și apăsă starterul. Motorul începu să toarcă și mugi slab când ea schimbă vitezele, mergând pe strada pustie. Fluturară amândoi o mână pe fereastră, iar Bond privi în urmă și văzu țilindrul lui Marc-Ange făcând tumbe în aer. Câteva mâini fluturară drept răspuns pe trotuar, apoi cei doi cotiră și dispărură.

Când găsiră ieșirea de pe autostradă în direcția Salzburg și Kufstein, Bond spuse:

— Tracy, fii bună și trage pe dreapta. Am de făcut două lucruri.

Ea trase pe marginea acoperită cu iarbă a șoselei. Prin stratul subțire de zăpadă se iveau ierburile cafenii ale iernii. Bond întinse mâinile, o cuprinse în brațe și o sărută cu tandrețe.

— Asta e primul lucru, și voiam să spun doar că voi avea grijă de tine, Tracy. Te va deranja să aibă cineva grijă de tine?

Ea îl îndepărtă puțin și-l privi. Zâmbi. Ochii ei aveau o expresie introspectivă.

— Asta înseamnă să fii soț și soție, nu-i așa? Nu se spune „soție și soț". Dar și *tu* ai nevoie să-ți poarte cineva de grijă. Hai să avem grijă unul de altul!

— În regulă. Dar prefer misiunea mea față de a ta. Acum trebuie pur și simplu să cobor și să dau jos panglicile alea! Nu suport să arăt ca o încoronare. Te deranjează?

Ea râse.

— Ție-ți place anonimatul. Eu vreau ca toată lumea să aclame la trecerea noastră. Știu că ai să dai mașina asta la vopsit în gri sau negru cât de curând ai ocazia. E în regulă. Dar nimic nu mă va putea opri

să te port ca pe un steag de aici înainte. Tu vei simți câteodată dorința de a mă purta ca pe un steag?

— La toate sărbătorile religioase și laice!

Bond coborî și scoase panglicile. Se uită la cerul fără pic de nor. Soarele îi încălzea fața.

— Crezi că ne-ar fi prea frig dacă am coborî acoperișul?

— Nu, hai să-l coborâm! Cu el ridicat nu vedem decât jumătate din lume. Și drumul de aici până la Kitzbuhel e foarte frumos. Putem ridica oricând acoperișul la loc dacă vrem.

Bond desfăcu cele două piulițe-fluture și împături acoperișul de pânză în spatele scaunelor. Aruncă o privire pe autostradă, în ambele sensuri. Trafic din belșug. La benzinăria Shell cea mare de la rond, pe lângă care tocmai trecuseră, privirea îi fu atrasă de un Maserati roșu-aprins, cu acoperișul lăsat, căruia i se făcea plinul. Mașină de viteză și un cuplu sportiv tipic – un bărbat și o femeie pe scaunele din față, cu halate de șofer albe și șepci de in prinse sub bărbie. Ochelarii mari, cu lentile verde-închis, le ascundeau aproape complet fața. Uniforma obișnuită a nemților amatori de viteză. Erau prea departe pentru a vedea dacă sunt suficient de chipeși pentru mașina aceea, dar silueta femeii nu era deloc promițătoare. Bond urcă lângă Tracy și porniră din nou pe șoseaua înconjurată de peisaje minunate.

Nu vorbiră prea mult. Tracy menținea viteza pe la o sută treizeci și vântul mugea. Ăsta era necazul cu mașinile decapotate. Bond se uită la ceas: douăsprezece fără un sfert. Aveau să ajungă la Kufstein pe la unu. Pe străduțele șerpuitoare ce duceau la marele castel se afla o tavernă splendidă. Acolo exista o mică alee a plăcerilor, plină de vaierul înduioșător al țiterelor și de melancolia blândă a iodlerelor tiroleze. Acolo se oprea în mod tradițional turistul german după o ieșire de o zi în Austria cea ieftină, chiar înaintea frontierei germane, ca să se

mai ospăteze o dată din belşug cu mâncarea şi cu vinul Austriei. Bond îşi apropie gura de urechea lui Tracy şi-i vorbi despre tavernă şi despre celălalt punct de atracție din Kufstein – cel mai plin de imaginație memorial de război conceput vreodată, în amintirea războiului din 1914–1918. În fiecare zi, exact la amiază, ferestrele castelului sunt deschise larg şi la marea orgă dinăuntru se interpretează un solo improvizat. Muzica poate fi auzită cale de kilometri întregi în valea dintre uriaşele lanțuri muntoase pentru care Kufstein joacă rolul de poartă.

— Numai că-l vom pierde. E aproape douăsprezece.

— N-are nimic, zise Tracy. Eu am să mă mulțumesc cu țiterele, în timp ce tu dai pe gât bere şi şnaps.

Se angajă pe partea dreaptă a bifurcației ce ducea la pasajul suprateran către Kufstein; în foarte scurt trecură prin Rosenheim şi culmile muntoase mărețe, albe apărură chiar în fața lor. Traficul era mult mai sporadic; cale de kilometri întregi, maşina lor rămânea singură pe drumul ce mergea întins, drept ca o săgeată, printre pajiştile albe şi păduricile de larice, spre bariera scânteietoare unde armatele războinice vărsaseră sânge secole la rând. Bond aruncă o privire în spate. La mai mulți kilometri în spatele lor, pe autostrada cea lată, se vedea o mică pată roşie. Automobilul Maserati? De bună seamă, posesorii lui n-aveau cine ştie ce spirit competitiv dacă nu puteau ajunge din urmă Lancia la doar o sută treizeci la oră! N-ajută la nimic să ai aşa o maşină, dacă n-o conduci în aşa fel încât să le laşi în urmă pe toate celelalte de pe şosea. Îşi zise însă că poate-i nedreptățeşte pe cei din Maserati. Poate că şi ei voiau doar să şofeze liniştit şi să se bucure de ziua aceea.

Zece minute mai târziu, Tracy spuse:

— E o maşină roşie care vine cu viteză din spate. Vrei s-o las în urmă?

— Nu, zise Bond. Las-o să treacă. Avem tot timpul din lume.

Acum putea să audă şuieratul aspru al celor opt cilindri. Se aplecă spre stânga şi făcu un semn laconic cu degetul mare înainte, semnalându-le celor din Maserati să-i depăşească.

Şuieratul se transformă într-un muget asurzitor. Parbrizul micii Lancia dispăru de parcă ar fi fost lovit de un pumn monstruos. Bond întrezări o gură cu buze crispate dispreţuitor, mai jos de un nas sifilitic, şi retragerea eliminatorului de flacără al unei arme automate, după care maşina cea roşie îi depăşi şi Lancia ţâşni nebuneşte peste marginea drumului, pe o porţiune acoperită cu zăpadă, croindu-şi drum cu brutalitate printr-un lăstăriş tânăr. Apoi se izbi cu capul de rama parbrizului şi leşină.

Când îşi reveni în simţiri, un bărbat îmbrăcat în uniforma kaki a patrulei autostrăzilor germane îl zgâlţâia. Chipul cel tânăr era încremenit de groază.

— *Was ist denn geschehen? Was ist denn geschehen?*[1]

Bond se întoarse spre Tracy. Zăcea aplecată înainte, cu faţa îngropată în rămăşiţele volanului. Basmaua cea roz îi căzuse de pe cap, iar casca de păr auriu atârna şi-i ascundea faţa. Bond îi cuprinse cu braţul umerii, pe care începuseră să înflorească pete întunecate. O strânse lângă el. Se uită la tânăr şi-i zâmbi liniştitor, spunând pe un ton clar, ca şi cum ar fi explicat ceva unui copil:

— E în regulă. Totul e în regulă. Se odihneşte. Vom pleca mai departe în curând. Nu-i nicio grabă. Ştii... (Îşi lipi capul de al ei şi-i şopti în păr.) Ştii, avem tot timpul din lume.

Tânărul poliţist de patrulă mai aruncă o ultimă privire speriată cuplului încremenit, se duse grăbit la motocicleta sa, luă microfonul de mână şi începu să vorbească imperativ cu centrul de salvare.



[1] Ce s-a întâmplat aici? (germ.).

# *Cuprins*


CAPITOLUL 1: Peisaj marin cu siluete ..... 5
CAPITOLUL 2: Gran Turismo ..... 14
CAPITOLUL 3: Manevra dezonoarei ..... 25
CAPITOLUL 4: Toate pisicile sunt cenuşii ..... 37
CAPITOLUL 5: Capul ..... 46
CAPITOLUL 6: Bond din Bond Street? ..... 59
CAPITOLUL 7: Călcâiul păros al lui Ahile ..... 68
CAPITOLUL 8: Acoperire fantezistă ..... 78
CAPITOLUL 9: Irma cea nu prea dulce ..... 86
CAPITOLUL 10: Zece fete superbe ..... 97
CAPITOLUL 11: Moarte la micul dejun ..... 109
CAPITOLUL 12: Ca prin urechea acului, de două ori ..... 120
CAPITOLUL 13: Prinţesa Ruby? ..... 131
CAPITOLUL 14: Vise plăcute – coşmar plăcut! ..... 141
CAPITOLUL 15: Pericolul sporeşte ..... 151
CAPITOLUL 16: La vale şi numai la vale ..... 162
CAPITOLUL 17: Zăpadă însângerată ..... 171
CAPITOLUL 18: Bifurcaţie la stânga, spre iad! ..... 181
CAPITOLUL 19: Dragoste la micul dejun ..... 189
CAPITOLUL 20: *M. en pantoufles* ..... 194
CAPITOLUL 21: Omul de la agricultură şi piscicultură ..... 205
CAPITOLUL 22: Un lucru numit „RB" ..... 215
CAPITOLUL 23: Ţigări Gauloises şi usturoi ..... 225
CAPITOLUL 24: Transport de sânge ..... 236
CAPITOLUL 25: Deliciul iadului etc. ..... 245
CAPITOLUL 26: Fericire fără nicio umbră? ..... 256
CAPITOLUL 27: Tot timpul din lume ..... 265

Încet, Bond se ridică și-și lăsă mâna pe lângă corp; respirația reținută îi ieși printre dinți cu un șuierat slab. Cele două fețe absolut neutre, de profesioniști îi spuneau chiar mai mult decât ochii argintii ai puștilor. Pe ele nu se citea pic de încordare sau de însuflețire; surâsurile vagi erau relaxate, mulțumite. În ochi nu li se vădea nici măcar circumspecție, expresia lor era aproape plictisită. Bond mai privise multe alte chipuri asemănătoare. Misiunea celor doi era de rutină, iar ei erau asasini – asasini profesioniști.

– Mâinile la ceafă.

Vocea catifelată, răbdătoare trăda proveniența sudică, mediteraneană. Se potrivea cu fețele celor doi – cu piele aspră, gălbui-măslinie, cu pori dilatați. Marseiezi poate – sau italieni. Mafia? După înfățișare puteau fi agenți de calitate ai unei poliții secrete sau infractori duri. Rotițele minții lui Bond se învârteau cu viteză maximă, ca o mașinărie IBM care selectează cartele. Oare ce dușmani avea în regiunea respectivă? Se putea să fie Blofeld? Se întorsese prada împotriva vânătorului?

COLECȚIA

## JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În Serviciul Secret al Maiestății Sale
13. A doua șansă
14. Pistolul de aur

ISBN 978-606-92729-1-6

RECOMANDAT DE

Spy